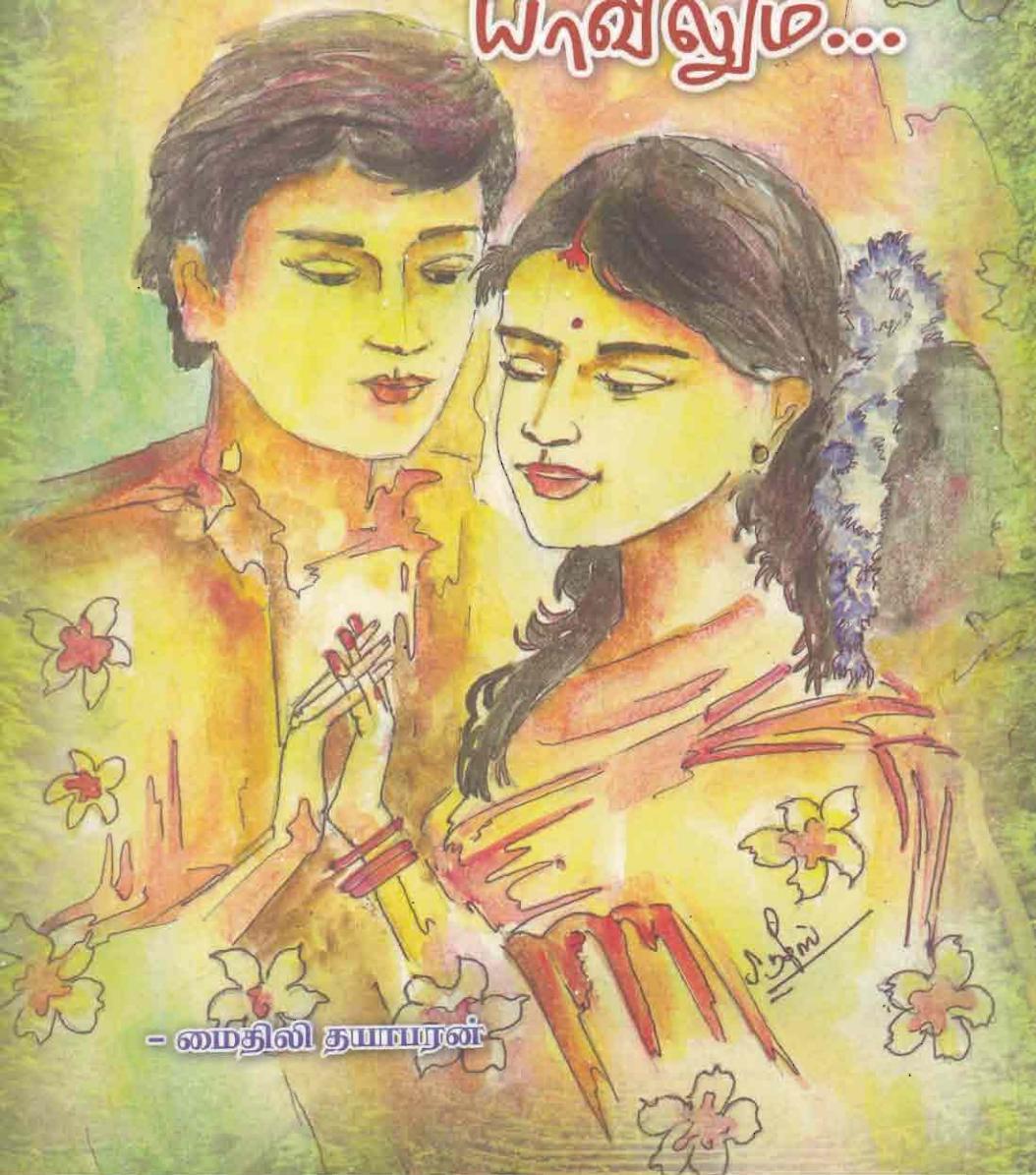

வாழும் காலம் யாவிலும்...

- தமதிலி தயார்ன்

വാദ്യ
കാലം
മന്ത്രി...
.

அழசிரியரின் ஏணைய நாவல்:

சொந்தங்களை வாழ்த்தி [நாவல்]

வாழும் காலம் யாவிலும்....

(நாவல்)

– மைதிலி தயாபரன் –

வெளியீட்டு இல:31

வெளியீடு:

கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டம்,
வவுனியா.

வாழும் காலம் யாவிலும்:

(நாவல்)

எழுதியவர்	:	மைதிலி தயாபரன்
முகவரி	:	இல.38, இராஜதுரை வீதி, வைரவப் புளியங்குளம், வவுனியா
தொலைபேசி	:	0718397115
மின்னஞ்சல்	:	maithilieet@yahoo.com
புதிப்புரிமை	:	எழுத்தாளருக்கே
வெளியீடு	:	கலை, இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டம், வவுனியா
பக்கம்	:	194
முதற் பதிப்பு	:	25-08-2014
அட்டை வடிவமைப்பு	:	சுப்ரமணியம் ரதீஸ்வரன்
அச்சுப் பதிப்பு	:	வானி கணனிப் புதிப்பம், வவுனியா.
விலை	:	ரூபா 250

VALUM KALAM YAVILUM

(NOVEL)

Author	:	Maithiliee Thayaparan
Address	:	No.38, Rajadurai Road,Vairavar Puliyankulam, Vavuniya
Telephone	:	0718397115
Email	:	maithilieet@yahoo.com
Copy Rights	:	For Author
Publication	:	Circle of Arts and Literacy friends, Vavuniya
Pages	:	194
First Edition	:	25-08-2014
Cover Design	:	Subramaniam Ratheeswaran
Printers	:	Vaani Printers, Vavuniya.
Price	:	Rs. 250

ISBN : 978 - 955 - 41614 - 1 - 2

சமர்ப்பணம்

எமக்கு முதல்வராய், வீட்டுத் தலைவனாய்
விளங்கிய

எனது மாமனார்
அயர்க்கணபதிப்பின்னை கந்தசாமி
அவர்களுக்கு
இந்நூல் சமர்ப்பணம்

அணிந்துணர்

கலாந்த தமிழ்மனி அகளங்கன்

நூழ்த்தின் வடக்கிலுள்ள வன்னி மாவட்டங்களான வவனியா, மன்னார், மூல்லைத்தீவு, கிளிநூச்சி ஆகிய நான்கு மாவட்டங்களில், வவனியா மாவட்டமே நூல் வெளியீட்டுத் துறையில் சாதனை படைத்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

வவனியா மாவட்டத்தில் நான்கு பிரதேச செயலாளர் பிரிவுகள் உள்ளன.

இவற்றில் வவனியா தெற்கு சிங்களப் பிரிவாகவும், ஏனையவைகளான வவனியா, வவனியா வடக்கு நெடுஞ்செழி, வெங்கலச் செட்டிகுளம் என்பவை தமிழ்ப் பிரிவுகளாகவும் அமைந்துள்ளன.

இவற்றில் வவனியா பிரதேச செயலாளர் பிரிவுக்குள்ளே தான் ஏராளமான நூல்கள், பல்துறை சார்ந்த நூல்களாக வெளிவர்த்த கொண்டிருக்கின்றன.

வவனியாவில் இன்று கவிதைத் தொகுப்புக்களே அதிகம் வெளிவருகின்றன. இலங்கை முழுவதிலும் என்று பார்க்கும் போது கூட, கவிதைத் தொகுப்புக்களே அதிகம் வெளிவருகின்றன. அவை புதுக் கவிதைத் தொகுப்புக்களாக வருகின்றன.

புனைக்கதைகள் எனப்படும் சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல் என்பவை வவனியாவில் மிகக்குறைந்த அளவிலேயே வெளிவர்த்துள்ளன.

வவனியாவில் பிறந்து வளர்ந்து நாவல் இலக்கியத் துறையில் தேசிய சாகித்திய மண்டல விருதைப் பெற்றவர் மூவர்.

வவனியா குடியிருப்பு வவனியூர் ஜிரா உதயணன், வவனியா சூசைப் பிள்ளையார் குளம் (இறம்பைக் குளம்) திரு.நீ.பி.அருளானந்தம், வவனியா பம்பைமடு அகளங்கன் (சிறப்புச் சான்றிதழ்) ஆகிய எங்கள் மூவருக்கே அவ்விருது கிடைத்துள்ளது.

வவுனியூர் இரா. உதயணன் அவர்களின் நாவல்கள், சிங்களம், மலையாளம், இந்தி ஆகிய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளிவந்துள்ளன.

சமூகதவர்களின் நால்களில் முதன் முதலில் இந்தப் பெருமையைப் பெற்றவை வவுனியூர் இரா. உதயணன் அவர்களின் புனைக்கதைகளோ. வவுனியா மண்ணுக்கு இது மாபெரும் பெருமை என்றே சொல்லலாம்.

வவுனியாவில் பிறந்து வளர்ந்தவர்களில் முதன் முதல் நாவலை வெளியிட்டவர் என்ற பெருமைக்குரியவர் வவுனியா குடியிருப்பு யாழினி சிவராமலிங்கம் அவர்களோ.

முதல் எழுதப்பட்ட நாவலாக, எனது (அகளாங்கனி) “அலைக் குழிழ்” நாவலைக் குறிப்பிட்டாலும் வெளிவந்த காலத்தின் அடிப்படையில் அவரின் நாவலே முந்தியது. அவர் இந்திரா பிரியதர்ச்சினி என்ற புனை பெயரில் “நிலவே நீ மயங்காதே” என்ற பெயரில் அந்நாவலை வெளியிட்டிருந்தார்.

இவரையே வவுனியாவின் முதல்ப் பெண் புனைக்கதைப் படைப்பாளி என்று குறிப்பிடலாம். இவருக்குப் பின் மலையகத்தைப் பூர்வீகமாகக் கொண்டு வவுனியாவில் வாழ்ந்து வரும் தமிழ்க்கவி (குமயந்தி) நாவல்களை வெளியிட்டுள்ளார்.

இவ்விருவரைத் தவிர வேறொரது நாவலும் வவுனியாவில் வெளிவரவில்லை. இப்போது இந்த வரிசையில் திருமதி. மைதிலி தயாபரன் அவர்கள் இணைந்துள்ளார்கள்.

குறு நாவல் என்ற வகையில் சோ. ஜெயச்சந்திராவின் 'மனசு', முருகேச நந்த குமாரின் 'இருட்டுமனிதர்' ஆகிய குறுநாவல்கள் வெளிவந்துள்ளன.

சிறுகதைத் துறையில் வவுனியா மாவட்டத்தின் முன்னோடியாக விளங்குபவர் வன்னியூர்க் கவிராயர் அவர்களே. இவரது “ஸமுத்துக் காவிய தீபகம்” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு மிகவும் சிறப்பானது.

தொடர்ந்து இந்தத் துறையில் வவுனியூர் அன்றனி மனோகரன் பிரகாசித்தார். இருப்பினும் இவரது சிறுகதைத் தொகுப்பு எதுவும் வெளிவரவில்லை.

எனது (அகளங்கள்) ‘முற்றத்துக்கரடி’ சிறுகதைத் தொகுப்பு, வவுனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி விரிவுரையாளராகப் பணிபுரியும் திருமதி.நெலோமி அன்றனி குருஸ் அவர்களின் ‘தியாக பொம்மைகள், பூமாலைகள் புனிதமடைகின்றன’ சிறுகதைத் தொகுப்புகள் குறிப்பிடத்தக்கன.

வவுனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி விரிவுரையாளர் திரு.ந.பார்த்திபன் அவர்களின் சிறுகதைகள் தொகுப்பாக வெளிவந்துள்ளன. இருப்பினும் அது அவர் வவுனியாவில் கடமைக்கு வருவதற்கு முன்பு வெளியிடப்பட்டது.

சரித்திரநாவல்கள் தமிழில் தோன்ற முதன் முதல் வழிகாட்டியவர் ஸமுத்துத் திருகோணமலையைச் சேர்ந்த தி.சுவண்முத்துப்பிள்ளை என்பவரே ஆவார். இவரது “மோகனாங்கி” என்ற நாவலே முதல் சரித்திரநாவல் ஆகும்.

முன்சீப் வேதநாயகம்பிள்ளை என்பவரின் “பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்” முதல் சமூக நாவலாக கருதப்படுகின்றது. பத்மாவதி சரித்திரம், கமலாம்பாள் சரித்திரம் என்பவை பின்னாளில் சிறப்புப் பெற்றன.

நாவல் இலக்கியம் கீழைத் தேசத்தில் தோன்றி மேலைத் தேசத்தில் பெரும் வளர்ச்சி கண்டது. ஜப்பானிய இளம் விதவைத் தாயொருத்தியே முதல் நாவலை ஜப்பானிய மொழியில் எழுதினார் என அண்மைய ஆய்வுகள் முடிவு கூறுகின்றன.

ஜேரோப்பிய மேட்டுக்குடிப் படித்த பெண்களின் பொழுது போக்கிற்காக எழுதப்பட்ட நாவல் இலக்கியம், சமூக, அரசியல் மாற்றங்களுக்கு வித்திட்ட வரலாறு விசேடமானது.

கல்கியின் சரித்திர நாவல்கள் காவியங்களாகப் போற்றப் படுகின்றன. ஜெயகாந்தனின் சமூக நாவல்கள் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றன.

ஸுத்தின் இலக்கிய வரலாற்றிலும், அசன் பேடுடைய கதை, காவலப்பன் கதை முதலானவற்றின் பின் குறிப்பிடத் தக்க சிறந்த நாவலைப் படைத்தவர் பெண் எழுத்தாளரான மங்கள நாயகம் தம்பையா ஆவார். இவரின் “நொறுங்குண்ட இருதயம்” சிறப்பான நாவலாகும்.

புனைகதைத் துறையில் ஸுத்தின் பெண் எழுத்தாளர்கள் பலர் சாதனை படைத்துள்ளனர். அவர்களில் மூத்த எழுத்தாளர்களான கோகிலம் சுப்பையா, இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், ந.பாலேஸ்வரி, தூமரைச்செல்வி, கோகிலா மகேந்திரன், புத்மா சோமகாந்தன், அன்னலட்சுமி இராஜதுரை, குறமகள், மண்ணுர் அசோகா என வரிசைப் படுத்தினால் சமகாலம் வரையில் பலரைக் குறிப்பிடலாம். விரிவஞ்சி நிறுத்துகின்றேன்.

இந்த வரிசையில் புதிதாக இணைந்துள்ள திருமதி.மைதிலி தயாபரன் அவர்கள் ஒரு மின்னியல் பொறியியலாளர்.

ஆற்றலும் ஆற்வழும் பொருந்திய சமூக சிந்தனை மிக்க படைப்பாளியான இவர் கவிதைத் துறையில் அதிகம் ஆற்வழம் கொண்டவர். கவியரங்குகளில் பங்கு கொண்டவர். இந்த நாவலிலும் ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தையும் தனது தத்துவக் கவிதைகள் மூலமே ஆரம்பித்துள்ளார்.

வவுனியா மகா வித்தியாலயத்தில் க.பொ.து உயர் தரம் கற்ற நண்பர்கள் ராகுல், சங்கர், பிரேம், அரபாத், திவாகர், ராகவ், ரஞ்சித், சஞ்சய், சிவா, பாஸ்கர் ஆகியோரின் திருமணம், குடும்ப வாழ்வு, நட்புறவு சம்பந்தமானதாக இந்நாவல் பின்னப்பட்டுள்ளது.

இவர்களில் சட்டத்தரணி, பொறியியலாளர், வங்கிமுகாமையாளர் பட்டதாரிகள் எனப் படித்தவர்கள், ஹோட்டல் உரிமையாளர், உலக உணவுத்திட்ட விநியோகப் பொறுப்பாளர் எனப் பலவகைப் பதவி வசிப்பவர்கள், கணடா, லண்டன் நாடுகளில் வசிப்பவர்கள் எனப் பல கதைமாந்தர்கள் உலவுகிறார்கள்.

சந்தியா, சஞ்சனா, வித்தியா, வரோதயன், வசீகரன், மோகனா, சிவப்பிரகாசம் ஆசிரியர், கெளரி, பிரியங்கா, அபிந்யா, மேகலா என்பவர்களோடு ஜோன், வெலிவியா என்ற பாத்திரங்களும் இந்நாவலின் பங்காளிகள்.

இந்நாவல் பெருமளவுக்கு பெண்ணியம் சம்பந்தமானதாகவே அமைந்துள்ளது. சட்டம், சம்பிரதாயம், மனிதாபிமானம், பண்பாடு என்ற வகையில் பெண்ணியம் சிறப்பாக அலசப்பட்டுள்ளது.

இந்நாவலாசிரியரின் கணவர், திரு.கந்தசாமி தயாபரன் அவர்கள் ஒரு சட்டத்தரணி என்பதால் சட்டம் சார்ந்த பிரச்சினைகளுக்கு அவர் பெரும் ஆலோசனையாளராக இருந்திருப்பார் போல் தெரிகிறது.

சீதனப்பிரச்சினை, வெளிநாட்டு மோகம், குடும்பப் பிரச்சினை, திருமணப்பிரச்சினை, விவாகரத்து என யாவற்றிலும் பெண்கள் படும் துண்பங்களைச் சொல்ல முனைந்து, சுகமான முடிவை வழங்கியிருக்கிறார்.

பெண்ணிலை வாதத்தை எவ்வளவு தான், யார்தான் உரத்துப் பேசினாலும் இன்னும் பெண்களின் வாழ்வு விழியவில்லை என்பதே உண்மை.

சில பெண் நிலை வாதிகள் போல இவர் ஆண்கள் மேல் குற்றச் சாட்டுக்களை அள்ளிவீசவில்லை. ஆண்களை எதிரிகளாகக் கருதவோ, கோபிக்கவோ, வெறுக்கவோ இல்லை. அந்த வகையில் இவரின் பெண்ணிலை வாதக் கருத்து எனக்கு மிகவும் பிழித்துள்ளது.

சமுதாய அமைப்பில் உள்ள குறைபாடுகளைத் தகுந்த முறையில் சட்டத்தின் மூலமும், மனிதாபிமானத்தின் மூலமும், சமூக, குடும்ப முன்னேற்றத்தின் அடிப்படையில் களைய வேண்டும் என்ற இவரது சிந்தனை இந்த நாவலில் வெளிப்படுகிறது.

இந்து, கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய, பளத்து திருமணச் சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் இந்நாவலில் ஓரளவுக்கு விபரிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த முயற்சி வேறு எந்த நாவலிலும் காணமுடியாதது.

ஒரு சமயத் திருமணச் சடங்கைக் கூட இதுவரை எந்த ஒரு நாவலாசிரியரும் முழுமையாகத் தரவில்லை. ஆனால் இந்நாவலில் நான்கு சமயத் திருமண நடைமுறைகள் ஓரளவுக்கேனும் காட்டப்பட்டுள்ளமை புது முயற்சியும், வரலாற்றுத் தேவையுமாகும். பாராட்டுகள்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக மாணவர்களின் குழுஉக்குறி வார்த்தைப் பிரயோகங்களான “குப்பிக் கிளாஸ்”, “சிறாப் போடுதல்” முதலான சொற் பிரயோகங்கள் இயல்பான முறையில் அமைந்து வாசகர்களை உள்ளே அழைத்துச் செல்கின்றன.

வெலிஷியா என்ற பெண்ணின் பொலிவிழந்த தோற்றத்தை வெளிப்படுத்த முன்னை நாள் பூசையில் வைத்து வாடிய மாலை போல காட்சியளித்தாள்” என உவமித்த முறை, வாசகர்களுக்கு அவளைச் சிறந்த முறையில் அறிமுகப்படுத்துகிறது.

உரையாடலின் போது பிரதேசப் பேச்சு மொழி வழக்கு பெருமளவுக்குப் பயன் படுத்தப் பட்டிருந்த போதும் சில இடங்களில்

உரையாடல் செந்துமிழிலே இடம் பெறுகிறது. இருப்பினும் வாசகர்களை அது குழப்பாது. உணர்வு ஒன்றிய நிலையில் கருத்து மட்டுமே வாசகர்களின் உள்ளத்தில் பதியும்.

“வாழும் காலம் யாவிலும்” என்ற திருமதி மைதிலி தயாபரன் அவர்களின் இந்த நாவல் சற்று வித்தியாசமானது. ஒரு குறித்த கதா நாயகன், கதா நாயகியை வைத்துப் பின்னப்படுகின்ற நாவல் இலக்கிய மரபிலிருந்து மாறுபட்டு “பெண்ணியம்” என்ற பண்புக்கு முதலிடம் கொடுத்து இந் நாவல் பின்னப்பட்டுள்ளது.

மகா பாரதம், பெரிய பூராணம் என்பதை தர்மம், தொண்டு என்பவற்றை முதன்மைப் படுத்திப் பாடப்பட்டதை என்பதை இங்கு நாம் நினைவிற் கொள்ளலாம்.

மைதிலி அவர்கள் தொடர்ந்து எழுத வேண்டும். எழுத்து நடையிலும், உத்தி முறையிலும் பல மாற்றங்களைக் கொண்டு வர வேண்டும். இன்னும் பல பிரச்சினைகளை வெளிக்கொணர வேண்டும்.

மைதிலி அவர்களின் முதல் நூலாகிய இந்நாவல் சிறப்புறவும், மைதிலி அவர்கள் இன்னும் படைக்கவும், இந்த மன்னை இலக்கியத்தால் வளப்படுத்தவும் வாழ்த்துகிறேன்.

நன்றி

“தமிழ் அதர்”
99, திருநாவற்குளம்,
வவுனியா.
10-08-2014

இனிய
அகளாங்கன்

தூசியுணர்

தமிழ்நாள் த. சீவகுமாரன்

திருமதி.மைதிலி தயாபரனின், வாழும் காலம் யாவிலும் என்ற நாவல் வெளியிடப்பெறுவது மகிழ்ச்சிக்குரியது. பாராட்டுக்குரியது. சமூகப் பொறுப்புணர்ச்சியுடன் சமுதாயத்தை நன்கு அவதானித்து வருபவர்கள், ஆர்வமுடையவர்கள் தங்கள் மேலான கருத்துக்களை பல்வேறு வழிகளில் வெளிப்படுத்துவார். பேச்சாக, எழுத்தாக வெளியிடுவதற்கு அவர்களின் தமிழ்மொழி ஆற்றல் பெரிதும் கைகொடுக்கும். அவ்வாறான பொறுப்புணர்ச்சியும், கூர்ந்த பார்வையும், தமிழ்மொழி ஆற்றலும் கொண்ட திருமதி மைதிலி தயாபரனிடமிருந்து வெளிவருவதே 194 பக்கங்களில் விரியும் இந்த வாழும் காலம் யாவிலும் என்ற நாவலாகும். இது இவருடைய முதல் வெளியீட்டில் வருகிறது.

அவரது நாவலில் வரும் ஒரு பாத்திரம், “வாழ்க்கை சூட்சமம் மிக்கது. ஓவ்வொருவரது வாழ்க்கையும் ஓவ்வொரு விதம். வித்தியாசமான கவிதைகள். இதை ஒப்பீடுசெய்வது கடினம். ஆனால் ஒரேநிபந்தனையில் ஒன்றாக இருக்கும் பல அம்சங்களைத் தானே ஒப்பிடலாம்” என்கிறது. அவ்வாறு ஒப்பீடு செய்வதே நாவலின் தனித்துவமாகும். அத்தகைய ஒப்பீட்டை இந்த நாவலும் திறம்படச் செய்திருக்கிறது எனலாம்.

திருமதி மைதிலி தயாபரன் ஓர் மின்சாரப் பொறியியலாளர், வெற்றிகரமான குடும்பத் தலைவி, தனது கணவரான பிரசித்த வழக்கறிஞர், திரு கந்தசாமி தயாபரனின் நிறைந்த அன்புடன், நட்புடன், உதவியுடன் தமிழ், இலக்கிய வாழ்விலும் வலம் வருபவர்.

அவரது பாட்டோடு கவுடய முதல் பேச்சு இடம்பெற்றது எமது தமிழ்ச்சங்க மேடையிற்தான். தன்நம்பிக்கை, விடய ஆழம், நல்ல ஆயத்தும், குரல் வளம் அவற்றுடன் பேச வல்லவர். இவற்றில் பல அம்சங்களுடன் எழுதவும் வல்லவர் என்பதை இந்த நாவல்

நிருபிக்கின்றது. சமூக உணர்வும் எழுத்து வல்லமையும் கொண்ட திருமதி மைதிலி தயாபரனின் இந்த நாவல் சமுதாயத்தில் வளையவரும் பல மனித தோற்றங்களின் வெவ்வேறான மனக்கோலங்களைப் பதிவு செய்திருக்கிறது.

இத்தகைய நாவல்கள், சிறுக்கைத்தகளை அவர் தொடர்ந்து எழுத வேண்டும் எனவும், அந்நாவல் அவருடைய பெயரைத் தமிழலகில் நிலைக்கச் செய்ய வேண்டும் எனவும், விரும்பி மனப்பூர்வமாக ஆசிகளை வழங்கி அமைகின்றேன்.

வவுனியா தமிழ்ச் சங்கத்தின் செயலாளர்
தமிழ்நாளி து.சிவகுமாரன்

வெளியீட்டுரை

கலாந்து கந்தையா மீன்கணேசன்

வவுனியா கலை, இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டத்தின் முப்பகுதோராவது நால் வெளியீடாக திருமதி மைதிலி தயாபரன் எழுதிய “வாழும் காலம் யாவிலும்” என்ற நாவலை வாசகர்களாகிய உங்களிடம் கையளிக்கின்றோம். ஈழத்து நாவல் வளர்ச்சியில் பெண் எழுத்தாளர்களின் பங்கு காத்திரமானது. கோகிலா மகேந்திரன், தூமரைச் செல்வி, ராஜேஸ்வரி பாலகுப்ரமணியம் போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்க சாதனை படைத்துள்ளனர். அந்த வரிசையில் மைதிலி தயாபரன் அவர்கள் தம்மைத் தக்க வைத்துக் கொள்வார் என்பதற்குக் காலம் பதில் சொல்லும்.

வெறும் போலி யதார்த்த நாவல்களையே படைத்து வாசகர்களை ஒரு மாய உலகத்தில் சிக்க வைக்கும் ரமணிச்சந்திரன், ராஜேஷ்குமார் போன்றவர்களது தென்னிந்திய நாவல்கள் போல் அல்லாது, சமூ யதார்த்தத்தைத் தக்க வைத்து “வாழும் காலம் யாவிலும்...” நாவலை கண்ணி முயற்சியாகப் படைத்த மைதிலி தயாபரன் பாராட்டப்பட வேண்டியவர். எமது சமகால அரசியல், போர்ச் சூழலில் கல்வி உலகிலும், புலம்பெயர் உலகிலும், காதல் திருமணம், சீர்திருத்தக் திருமணம் என யதார்த்தப் பின்னணியில் சமூக சீர்திருத்த நோக்கும் இணைந்ததாக நாவலின் கதையோட்டம் பின்னப்பட்டிருப்பது ஒரு சமூகத் தரிசனத்துக்கு வழிகோலுகிறது. நேரடி அரசியல் யதார்த்தம் இங்கு கோட்டு காட்டப்படாமை ஒரு பிரச்சினைதான். ஆயினும் காலச் சூழல் கருதி அவை தவிர்க்கப்பட்டுள்ளன போலும். நாவலுக்குக் கதை தேவையில்லை எனக் கவனும் விமர்சகர்கள், கதை இல்லாது கருத்தையோ, அதனுடோக வாழ்வின் தரிசனத்தையோ, எப்படி வாசகர்களுக்கு வழங்க முடியும் எனக் கவனுவதில்லை.

இங்கு எமது எழுத்தாளர் ஆரம்ப முயற்சியாக சலுக யதார்த்த நாவலை வெளியிடுவது குறிப்பிடத்தக்கதோன்றே. வவுனியா கலை, இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டத்தின் 17ம் ஆண்டு நிறைவில் அண்மையில் வட்ட அங்கத்தவர் கவிஞர்மாணிக்கம் ஜெகன் எழுதிய “கவாதே கூடுகட்டு” கவிதைத் தொகுதியை முப்பதாவது நூலாக வெளியிட்டிருந்தோம். காத்திரமான கலை, இலக்கிய நிகழ்வுகளை நடத்தி, மக்கள் மத்தியில் சலுக உணர்வையையும் சேவை மனப்பான்மையையும் தமிழ்மொழிப் பயிற்சியையும் வழங்குவதே வட்டத்தின் நோக்கமாகும். அதனாலேதான் ‘மாருதம்’ எனும் சஞ்சிகையைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டு வருகின்றோம். அது தனது 14 இதழ்களை ஏற்கெனவே வெளியிட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. தொடர்ந்து இளம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்கும் முகமாகவும் நூல் வெளியீடுகளும் இடம்பெறும்.

கலாநிதி கந்தையா ஸ்ரீகணேசன்

செயலாளர், வவுனியா கலை, இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டம் முதுநிலை ஆங்கில மொழி விரிவுறையாளரும் மொழி பெயர்ப்புக்கான இணைப்பாளரும் யாழ் பல்கலைக்கழகம்

முன்னுஞ்சூரை

எனது முதலாவது நாவல் இது. எனது முதலாவது இலக்கியப் பிரவேசத்திலேயே இந்நாவல்வுடன் “ஸொந்தங்களை வாழ்த்தி” என்ற நாவலையும் வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

“விவாகமும் விவாகரத்தும்” என்று பொருள்படும் இவ்விலக்கியத்திலே இலங்கையில் வாழும் நான்கு மதத்தினரிடையே காணப்படும் திருமண நடைமுறைகள், விவாகரத்துத் தொடர்பான சட்டம் மற்றும் பொருத்தம் பார்த்தல் பற்றிய அறிமுகம் என்பனவும் இடம்பெற்றுள்ளது.

இன்றைய தூரிதமான வாழ்க்கையிலே விவாகமும் விவாகரத்தும் மிகவும் தூரிதமாகவே இடம்பெறுகின்றன. நேற்றுப் பார்த்தோம், இன்று மணம் செய்வோம், நானை விவாகரத்து என்பது போல பலரது வாழ்க்கை மாறிவிட்டது. இதற்குக் காரணம் என்ன என்றும், தீர்வுகள் எப்படி என்பதையும் யோசித்துக் கொண்டே வந்தபோது, எழுந்த பொதுவான விடயங்களையே எழுதியுள்ளேன்.

தொழில்நுட்பத்தின் உச்சக் கட்டவளர்ச்சியில் நாம் ஜரோப்பியரை எட்ட எத்தனிக்கும் அவ்வேளை, எதேச்சையாகப் பண்பாட்டிலும் அவர்களைப் பின்பற்ற எம்மையறியாமலே முற்படுகின்றோம். ஆனால் அவர்களோ எம் பண்பாட்டை அவதானித்து அதன் பின்னாற் செல்ல விழைகின்றனர். தமிழர்களின் பண்பாட்டை அவர்களை விடவும், ஜரோப்பியர்கள் சிரத்தையோடு ஆராய்ந்து வருவது அனைவரும் அறிந்ததே.

இவ்வேளை, ‘என்னே உங்கள் பண்பாடு!!’ என மேலைத் தேயவர்களையே வியக்க வைத்த எம் சமுதாயம் இன்று, பண்பாட்டுப்

பின்னடைவைச் சந்தித்தது எனால்? இளையவர்கள் முதல் முதியவர்கள் வரை துடித்துக் கொண்டிருந்தாலும் யாராலும் எதுவும் செய்ய முடியாதிருப்பதேன்? இதையே யோசித்து மண்டையைக் குழப்பித் தெளிவடைந்தபோது, எனக்குத் தோன்றிய சில விடயங்களை சட்ட ரீதியிலும் மத ரீதியிலும் சரி பார்த்து உங்களிடம் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

என்னை உருவமாக்கி, இந்த உலகிற்குக்கொண்டு வந்து, பராமரித்து, அன்பு கலந்த அறிவு புகட்டி, பண்பாட்டையும் பழக்கவழக்கங்களையும் உணர்த்தி, இப்பொழுது காற்றில் கலந்து காத்துக் கொண்டிருக்கும், என் பெற்றோருக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எனது தமிழுக்குக் காரணமான எனது அன்னையும், பாடசாலையின் முன்னாள் பிரதியதிபர் செல்வி அன்றோனியா ஸ்ரவணிலோஸ் அவர்களையும் நான் நன்றியடுன் நினைவு கூருகிறேன். பாடசாலைக் காலங்களில் என்னுடைய இலக்கியப் பசிக்குத் தீரியிட்டு பல்வேறு வகையிலும் பிரகாசிக்கச் செய்த எனது அருமைப் பாடசாலை, வ/இறம்பைக்குளம் மகளிர் மகா வித்தியாலயத்திற்கும் அதன் முன்னாள் அதிபர்களுக்கும் தற்போதைய அதிபர் அருட்சோதரி திரேசம்மா சில்வா அவர்களுக்கும் அனைத்து ஆசிரியப் பெருந்தகைகளுக்கும் ஆண்ந்தக் கண்ணீருடனான எனது நன்றிகள் உரித்தாகட்டும்.

நான் பிறந்து, வளர்ந்து, படித்த இந்த வவனியா மாவட்டத்தில் தலைசிறந்த இலக்கியத் தலைகம், இளம் சமுதாயத்தின் ஆக்கமிகு ஊக்குவிப்பாளர், கவிஞரும் எழுத்தாளருமான கலாநிதி தமிழ்மணி அகளங்கள் அவர்கள் இந்நால் ஆக்கத்திற்கான அரும்பெரும் ஆலோசனைகளை வழங்கி வெளியிட்டுக்கு உதவி செய்தார். அவருக்கு என் நன்றிகள் உரித்தாகட்டும்.

நான் பிறந்த பூமியில், எமக்கு முன்னதாகத் தோன்றி, எமக்கு வழிகாட்டியாகவும், வவனியாவின் இலக்கியத்துறைக்குப்

பல்வேறுபட்ட வகையில் ஆதரவுகளை வழங்கிவரும், சர்வதேச ரீதியில் புகழ்பெற்றவருமாகிய எழுத்தாளர் வவனியூர் இரா. உதயணன் அவர்களுக்கு எனது இதய பூர்வமான நன்றிகள் பல.

யாழ், காரைநகரைப் பிறப்பிடமாக்கக்கொண்டு வவனியாவில் வசித்து கலை, இலக்கியப் பணி செய்து கொண்டிருக்கும் தமிழருவி த.சிவக்குமாரன் அவர்களின் ஊக்குவிப்பும், ஆலோசனைகளும், விலைமதிப்பற்றன. அவரின் தொடர் உதவிகளுக்கு எனது நன்றிகள் பற்பல.

இலக்கியத்தைப் பலவாறு தெரிந்து கொண்டபோதும் உள்ளே நுழைவதற்கு அனைத்து விதத்திலும் ஒத்துழைப்பு வழங்கியவரும், வெளியீடு சம்பந்தமான அனைத்து ஆலோசனைகளையும் வழிகாட்டல்களையும் நேர காலம் பார்க்காமல் முகம் சுழிக்காமல் இன்முகத்துடனேயே தந்திட்ட செம்மல், ஊடக மாமணி எழுத்தாளர் கவிஞர்த்திரு அருணாசல்லத்துறை அவர்களுக்கு எனது இதய பூர்வமான நன்றிகளும் வணக்கமும் உரித்தாக்ட்டும். என்னை இலக்கியத்துறைக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் என்ற பெயர் அவரையே சாரும்.

புத்தக வழிவில் வருவதற்குப் பெரும் உதவியளித்த வவனியாவின் கவிக்கதீர், கவிஞர் குரும்பையூர் தம்பித்துறை ஜங்கரன் அவர்களுக்கும் ஓவியர் சுப்ரமணியம் ரத்சீஸ்வரன் அவர்களுக்கும், வாணி பிரின்பேர்ஸ் நிறுவனத்தாருக்கும் நன்றிகள் உரித்தாக்ட்டும்.

சமுதாயத்தைக் கலக்கவோ, குழப்பவோ என்றல்லாது குழம்பிய குட்டையைத் தெளிவிக்கவோ எனப் பல்வேறு ஆங்கவாய்ப்புக்களுடன் என் படைப்பைத் தந்துவிட்டுப் பார்த்தபடி நிற்கின்றேன்.

ஆயிரம் தேடல்களுடன்....

மைதிலி தயாபரேன்
இல.38 இராஜதுறை வீதி
வைரவப் புளியங்குளம், வவனியா.

இளமை கொலுவிருக்கும் அகவை பதினாறு
 மனத்தில் உதயமாகும் கனவு ஒரு நாறு
 மனத்தில் தொடங்கிவிடும் ஆசை பலவாறு
 ஆன பின் மறைந்துவிடும் அமைந்ததைப் பார்த்து

நடசத்திரங்கள் ஒளிகொடுக்கும் ரம்யமான இரவுப் பொழுதிலே கொண்டாடிக் கொண்டிருந்த அந்த நண்பர்கள், தமக்குள் மனம் விட்டுக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“அளவா எடு மச்சான். நாளைக்கு ஏதும் வித்தியாசமா நடந்தா உன்ற மாமனார் குழம்பிவிடுவார்.” என்று ராகுலை சங்கர் எச்சரித்தான்.

“அதெல்லாம் ஒன்றும் செய்யாது. நான் பக்கல்ற்றியில் போட்டிக்கே குடிச்சிருக்கிறேன். உனக்குத் தெரியாதா? ..” என்று அலட்சியமாகவே பதிலளித்தான் ராகுல்.

“சங்கர் சொல்லுறதுதான் சரி. ஒன்னு கிடக்க ஒன்னு நடந்தா நாளைக்கு கல்யாண வீட்டில் கலாட்டாவாகிவிடும். இவனைக் கொண்டுபோய் வீட்டில் விட்டுட்டு வருவம். நாங்க ஆறுதலாப் போகலாம்.”

என்று பிரேம் சொன்னதும் அனைவரும் ஆமோதித்து ராகுலை வலுக்கட்டாயமாகத் தூக்கி மோட்டார் பைசிக்கிளில் வைத்தனர். அவனைக் கொண்டு சென்று சேர்க்கும் பொறுப்பு அரபாத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

மோட்டார் பைசிக்கிளை ஸ்ராட் செய்து அரபாத் புறப்பட்டதும், “பாவம் மச்சான். எப்பவும் அரபாத்தைத்தான் எங்கட வேலைகளுக்குப் பாவிக்கிறம்.” என்று திவாகர் ஆதங்கப்பட்டான்.

“வேறென்ன செய்யலாம்? அவன் குடிக்கவும் மாட்டான். வேளைக்கு வீட்டுக்குப் போகவேண்டும் என்னு துழிச்சுக் கொண்டிருந்தான். அதுதான் ராகுலை இறக்கி விட்டுப் போட்டுப் போ என்று விட்டுட்டன்.” என்று பிரேம் விளக்கமளித்தான்.

“ஓம் மச்சான். அவன்ற மனுசி கன்சீப் ஆன காலத்தில் இருந்து அவன் கடும் யோசனையாத்தான் இருக்கிறான். சொந்த மச்சாளர்க் கட்டினதில் பிள்ளைகளுக்கு ஏதும் குறைபாடு வரலாம் என்னு பயப்படுகிறான். வலு கவனமா மனுசியக் கவனிச்சுக் கொண்டு வாறான். கடவுளே என்னு பிரச்சினை இல்லாமலே பிறக்க வேண்டும்.” என்று சங்கர் சொன்னதை மற்றவர்கள் ஆறுதலாகவே கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

“அப்படித் தான் வரும் என்கிறது உண்மையில்லை மச்சான். கடவுள் பார்த்து எங்களுக்கு என்ன தரவேண்டும் என்று நினைக்கிறாரோ அதுதான் கிடைக்கும். சொந்தத்துக்குள்ள செய்யாம் வெளியில் செய்தவயனுக்கும் பிள்ளைகளில் குறைபாடு வந்திருக்கு...” என்று பிரேம் கூறியது ஓரளவு ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது.

அதுமட்டுமல்ல அவன் ஓரளவு சிறிய வயதிற் திருமணம் செய்து விட்டிருந்ததாலும் இரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றிருந்ததாலும்

இந்த விடயத்தில் அவன் சொல்வதை அனைவருமே சிரத்தையோடு கேட்பார்கள்.

“அட நீ என்ன இஞ்சினியரா டொக்டரா..? இவ்வளவு விளக்கமாகக் கதைக்கிறியே? ..” என்று ஆச்சரியமாகவே ராகவ் கேட்டான்.

“படிச்சது இஞ்சினியரிங் என்றாலும் வாழ்க்கையில் நிறையவே பட்டிருக்கிறன். அனுபவம் கொடுத்த பாடம் அப்படிப் பேச வைக்கிறது...” என்றான் பிரேம்

“என்ன மச்சான் அனுபவம்.. பாடம் என்றெல்லாம் சொல்லுறாய். ஏதோ கஷ்டப்பட்டவன் மாதிரியல்லா கதைக்கிறாய். ஒப்பீட்டளவில் எங்கட பிரண்சுக்குள்ள நல்ல சிறப்பா இருக்கிறவன் நீ தான்..” என்றான் ரஞ்சித்.

“வாழ்க்கையில் என்ன ஒப்பீடு வேண்டிக் கிடக்கு? ஒவ்வொருவருடைய வாழ்க்கையும் ஒவ்வொரு விதம். வித்தியாசமான கவிதைகள். இதை எப்படி ஒப்பிட முடியும்? ஒரே நிபந்தனைகளில் ஒன்றாக இருக்கும் அம்சங்களைத் தானே ஒப்பிடலாம்....” என்று பிரேம் சொல்லவும்...

“ஓஹா... பார் கணக்குப் படிச்சவன் என்றதக் காட்டிவிட்டான். கதைகூட எவ்வளவு அழுத்தம் திருத்தமா இருக்கு.....” என்று சஞ்சய் சொன்னான்.

“அதெல்லாம் இருக்கட்டும். அடுத்தது யாற்ற பச்சிலர்ஸ் பாட்டி. இப்பவே சொல்லி வச்சாத் தான் நாங்க லீவெல்லாம் போட்டு வைக்கமுடியும் ..” என்று சஞ்சய் ஞாபகப்படுத்தவும்

“பார் தன்ற காரியத்திலே குறியா இருக்கிறான்....” என்று ஓரளவு பருத்த அவனைச் சுட்டிக் காட்டிக் கூறிய ரஞ்சித்,

“உனக்கென்ன கல்யாணமும் கட்டப் போறதில்ல. பாட்டி வைக்க வேண்டிய தேவையுமில்ல” என்று சொன்னான்.

“ஏன் கட்டப் போறதில்ல..?” என்று ராகவ் கேட்டான்.

“இல்லை.. நெட்டில் பாத்து ஒருத்திய விரும்புறானாம். நாளைக்குப் பாருங்க அது ஆம்பிளயா இருக்கப்போகுது...” என்றான் ரஞ்சித்.

“ஏய் எனக்கு ஒரு சந்தேகம்.....” என்று சஞ்சய் இடைநிறுத்தினான்.

“தொடங்கிட்டான்டா... என்னடா சரக்குக்கு என்ன பெயர் என்டு தெரிய வேணுமா...?” என்று சற்று நக்கலாகவே கேட்டான் பிரேம்.

“அது இல்லை மச்சான். இப்ப கல்யாணம் கட்டி டிவோர்ஸ் எடுத்துத் திரும்பக் கட்டுறவன் பச்சிலர்ஸ் பாட்டி வைப்பானா?... ஏன் கேக்கிறன் என்டா அவன் பச்சிலர் இல்லைத்தானே...” என்றதுமே ‘கொல்’ என்ற சிரிப்பலை பரவியது.

“அடப்பாவி. இத நீ லோயர் நின்ட நேரம் எல்லோ கேட்டிருக்க வேணும். அவனப் பார்சல் பண்ணி அனுப்பினப்பிறகு கேக்கிறீயே...” என்றான் ரஞ்சித்.

“எனக்கென்னவோ இவ்வளவுடன் நிப்பாட்டினால் நல்லம் எண்டுதான் படுகுது. ராகுல் இல்லை.. அவன் இல்லாம நாங்க கன நேரம் நிக்கிறது சரியில்ல. நேரம் கூடக் கூட இவங்களுக்கு மப்புக் கூடுது. என்ன பிரேம்?.” என்று திரும்பியபடி கேட்டான் திவாகர்.

வாழ்வின் தொடக்கம் ஏதாகட்டும்
 வாழ்வின் முடிவு வேறாகட்டும்
 வாழ்க்கை வாழ்பவன் மனிதனாகட்டும்
 வாழ்ந்து காட்டுபவன் புனிதனாகட்டும்

ஓருவாறு அனைவரையும் சாப்பிட வைத்து அந்த இடத்தைக் காலி செய்து பிரேம் வீடு வந்து சேர்ந்த போது இரவு ஒரு மணியைக்கடந்து விட்டது.

‘காலை வேளையோடு எழும்பி ராகுலின் கல்யாணத்துக்குப் போக வேண்டும்’ என்ற எண்ணத்துடன் கட்டிலில் சாய்ந்தான்.

அருகிலே பிரியங்காவும் குழந்தைகளும் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தனர்.

திருமணத்துக்குப் போவதற்காக அவளும் லீவு போட்டிருப்பதாகச் சொல்லியிருந்தாள்.

‘நான் தயாராகப் பிந்தினால் பேசவா’ என்ற எண்ணம் வரவே கண்களை இறுக்கி முடிப் படுத்துக் கொண்டான்.

உடனடியாக நித்திரை வர மறுத்த போது இருபது வருடங்களைக் கடந்த நாட்கள் மனக்கண்முன் வந்தன.

பள்ளியில் உயர்தரத் தேர்வு முடிவுற்றதும் நடைபெற்ற பாட்டி ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

இன்று பங்குபற்றியவர்கள் அனைவரும் அன்றும் இருந்தனர். ராகவ், ரஞ்சித், சஞ்சய், திவாகர், ராகுல், சங்கர், அரபாத் அவர்களோடு இப்போது ஸண்டனில் இருக்கும் சிவாவும் கண்டாவில் இருக்கும் பாஸ்கரும் கூடப் பங்குபற்றி இருந்தார்கள்.

வாழ்க்கை என்ற விடயத்தில் முக்கியமாகத் திருமணம் பற்றி ஒவ்வொருவருக்குமே வித்தியாசமான சிந்தனைகளே இருந்தது அவனுக்கு ஆச்சரியத்தையே உண்டு பண்ணியது.

ஏற்கெனவே தீர்மானித்து இருந்தபடியே தன்னைப் போலவே ஒரு பொறியியலாளரைத் திருமணம் செய்து கொண்டதும், வேலையில் மட்டுமல்ல அனைத்து விடயங்களிலும் ஒரு தோழியைப் போலவே நடந்து கொள்ளும் பிரியங்காவை நினைத்தும் எப்போதும் சந்தோசப்படுவதுண்டு.

நன்கு படித்ததினால் மட்டுமே இவ்வாறு சந்தோசமாக இருக்கிறான் என்பது அவன் சம்பந்தப்பட்ட அனைவருக்கும் தெரியும்.

“இந்தப் படிப்பு மட்டும் இருந்திராவிட்டால் நாம் இருவரும் சந்தித்திருக்க மாட்டோம். ஒன்று சேர்ந்திருக்க மாட்டோம்” என்று பிரியங்கா அன்று சொன்னது அவனைச் சிந்தனையில் ஆழ்த்தவே செய்தது.

அவர்களில் சாதாரண குடும்பத்திற் பிறந்திருந்தாலும் பட்டப்படிப்புப் படித்து மிகவும் உயர்ந்த நிலைக்குப் போக வேண்டும் என்றும் மிகவும் பெரிய இடத்திற் பெண் எடுக்க வேண்டும் என்றும் நன்கு படித்தவளாகவும் அழகு தேவதையாகவும் ஆனால் வேலைக்குப் போகாதவளாக இருக்கவும் வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தவன் ராகுல்.

இன்று அவன் எதிர்பார்த்ததைப் போலவே சட்டத்தரணியாக உயர்ந்தது மட்டுமல்லாமல் மிகவும் பெரிய இடத்தில் தனக்கு மிகவும் பொருத்தமானவளாக ஒருத்தியை அடைந்து கைப்பிடிக்கவும் உள்ளான்.

அவன் ஆசை நிறைவேறியதையிட்டு மிகவும் சந்தோசப்பட்டான்.

ரிங்.. ரிங்.. ரிங்.. என போன் ஒலித்தது.

அவசரமாக ஓடிச் சென்று எடுத்துக் கொண்டான்..
மற்றவர்கள் விழித்து விடக் கூடாதே..

“ஹலோ மச்சான்...”

மறுமுனையில் குரலைப் புரிந்து கொண்டவன்,
“ஹாய் மச்சான் சிவா..” என்றான்.

“என்ன மச்சான். நேரங் கெட்ட நேரத்தில் தொந்தரவு படுத்தி விட்டனா?.” என்றது மறுமுனையிலிருந்த குரல்

“அதெல்லாம் இல்லை. இன்னும் நான் நித்திரை கொள்ளேல்ல.. என்ன திடீரென்டு?..”

“நானைக்கு ராகுலிற்குக் கல்யாணம். அது தான் ஏற்பாடு எல்லாம் என்ன மாதிரி?.”

“ரொம்ப நல்லாவே ஏற்பாடு செய்திருக்கிறாங்க. அவனோடு மாமனார் வீடு பெரிய இடம். அதோடு ரொம்ப நல்லவங்க. வலு சிறப்பாகவே ஏற்பாடு செய்திருக்கிறாங்க. நாங்க எல்லாரும் பச்சிலர்ஸ் பாட்டிக்குப் போய்ட்டு இப்பத் தான் வந்தனாங்க.” என்று சொன்னான்.

“அப்படியா மச்சான்! சந்தோசம். எப்பவுமே நாலு பேர் முக்கில விரலை வைக்கிற மாதிரி வாழவேண்டும் என்று எங்களுக்குச் சொல்லுறவன் ராகுல். அதே மாதிரி அவனுக்கு வாழ்க்கை அமைந்திருப்பது சந்தோசம் தான். அவனிட்ட நான் போன் பண்ணினதாச் சொல்லு. வர்ற சனிக்கிழமை அவனுக்கு எடுக்கிறன்.”

“சரி மச்சான். மேகலா, பிள்ளைகள் எல்லாரும் எப்பிடிஇருக்கிறீன்ம?”

“எல்லாருமே நல்லா இருக்கிறீனம். இலங்கையில் எல்லாமே நல்லதா நடக்கிறதா செய்தியில் காட்டுறவங்க. என்ற பிரண்ஸ் எல்லாரும் நல்லாவே இருப்பீங்க என்று தெரியும். சரி மச்சான் நே வேளைக்குப் படுக்க வேணும். இப்ப நான் வைக்கட்டா?”

“ஓ கே. மச்சான் ஓ.கே பாய். குட் நெட்” என்றபடி போனை வைத்தான் பிரேம்.

அன்பும் உடையதோர் இல்வாழ்க்கை அதில்
அறஞும் உடையதாம் அருள் வாழ்க்கை
பண்பும் உடையதாய்ப் பணி செய்யின்
பயனும் அதுவாய்ப் போய்விடுமாம்

“இன்னிசை பாடிவரும் இளம் காற்றுக்கு உருவமில்லை.....”
என்ற மெட்டுடன் இசைத்த நாதஸ்வரம் மங்கலமாக
அனைவரையும் வரவேற்றுக் கொண்டிருந்தது.

காரைப் பார்க் பண்ணிவிட்டு வந்து, பிரியங்கா இருக்கும்
இடத்தைத் தேடியபோதுதான், அந்தப் பெண் பிரேமின் கண்ணிற்
பட்டாள்.

ஓ... வெலிஷ்டிலா....

அவனோடு மொன்றிகுறியில் இருந்தே ஒன்றாகப் படித்தவள்.

ஏஞ்சல் என்றால் அவளைப் போல இருப்பாள் என்று ஐந்து
வயதாக இருக்கும் போதே ரீச்சருக்குச் சொன்னவன்.

இஞ்சினியர் மாப்பிள்ளையைச் கல்யாணம் செய்து ஸண்டனுக்குப்
போனவள். ஆனால் அங்கு அவன் செட்டில் வேலை செய்து
கொண்டிருந்தவன்.

எப்போதும் பெருமை பேசுவன் அவன். அவன் பொய் சொல்லித் தன்னைத் திருமணம் செய்ததாக சண்டைப்பட்டுக்கொண்டு உடனடியாக அவனும் திரும்ப வந்துவிட்டார்..... பிறகு யாரையும் கல்யாணம் செய்து கொள்ளவில்லை.

பிரேமிற்கு மனதைப் பிசைந்ததாக இருந்த ஒரு விடயம், அவன் இதுவரை யாரிடமுமே சொல்லியிருக்கவில்லை.

பாடசாலை நாட்களில், அவனைப் பின் தொடர்ந்து அவனும் ஜோனும் சைக்கிளிற் சென்று வருவார்கள்.

ஒரு நாள் இப்படி ஒடும் போது, எதிரே இருந்த கல்லுத் தடக்கி சைக்கிள் குடை சாய்ந்து விடவே இருவரும் தலைகீழாக விழுந்தனர்.

எழும்பழுதியாமற் சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

திரும்பியும் பாராமற் சென்று விட்டாள் அவன்.

பிரேமிற்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. இதன் பின் இவனைத் தொடர்வதில்லை என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

பல்கலைக்கழக விடுமுறை ஒன்றுக்கு வீடு வந்தபோதே இவனின் கதையை யாரோ சொல்லிக் கேள்விப்பட்டான்.

எவ்வளவோ காலத்தின் பின் அவனை இங்கு தான் பார்க்கிறான்.

இளமையில் இருந்த அழகெல்லாம் எங்கோ ஒடி ஒளிந்துவிட முன்னை நாட் பூசையில் வைத்து வாடிய மாலை போல காட்சியளித்தாள்.

“என்னப்பா இங்க நிக்கிறீங்க?.. “ பிரியங்காவின் குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினான்.

“உம்மத்தான் தேடிக் கொண்டு இருந்தனான்..” என்று சமாளித்தான்.

“சரி வாங்கோ அங்க இருக்கிற சீற்றில இருப்பம் “ என்று அவனை அழைத்துப் போனாள்.

இருந்தபடியே திரும்பியவன் அருகில் இருப்பவரைக் கண்டவுடன் “ஆஹ் சிவப்பிரகாசம் சேர்...” என்றான்.

“ஓம் தம்பி பிரேம் தானே...” என்று அறிமுகப் படுத்தியவர் “இப்ப எங்க வேல செய்யிற்றீர்?.” என்று கேட்டார்.

“கொழும்பில். பிறைவேற் கன்ஸ்ரக்ஷன் கொம்பனியில்” தொடர்ந்து சுகநல் விசாரணைகள் போனது.

“ராகுல் இன்னமும் சின்னப் பெடியன் மாதிரியே இருக்கிறான். கல்யாணக் கோலத்தில் அவனை நினைக்க முடியாமல் இருக்கு. “ என்றவர்

“ஓம் தம்பி நீர் கிறிஸ்தவன் தானே” என்று கேட்டார்.

“ஓம் சேர்...” என்றான்.

“இந்துத் திருமணங்கள் பாத்திருக்கிறீரா..?”

“பாத்திருக்கிறன் சேர். ஆனா இவ்வளவு அருகே இருந்து சிரத்தையோடு பார்க்கக் கிடைத்திருக்கவில்லை. ராகுலின் கல்யாணத்திலாவது அந்தச் சடங்குகள் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஆசைதான்..”

“ஆ... இந்தா நான் விளக்கமாகவே சொல்லுறஞ்....” என்று தொடந்கியவர்

“பொதுவாகவே இந்துக்களுக்கு திருமணம் என்றது ஒரு ஒப்பற்ற சடங்கு. மாணிடப்பிறவி எடுத்ததற்கு அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பவற்றை அடைவதற்கு ஒரு வாழ்க்கைத்துணையை இணைத்துக் கொள்வது தான் திருமணம்.” என்று விளக்கமாகவே சொல்லத் தொடங்கியதும்

‘தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் தானே. அது தான் செந்தமிழிலே பேசகிறார்’ என்று பிரேம் நினைத்துக் கொண்டான். மேலும் தொடர்ந்த அவர்

“சாதி, மதம், ஒழுக்கம் போன்ற பல விடயங்களையும் விசாரித்தறிந்து ஏற்கெனவே தெரிந்தவர்களோ தெரியாதவர்களோ சாத்திரப் பொருத்தத்தின் மூலம் இணைக்கப்படுவர்.” என்றார்.

“ஆளை ஆள் பாக்காமலா...?” என்று பிரேம் வியப்புடனே கேட்டான்.

“ஓம் சாத்திரத்தில் பொருத்தம் பார்ப்பார்கள். பிறகு இருபகுதியினரும் பேச்சு வார்த்தை வைத்துக்கொள்ளுவர். அதன்பிறகு கொழுக்கட்டைப் பெட்டி மாற்றிக் கொள்வர்.”

“கொழுக்கட்டைப் பெட்டியா..?” என்று பிரியங்கா கேட்டாள்.

அவர்களுடைய சம்பாஷணையில் அவரும் பங்கேற்றுக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பது அப்போது தான் அவர்களுக்குப் புரிந்தது.

“ஆம். இரு பகுதியினரும் முதலில் சிநேகபூர்வமான தொடர்பு வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக இனிப்புப் பொருட்களைப் பரிமாறிக் கொள்வர்.

பிறகு இருபகுதியும் சேர்ந்து திருமண நாளைக் குறித்துக் கொள்வர். இது நிச்சயதார்த்தம் அல்லது நிச்சய தாம்புலம்

என்று சொல்லப்படும். மணமக்களது பெற்றோர், சுற்றும் கூடிய அவையில் இன்னார்க்கு இன்னார் என உறுதி மொழி சொல்லி தாம்புலம் மாற்றிக் கொள்வார்கள்” என்ற போதே பிரேம் இடைநிறுத்தினான்.

“ராகுலின் கல்யாணத்தின்போது நிச்சயதார்த்தம் நடந்ததாக நினைவில்லையே.”

“பொதுவான நடைமுறை இது தான். நேரம் மற்றும் ஏனைய வசதிகளைக் கருத்திற் கொண்டு ஒரு சில நடைமுறைகளை விட்டுவிடுவதும் உண்டு.” என்றபடியே மேலும் தொடர்ந்தார்.

“திருமணத்திற்கு முன் மாங்கல்யம் செய்வதற்கு நல்ல நாள் பார்த்து பொன் உருக்கி எடுப்பர். இந்நிகழ்வில் மணமகளைத் தவிர ஏனையோர் பங்குபற்றுவர். அன்றைய நாளில் இருவீட்டிலும் சுசான் மூலையில் முருக்குத் தடி ஒன்றை நடுவர். இது முகூர்த்தக்கால் அல்லது கண்ணிக்கால் என்று அழைக்கப்படும்.”

பெண்ணிற் கழகது கற்பென்றும்
ஆணிற் கழகது கண்ணியம்
பொருள் சேர் வாழ்விலது புகழ் சேரின்
போற்றுவார் போற்றுமே போற்றுமே

“திருமண நாள் அன்று நடைபெறும் நிகழ்வுகள் என்ன?”
என்று பிரியங்கா கேட்டாள்.

“திருமணம் செய்து கொள்பவர்கள் அவரவர் குடும்பத்துடன் நெருக்கமான உறவுகளை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக மாப்பிள்ளைக்குத் தோழனாக பெண்ணின் தம்பி முறையானவனையும் பெண்ணுக்குத் தோழியாக மாப்பிள்ளைக்கு அக்கா முறையானவர்களையும் நியமிப்பர்.

பெண் வீட்டார் (தோழன் உட்பட) மாப்பிள்ளை வீட்டுக்குச் சென்று பாலறுகு வைத்து மாப்பிள்ளையைக் குளிக்க வைத்து உடை அணிவித்து தலைப் பாகை கட்டி மணமேடைக்கு அழைத்து வருவர்.”

சிவப் பிரகாசம் ஆசிரியர் சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோதே மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்க மாப்பிள்ளையும் மாப்பிள்ளைத் தோழனும் உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

மணமேடையில் வைத்து மாப்பிள்ளையின் கால்களில் நீரூற்றி கழுவினான் தோழன். மாப்பிள்ளை தான் போட்டிருக்கும் மோதிரம் ஒன்றைக் கழற்றி தோழனுக்கு அணிவித்தார்.

சுமங்கலிப் பெண்கள் இருவர் ஆரத்தி எடுத்துத் திலகம் இட்டதும், மாமனார் மாலை போட்டு முடிந்தபிறகு, அவர்கள் இருவரும் மணப்பந்தலிற் சென்று அமர்ந்தார்கள்.

மணியழித்து ஜயர் பூசையை ஆரம்பித்தார். “அங்குரார்ப்பணம் செய்ய சுமங்கலிப் பெண்கள் ஜந்து பேர் வாருங்கள்” என்று அழைத்தார்.

இரு வீட்டார் சார்பிலும் ஜந்து பெண்கள் சென்று நவதானியங்கள் முளைக்கப் போட்டு ஜயரிடம் பிரசாதம் பெற்றுச் சென்றனர்.

அதன் பிறகு மாப்பிள்ளையின் வலது கையில் நூல் கட்டியதை பிரேம் சுட்டிக் காட்டினான்.

“ஆம் தொடங்கிய காரியம் தடையின்றி முடிய இடையில் இடையூறு வராதிருக்க இவ்வாறு காப்புக் கட்டுவார்கள்.” என்று சிவப்பிரகாசம் விளக்கமளித்தார்.

அதன் பிறகு மணமகள் அழைத்து வரப்பட்டாள். அவள் கையில் கொண்டு வந்த மாலையை மணமகனுக்கு அணிவித்தபின் அவருக்கு வலது பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டாள். அவளுக்கும் காப்புக் கட்டப்பட்டது.

தொடர்ந்து முறையே கும்ப பூசை, நவக்கிரக பூசையைத் தொடர்ந்து ஓமம் வளர்க்கப்பட்டது.

பின்பு மணமக்களின் பெற்றோர் கூடி கண்ணிகாதானம் செய்து வைத்தனர்.

அந்நிகழ்வைச் சுட்டிக் காட்டனான் பிரேம்.

“ஆமாம் தட்டிலே வெற்றிலை, பாக்கு, பழம், எலுமிச்சை, மஞ்சள், காசு, பொன், பூ என்பவற்றை வைத்து தட்டையும் பெண்ணையும் அப்பா பிடிக்க அம்மா தட்டில் உள்ள தேங்காயில் மூன்று முறை நீர் ஊற்றுவார். இது பெண்ணைத் தானமாகக் கொடுப்பதைக் குறிக்கும்.”

அதன்பின் கூறை, தாலி என்பன அடங்கிய தட்டத்தை நிறை மாந்தர் கூடிய சபையினரின் ஆசீர்வாதத்துக்கெனக்கொண்டு சென்ற பின், மணமகன் கையால் மணமகனிடம் கொடுத்து அதை அவன் உடுத்தி வந்ததும் தாலி கட்டப்பட்டது.

கெட்டி மேளச்சத்தம் இவர்களுடைய சம்பாஷணையை இடை நிறுத்தியது.

“எதுக்கு அவ்வளவு சத்தமாக அடிக்கிறார்கள்?” என்று பிரியங்கா கேட்டாள்.

“தாலிகட்டும் வேளையில் யாராவது அபசகுனமாகச் சொன்னாலோ அல்லது தும்மினாலோ அது மணமக்களின் காதுகளில் விழாமல் இருப்பதற்குத் தான்.” என்றார் மாஸ்டர்.

தாலிகட்டி முடிந்ததும் மணப் பெண் மணமகனுக்கு இடதுபுறத்தில் அமர்த்தப்பட்டாள். இருவரும் மாலை மாற்றிக் கெண்டனர்.

“இந்த வழக்கம் எங்கள் கல்யாணத்திலும் உண்டு” என்று பிரியங்கா சொன்னாள்.

“ஓம். உடலாலும் உள்ளத்தாலும் செயலாலும் நாமிருவரும் ஒருவரே என்பதைக் காட்டவே அப்படி மாலை மாற்றும் முறை இருக்கிறது.”

அதன் பிறகு தம்பதியர் இருவரும் பால் பழம் உண்டனர்.

“வேறு என்ன நடைமுறைகள் ..? பிரேம் கேட்டான்.

“கோ தரிசனம், ஏழடி வைத்தல், அம்மிமித்தல், மெட்டி அணிவித்தல், அருந்ததி பார்த்தல், மோதிரம் எடுத்தல் என்பன ஒழுங்கில் நடைபெறும். அதையும் பாருங்கள்.”

அனைத்தும் நிறைவேற்றதும் ஆசாரியார் பூரணாகுதி செய்து மணமக்களை ஆசீர்வதித்தார். தொடர்ந்து அறுகரிசியிட்டு பெரியோர், நிறைமாந்தர் அனைவரும் ஆசி கூறினர்.

மனைத்தக்க மாண்புடையள் ஆகி
காத்தற்க பொறுமைதனைக் காத்து
வாழ்தற்க வாழ்க்கைதனை வாழ்ந்து
சீர் பெற்ற சீரியஸ் வாழ்க

சிவப்பிரகாசம் மாஸ்டரின் பின்னாலேயே சென்று அறுகரிசியைப் போட்டு வந்தனர் பிரேம் தம்பதியர். திரும்பிய போது பிரேம் இவ்வாறு கேட்டான்.

“சேர் இந்துத்திருமணங்கள் சட்டாந்தியான வலிமையைப் பெற்றதாக இருப்பதில்லையா?“.

அவர் கேள்வி புரியாமல் அவனை நோக்கியபோது,

“எங்களுடைய திருமணம் நடப்பதற்கு முன்று கிழமைக்கு முன்பதாகவே பங்குத்தந்தையிடம் அறிவித்து விடுவோம். அவர் தொடர்ந்து வரும் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் கோயிலிற் பூசை முடிந்ததும் பகிரங்கமாக அறிவிப்பார். இதைக் கூறல் என்று சொல்வார்கள். இன்னார் இன்னாரைத் திருமணம் செய்யவிருக்கிறார். இதில் ஆட்சேபனை உள்ளவர் எவரும் முன்வந்து சொல்லலாம் என அறிவித்தல் ஏற்படுத்துவார்கள்”

“அப்படியா..” என்று ஆச்சரியமாகவே கேட்டார் மாஸ்டர்.

“ஓம் சேர் அதுமட்டுமல்ல. மணமக்களின் பங்குக்குரிய பாதிரியாரிடம் இருந்து (அதாவது திருமணம் நடைபெறுவது வேறு தேவாலயத்திலாக இருந்தால்) குடியியல் நிலைமை பற்றிய கடிதம் பெற்றுக் கொள்வார்கள்.” என்று மேலும் சொன்னான்.

“இந்து மதத்தில் அவ்வாறு கிடையாது. விசாரிப்பது பொருத்துவது எல்லாமே பெற்றோர், உற்றார் செய்து வைத்தபிறகு கிரியைகள் செய்வதற்கு மட்டுமே மத குருமார்கள் அழைத்துவரப்படுவர்.” என்று சிவப்பிரகாசம் கூறினார்.

“அப்படியானால் சட்டர்தியான ஆவணம் என்ன இருக்கும் சேர்?” என்று மறுபடியும் வினா தொடுத்தான் பிரேம்.

“சட்டப்படி அளிக்கும் பதிவுத்திருமணம் அது பிறிம்பாக வேறு ஒரு நேரத்தில் நடைபெறும். அது மட்டுமல்ல இந்தியாவில் சம்பிரதாயபூர்வ திருமணத்தையே சாட்சிகள் வைத்து உதாரணத்துக்கு போட்டோ போன்றவற்றை சட்ட பூர்வமாக ஏற்றுக் கொள்வார்கள்”

“அப்படியானால் மனமுறிவை யார், எப்போது வழங்குவார்கள்?” என மேலும் கேட்டான்.

“இந்துக்களின் சம்பிரதாயத் திருமணத்தில் மனமுறிவு என்ற விடயமே கிடையாது. இன்னார்க்கு இன்னார் என்று சொர்க்கத்தில் கடவுளால் நிச்சயிக்கப்பட்டதை மனிதன் ஏற்றுக் கொள்வதாக அக்கினி முன் சத்தியம் செய்து உள்ளார ஒரு வாழ்க்கைத் துணையைத் தெரிவு செய்தபின் அதை யாராலும் மாற்ற முடியாது.” என்று அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறினார்.

“சேர் ஒரு பேச்சுக்குச் சொல்கிறேன். மனித மனம் என்பது மாறக் கூடியது. ஒரு வேளை அவர்களுக்கிடையில் ஏதோவொரு பிரிவினை வந்துவிட்டால் அவர்கள் ...” என்று அவன் முடிக்கும் முன்பாகவே

“அவர்கள் சட்டப்படி நீதிமன்றம் தான் செல்லவேண்டும். மத ரீதியாக எதுவும் செய்ய முடியாது.”

“ஆனால் கிறிஸ்தவத்தில் அதற்கு வழிகள் உள்ளன” என்றான் பிரேம்.

“ அப்படியா. நாம் ஆறு அமர இருந்து இவற்றைப் பற்றிக் கதைக்க வேண்டும்.”

“ஓம் சேர் நேரம் கிடைக்கும் போது அதைக் கதைப்போம். இப்போ நான் ராகுலிடம் போக வேண்டும். பிரண்ண் எல்லாரும் குறுாப் போட்டோவுக்காக காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

“ஓம் தம்பி உம்ம சந்திச்சதில எனக்கு நல்ல சந்தோசம். போய் வாரும்” என்று சிவப்பிரகாசம் மாஸ்டர் விடைபெற்றுச் சென்று விட்டார்.

ஒட்டும் நதியது நேராகில்
 ஒங்குமோ பூமியில் உயிரது
 வாழ்ந்திடும் வாழ்வது சீராகில்
 சேருமோ சேர்ந்த நல் அனுபவம்

ஹோட்டல்கள் பாவிக்கும் வழக்கம் பெரிதாக இல்லாத அந்தக் காலத்தில், ரஞ்சித்தின் வீட்டிலே பாட்டி வைப்பதற்கு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. அவன் பெரியதொரு வீட்டில் மாமாவுடன் இருந்ததால் அங்கேயே வைப்பது வசதியாகப் பட்டது.

வவுனியா தமிழ் மகா.வித்தியாலயத்தில் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள் இவர்கள். பர்ட்சை முடிந்ததும் தமக்குள் ஒரு பாட்டியை ஒழுங்கு செய்திருந்தனர்.

குறித்த நேரத்துக்கு பத்து நிமிடங்கள் முன்பாகவே அவர்கள் அவ்விடத்திற்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டார்கள்.

பரிமாறும் பொறுப்பு ராகவ்விற்கும் ரஞ்சித்திற்கும் கொடுக்கப்பட்டது. அன்றில் இருந்து பழகிய பழக்கமோ என்னவோ ராகவ் ஒரு ஹோட்டலை நடத்துபவராகவும், ரஞ்சித்

உலக உணவுத்திட்டத்தின் விநியோகப் பொறுப்பாளராகவும் இருக்கின்றனர்.

பற்பல விடயங்களையும் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது திருமணத்தைப் பற்றிய கலந்துரையாடல் வந்தது.

“பிரேம் உனக்கு ஈ பக்கல்ற்றி கட்டாயமாகக் கிடைக்கும். அங்கேயே ஒருத்தியைப் பாத்துக் கட்டி விட்டா உனக்கு வசதியாக இருக்கும். பென் தேடவேண்டிய வேலையும் இல்லை. படிச்சவளா நல்ல பழக்க வழக்கம் உள்ளவளாவும் இருப்பா.” என்று ரஞ்சித் தொடங்கினான்.

“அட மற்றதுகள் விடப்பா. அவன்ற உயரத்திற்குத் தக்க மாதிரியல்லா தேடோன்றும்.” என்று சந்தேகத்தை வெளியிட்டான் ராகுல்.

“அதுக்குத்தான் சொல்லுறன். நீ படிக்கிற காலத்தில் இருந்தே தேடத் தொடங்கு. இல்லாட்டா வயது போய்த்தான் கட்டுவாய்.” என்று ரஞ்சித் ஞாபகப்படுத்தினான்.

பிரேமிற்கோ கல்யாணத்தைப் பற்றிய கற்பனை பெரிதாக இருக்கவில்லை. சிறு வயதிலே பெற்றோரைப் பிரிந்து ஒண்டிக் கட்டையான மாமாவிடம் வாழ்ந்ததில் குடும்பத்தை வீட்டை ஒழுங்காக நடத்திச் செல்லக் கூடிய ஒரு பெண்ணின் அரவணைப்பு எப்பொழுதும் தேவை என்ற எண்ணம் மட்டும் இருந்தது.

ஆனால் ராகுலின் எண்ணம் அப்படியானதல்ல. ஓரளவு வளமற்ற குடும்பத்திற் பெண் சகோதரிகளுடன் பிறந்து வளர்ந்ததினால் தானும் நன்றாக உழைக்கக் கூடிய நிலைமைக்கு வந்து, நல்ல வசதியான படித்த பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்றே நினைத்தான். யாரும் அதிகப்படியாக

எண்ணிவிடக் கூடாது என்பதற்காக அதை வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லை.

மெளனமாகவே சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த அரபாத்தை வம்புக்கு இழுத்தான் சஞ்சய்.

“என்னடா உன் பாடு எப்பிடி. மச்சாள் தானோ.....? அல்லது மச்சாளை வல்வுக்கு மட்டும் தான் பாவிக்கிறதோ..?” என்று கேட்டபோதே அரபாத் குடாகிவிட்டான்.

“உன்னைப் போல நினைச்சிட்டியா?. ஆரைப் பாத்தாலும் பின்னாலேயே திரிவாய். அப்பிடி என்னைச் சொல்லுறியா...?” என்று கத்தினான்.

“இல்லை மச்சான். கோவிக்காத. நான் ஏன் சொல்லுறன் எண்டா. சொந்தத்துக்குள்ள கல்யாணம் செய்யிறதால், ஒரே இரத்தம் கலக்கிறதால் குறபாடுள்ள பின்னைகள் பிறக்கிறதாம். அதனால் தான் மச்சான். நல்ல நோக்கத்தோட சொல்லுறன். நீ பேசாம இப்ப வல்ப பண்ணு. கல்யாணம் செய்யிறதாய் இருந்தாப் பிறகு நல்லா யோசிச்சப் பார் ...என்ன?” என்று சஞ்சய் தொடரும் போதே,

“ஏய் இனி அரபாத் கைதான் வைப்பான். உன்ற வாய மூட மாட்டியே”என்று சங்கர் இடைநிறுத்தினான்.

“அரபாத்தைப் பொறுத்த வரைக்கும் மச்சாள் தான் என்று முடிவெடுத்துவிட்டான். அவனுக்கு வேலையும் தயாராகிவிட்டது. வேலையில் ஒரு நிலைக்கு வந்ததும் அவன் கல்யாணம் செய்வான். நீ தேவையில்லாமல் கதைக்காதே” என்றான்.

எதிர்பாராத அந்த மெளன் நிலையை சிவா தான் கலைத்தான். “மச்சான். அண்ணா என்னை எடுக்குறதுக்கு ஏஜன்சிக்கு அரைவாசிக் காசு கட்டிவிட்டான். அநேகமா ரெண்டு கிழமையில நான் போக வேண்டி வரும்.” என்றான்.

“அட நீ இவ்வளவு காலம் இலங்கையில இருந்ததே பெரிய விஷயம். அண்ணாவும் மாறி மாறிக் கேட்டுக் கொண்டிருக்க நீ படிப்பைச் சொல்லித் தானே தட்டிக் கொண்டு இருந்தாய்” என்று சஞ்சய் சொன்னபோது,

“எப்படி இருந்தாலும் சிவாவைப் பிரிவது கவலைதான்” என்று திவாகர் சொன்னான்.

அவர்களில் திவாகர் சற்று வித்தியாசமானவன். தந்தையை இழந்து தாயின் அரவணைப்பில் வளர்ந்தவன். எந்த ஒரு விடயத்திலும் கூட இருப்பவர்களுக்குத் தொல்லையைக் கொடுக்கக் கூடாது என்று நினைப்பவன். வாழ்க்கையில் ஒரு உன்னதமான நிலையை அடைந்த பின்பே திருமணத்தைப் பற்றி யோசிக்கலாம் என்பதே அவனது எண்ணம்.

கண்ணுக்குத் தெரியாத கடவுளைவிட, பேசும் தெய்வம் தாயையும் குருவையும் வணங்கினாற் போதுமே என்று நினைப்பவன். எப்போதோ வரப் போகிறாள் என்று எண்ணி ஒரு பெண்ணைக் கற்பனை செய்து வாழ்வதை விட, கூட இருப்பவர்களின் நிம்மதியையும் சந்தோசத்தையும் உறுதி செய்து கொள்ள வேண்டும் என்பதே அவனது கருத்தாகும்.

இதனாலே இந்தக் கதையில் அவன் பங்கேற்கவில்லை. மெளனமாகவே சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

அவனுக்கு அருகாமையிலேயே இருந்த பாஸ்கரின் எண்ணமோ வேறு விதமாகப் போய்க் கொண்டு இருந்தது. தனக்கு வரப் போகும் மனைவி என்ற விடயத்தில் அவன் ஒரு பெரிய பட்டியலே தயாரித்து வைத்திருந்தான். வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கட்டத்தை அவன் தாண்டும் போதும் அந்தப் பட்டியலை சீரமைத்தும் பெரிதாக்கியும் வைத்திருந்தான். எந்தப் பெண்ணைக் கண்டாலும் ஏதாவதொரு குறை சொல்லுவான்.

‘உனக்குப் பெண் பாத்துக் கட்டி வைத்து விட்டாலே போதும். எல்லாருமே வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற்ற மாதிரித் தான்’ என்று நண்பர்கள் அடிக்கடி கேலி செய்வார்.

இல்லாள் அகத்திருக்க இல்லாத தொன்றில்லை
 இல்லாள் துணையிருக்க இன்னமைச்சன் வேறில்லை.
 இல்லாள் நலமிருக்க இன்னொரு நண்பனில்லை
 இல்லாள் இணைந்திருக்க இன்னாத தொன்றில்லை

பிரேமுடன் காரில் பக்கத்தில் இருந்து பயணித்துக் கொண்டிருந்த பிரியங்கா பதினெட்டாவது தடவையாகக் கேட்டாள்.
“நான் தான் போயாக வேண்டுமா? வேற யாறையாவது அனுப்பிக் கேட்டுப் பாருங்களேன்.”

“எதுக்கு? உமக்கு நல்ல பிரண்டு தானே. சின்ன வயதில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரே ஸ்கூலில் ஓன்றாப் படிச்சவங்க நீங்க. உம்மில் நல்ல மதிப்பும் இருக்கு அபிந்யாவுக்கு. உம்மைத் தவிர யாரால் அவவிட்டக் கதைக்கழியும்?” என்று பிரேம் நம்பிக்கையூட்டினான்.

“பிரண்ட் தான்.. ம... மரியாத நிலைக்க வேண்டும் என்டதினால் தான் சொல்லுறன். எனக்குக் கதைக்கப் பயமாத் தான் இருக்கு” என்றாள் சற்றுப் பயத்துடனேயே.

“இது தான் ஒரு கூடாத குணம் பொம்பிளயளிட்ட. எவ்வளவு பிரண்ட்டா இருந்தாலும் கல்யாணத்துக்கு உதவி செய்ய

மாட்டாம பின்னாலேயே நிக்கிறது. இதுவே பாரும். எங்கட பிரண்ஸா இருந்தா உடனடியாகவே போய்க் கேட்டு...” என்று அவன் முடிப்பதற்கு முன்பாகவே

“உதை வாங்கித் தான் நிப்பீங்களா..?” என்று கேட்டாள் பிரியங்கா.

“எதுக்கு உதைக்க வேணும். பிடிச்சாப் பிடிக்குது. இல்லாட்டா இல்லை என்று சொல்லவேண்டியது தானே.?”

“அப்பிடி ஏதோ ஒரு புதிலைக் கேட்கத்தான் என்னை அனுப்புறீங்களா...? எப்படியாவது எடுத்துச் சொல்லிச் சம்மதிக்க வைக்க வேண்டும் என்றீங்களே...”

“அது சரி தொடக்கம் இது தான். மிச்சம் உம்மட திறமையைப் பொறுத்தது. அவவ மசிய வைக்க வேண்டியது?... ”

“என்னப்பா உங்கட பிரண்டினர் கல்யாணத்துக்கு உதவி செய் என்று கூட்டிக் கொண்டு வந்து, என்ற திறமையை சோதிக்கப் போறன் என்று சொல்லுறீங்களா..?”

“சேச்சே அப்பிடிச் சொல்லேல்ல. இன்னொருத்தருக்கு மனப்புரவமாக உதவி செய்யும்போது எங்கட திறமை நல்ல குணம் எல்லாம் வெளிப்படும். அது மட்டுமல்ல. எங்களுக்கு கடவுளினர் நிறைஞ்ச ஆசீர்வாதமும் கிடைக்கும்.” என்று அடுக்கிக்கொண்டே போகவும்,

“அவ்வளவு சொல்லுறவர் தானே போய்க் கடைக்க வேண்டியது தானே.? “ என்றாள்.

“எனக்கு ஒன்றும் பிரச்சினையில்லை. பிறகு நீ தான் கத்த வேண்டி வரும்.”

“ஏன்??”

“என்னுடைய பெர்சனாலிற்றியையும் பேச்சழகையும் பாத்து திவாகர் கூட வேண்டாம் நீங்களே போதும் என்று சொல்லிவிட்டா எண்டா..?”

“ஆ வாயைப் பாருங்களேன். நினைப்புத் தான். உங்கட பொக்கற்றுக்க இருக்கிற சிகரெட்டைக் கண்டாலே எந்தப் பெண்ணுமே கிட்ட வர மாட்டான்.”

“எல்லாம் உன்ற நன்மைக்காகத் தானே...?”

“நீங்களும் உங்கட கதையும். பேசாம் காரைத் திருப்புங்க. நான் வீட்டை போகப் போகிறன்.”

“இந்தா அவவின்ர வீடு வரைக்கும் வந்திற்றம். இப்பிடித் திரும்பிப் போனா அவ வருத்தப்பட மாட்டாவா.? மற்றது திவாகருக்கு எங்கள் விட்டா யார் இருக்கிறா. கல்யாணமே வேண்டாம் என்று இருந்த அவன் இப்ப மனம் மாறி ஒரு பெண்ணை விரும்புறான். இதை முடிச்சு வைக்க வேண்டியது முக்கியமில்லையா?. ம...”

அவளுக்கு முற்று முழுதாகவே விருப்பம் இல்லாது இருந்தாலும் கணவன் சொன்னதற்காக காரில் இருந்து இறங்கி அபிந்யாவின் வளவுக்குள்ளே நுழைந்தாள்.

அபிந்யா தான் வந்து கதவைத் திறந்தாள்.

“ஹாய் பிரியங்கா ...” என்றாள்.

“ஹாய்..” என்றபடி தயங்கி நின்றாள்

“உள்ள வாங்கோ பிரியங்கா... பிரேம் அண்ணா வாங்கோ...” என்று உபசரித்த போது ‘இது நிலைக்குமா ‘என்ற எண்ணத்துடன் பிரியங்கா கணவனை நோக்கினாள்.

“என்ன யோசனை. இருங்கோ பிரியங்கா..”

என்றபோது தான் நினைவு வந்து அருகில் இருந்த இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

பலமுறை கண் ஜாடை செய்தும் பலனில்லாததால் வழக்கமான தேந்ர் விருந்துபசாரம் முடிவடைந்ததும் பிரேராகவே பேச்சைத் துவக்கினான்.

வலு அமைதியாகவும் ஆர்வத்தோடும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அபிந்யா இவ்வாறு தொடங்கினாள்.

திவாகரை ஒரு வங்கி முகாமையாளர் என்ற முறையில் தனக்குப் பல வருடங்களாகவே தெரியும் என்றும், அவரைப் பற்றிய நல்ல அபிப்பிராயம் தனக்கு இருப்பதாகவும், இவ்விடயம் தான் முற்றிலும் எதிர்பாராதது என்றும் இவ்விடயத்தில் அத் தம்பதியர் அனுகியதால் தனக்கு மிகவும் சந்தோசமும் நம்பிக்கையும் உண்டானதாகவும், ஒரு நாள் இவ்விடயத்தை முற்று முழுதாக யோசித்துவிட்டு அவர்களுடன் கதைப்பதாகவும் சொன்னாள்.

பிரியங்காவிற்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

பொய்யாக நடித்து வேடம் காட்டாமல் நேராக பொசிற்றில் ஆக கதைத்த அபிந்யாவின் போக்கு அவளுக்கு மிகுந்த சந்தோசத்தையே கொடுத்தது.

தன்னிடம் பிரேம் விருப்பத்தைச் சொன்னபோது தனக்கு வந்த குழப்பம் போல அவளிடம் எதுவும் காணப்படவில்லையே என்று யோசித்தாள்.

பல்கலைக்கழகம் சென்று படித்த எமக்கில்லாத பக்குவம் சாதாரண பெண்ணாக ஒரு நிறுவனத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் இவளிடம் இருக்கிறதே என்று யோசித்தாள்.

அன்றிரவே அபிந்யா பிரியங்காவிடம் போன் செய்து தனக்கு திருமணத்திற்குச் சம்மதம் என்று சொல்லிவிட்டாள்.

“இருந்தாலும் உங்கட பிரண்ட் லக்கி தான். ஒரு நாள் கூடப் பின்னால் திரியாம் ஒரு வார்த்தையும் பேசாம் சம்மதம் வாங்கிட்டாரே” சற்று நகைச்சுவையாகவே கணவனிடம் சொன்னாள் பிரியங்கா.

“அவன் பெண் பின்னால் திரியவில்லைதான். ஆனால் வாழ்க்கையில் நிறைய அடிப்படவன். பக்குவப்பட்டவன். அவன் வாழ்க்கை நல்லாகவே இருக்க வேணும்.”

அபிந்யாவின் வீட்டில் எல்லோருமே மிகவும் சந்தோசப்பட்டனர். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து இடம் பெயர்ந்து வந்து, ஆண்துணையின்றி சொந்த வீடு இன்றி, மிகுந்த வறுமையில் வாழ்ந்த அவர்களிற்கு சீதனம் எதையும் எதிர்பாராமல் திவாகரின் அழைப்பு பெரியதொரு வரப்பிரசாதமாக அமைந்தது.

படிப்பதற்கு ஓர் வயது பதினெட்டு -பெண்ணைப்
பார்ப்பதற்கு ஓர் வயது பதினெட்டு
பாரை ரசிப்பதற்கு ஓர் வயது பதினெட்டு
சொல்லு இதிலே எது தான் உன் தெரிவு

பொறியியல் பீடம் என்ற பெயர்ப்பலகையைக் கடந்து அந்தப் பெண்கள் இருவரும் அவசர அவசரமாக ஒழிக் கொண்டு இருந்தனர்.

“இன்னும் இரண்டே நிமிஷம் தான். ட்ரோயிங் ஓபிஸ் இன் கதவை முடிவிடுவார்கள். “என்று சொன்னாள் முன்னாலே சென்று கொண்டிருந்தவர்.

“முன்பக்கத்தால் போகாமல் வலது புறமாகப் போ. வேகமாகப் போய்விடலாம்.” என்றாள் மற்றவர்.

“எல்லாம் இந்தத் தமிழ்ச் சங்கத்தால் வந்தது. புரோகிராமுக்காக நேற்றுப் பண்ணிரண்டு மணிவரைக்கும் நின்டதால் கோஸ்வேர்க் திருத்தமுடியாமல் போச்சு.”

“சத்தம் போடாதே புரோப் குண்டா வாறார். பேசாம வா..” என்றதும் இருவரும் மௌனமாகவும் விரைவாகவும்

அந்த அகலமான கொரிடோரில் இடமே இல்லாதது போல கவரையாட்டி நடந்து சென்றனர்.

த்ரோயிங் ஒபிளிற்குள்ளே காலடி எடுத்து வைத்தவர்கள், அவசரமாக ஒடிச சென்று தம் இடங்களை அடைந்து, கொண்டு போன ஷோல்டர் பாக் ஜி இருக்கையில் வைத்து விட்டு குழாய்களில் வைக்கப் பட்டு இருந்த த்ரோயிங் பேப்பர்களை எடுத்து போர்ட்டிலே வைத்து, கிளிப்புக்களை பொருத்தியபோது ‘கவனிக்கவும்’ (அற்றெண்சன் பிளீஸ்) என்ற இன்ஸ்ரக்ரரின் வார்த்தையைக் கேட்டு நிமிர்ந்தனர்.

அன்றைக்கு வரைய வேண்டிய மெதின் த்ரோயிங் பற்றிய அறிமுகத்தை அவர் வழங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

அனைவரும் கீற்ற தொடங்கியதும் இன்வெர்ட்டட் பிளான் ஜி கற்பனை செய்யமுடியாதிருந்ததால் பின் பக்கமாத் திரும்பி வரோதயனின் பேப்பரைப் பார்த்தாள் அவள். அவனோ மிக வேகமாகக் கீறிக் கொண்டு இருந்தான்.

முன்புறத் தோற்றம் பின்புறத் தோற்றத்திற்குரிய சில விடயங்களை அவள் கேட்டபோது அவன் சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டுக் கீறிக் கொண்டிருந்தான். நிலைக்குத்துப் பார்வையினுடைய பல விடயங்களை அவள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

அவனுக்குப் பொறுமை போனது.

“இரவிரவாக இருந்து சிறாப் போட்டுவிட்டு, (சிறாப் போடுதல்-ஆழமாக ஊன்றிப் படித்தல்) நேரம் போய் கிளாஸ்க்கு வரவேண்டியது. இங்கே என்னைக் கீற விடாமல் மாறிமாறி அலுப்படிக்க வேண்டியது.” என்று சொன்னபோது அவனுக்கும் கோபம் எட்டிப் பார்க்கத்தான் செய்தது.

“நான் ஒண்டும் சிறாப் போடேல்ல. போன நாலு நாளாத் தமிழ்ச் சங்கப் புரோகிராமுக்கு உதவி செய்யச் சொல்லி சீனியர்

அண்ணாமார் கேட்டதினால் பிசியா இருந்தனான். எனக்கு இன்சர்க்ரர் சொன்ன இங்கிலிஷ் விளங்கேல்ல. அதுதான் கேட்டனான். “அவள் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்ட வசீகரன்,

“கேட்டாச் சொல்லிக்குடன் மச்சான். உனக்கென்ன குறைஞ்சிருமா?” என்றபடி அவர்களை நெருங்கி வந்தான்.

“இல்ல மச்சான் நேரத்துக்கு முடிக்க முடியாது. அதால் தான்.”என்று வரோதயன் விளக்கம் சொன்னான்.

“சரி விடு. இங்க பாரும் வித்தியா. இந்த டெரயில் பிளான் வியூவில் தெரியப் போவதில்லை. இது இப்படி நேர் கோடாக வரும்....” இப்படி விளங்கப்படுத்தத் தொடங்கினான் வசீகரன்.

‘இவனுக்கு இருக்கும் அறிவுதான் என்ன! ’ என்று வியப்படைந்தாள் அவள். அவன் எப்பொழுதுமே அப்படித்தான். சுற்றியிருக்கும் அணைவருக்கும் சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டு இறுதியாக வரைந்து முடிப்பான்.

அவன் குறாப் மேட் ஆக அமைந்திருப்பது தனக்கு மிகவும் அதிஷ்டமே என்று அவள் சிந்தித்தாள்.

மற்றயவள் என்ன செய்கிறானோ என்ற எண்ணத்துடனே பார்வையைத்திருப்பியவள், பிரேருக்கு அருகில் நின்றபடி அவள் வரைந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள்.

‘அவனுக்கென்ன பிரேம் எல்லாவற்றையும் சொல்லிக் கொடுப்பான். இந்த மூன்று மணித்தியாலத்துக்கு உள்ளாகவே கோர்ஸ்வேர்க் முடித்துவிட்டுப் போய்விடலாம். என்னைப் போல சிலோக் கோச்சிகளா..?’ என்று யோசனை வந்தது.

‘‘ட்ரோயிங் முடித்து வெளியே வந்த வித்தியா, அவனுக்காக காத்திருக்கும் போதுதான், பெரிய அகலமான வராந்தா வழியாக மோகனா அக்கா வருவதைக் கண்டான். அவர் அவனுக்கு சுப்பர் சீனியர் (இரண்டு பச் முன்பாக பல்கலைக்கழகத்தில் இணைந்தவர்).’’

“என்ன வித்தியா ட்ரோயிங் கிளாஸ் நடந்ததா..?” என்று தொடங்கினார்.

“ஓம் அக்கா. இண்டைக்குத் தான் முதல் நாளாக ட்ரோயிங் ஜக் கெம்பிளீற் பண்ணிக் கொடுத்துவிட்டு வாறன்.” என்றாள் வித்தியா.

“கோர்ஸ் எப்பிடிப் போகுது?” என மேலும் கேட்டார் மோகனா அக்கா.

“வெறுக்க வைக்குது அக்கா. விட்டுட்டு ஓடலாம் போல இருக்கு. தொடக்கத்திலேயே இத்தன கோர்ஸ்வேர்க் குடுத்துக் கஸ்ரப் படுத்துறாங்களே. இரவில் நாலு மணித்தியாலம் கூட நித்திரை கொள்ளமுடியாம இருக்குது அக்கா.” என்று ஆதங்கப்பட்டாள் அவள்.

“இஞ்சினியரிங் படிப்பு எண்டா என்ன இலேசானதா?. வாழ்க்கையில் பின்னுக்குப் படிப் போற கஸ்ரங்களுக்கு எல்லாம் இப்பவே நல்ல பயிற்சி கொடுத்துத் தான் விடுவார்கள். முதல் வருஷம் கடுமையாகத் தான் இருக்கும். போகப் போக....” என்று மோகனா முடிக்கும் முன்பே,

“சுகமாக இருக்குமா அக்கா..?” என்று ஆவலுடனேயே கேட்டாள்.

“இல்ல. எல்லாமே பழகிவிடும். பிறகு இப்படிக் கொறிடோறில் நின்று புலம்ப மாட்டங்க..” என்று சிரித்தார் மோகனா.

“நல்லாவே கடிக்கிறீங்க அக்கா..”

“ஹே.. கோவிக்காதயும். ஏதும் சிக்கலா இருந்தா எங்களிட்ட வந்து கேக்க வேண்டியது தானே. நாங்க சீனியர்ஸ் எதுக்கு இருக்கிறம். நாங்க சொல்லித் தருவம். அதைவிட பரிட்சைக்குக் கிட்டவாக குப்பிக் கிளாஸ் நடக்கும். யோசிக்கத் தேவையில்லை...சரியா?...” என்றார்.

“என்னவோ அக்கா. அரும்பாடுபட்டு இந்தப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு வந்ததில் கிடைச்ச பெரிய நன்மை ரெண்டு. ஒன்று, இந்த இடமும் சுற்றுப்புற அழகும். அடுத்தது, இந்த அக்காமாற்ற நட்பும் தான். இதுகளும் இல்லாம இருந்திருந்தா.. எப்பவோ விட்டுட்டு ஒடிப் போய் இருப்போம்...” என்று வித்தியா சொல்லி முடிக்கும் போது அவர்களை நோக்கி வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தாள் நன்பி.

“வித்தியா நான் பிரேமோட கண்டிக்குப் போறன். தான் ஹெல்டலுக்குக் கொண்டுவந்து விடுறாராம். நீங்க மோகனா அக்காவோட போங்களேன்.” என்று சொல்லிவிட்டு நகர முனைந்தாள்

“இரவு சாப்பாடு கண்ணில எடுத்து வைக்கவா..? “என்று இவள் கேட்கவும்

“வேண்டாம். நான் உங்களுக்கும் சேர்த்து கண்டியில எடுத்துக் கொண்டு வாறன். வெள்ளனவாகவே வருவன்..” என்று சொல்லியபடியே கையில் இருந்த குழாயை அவளிடம் நீட்டிவிட்டு விடைபெற்றுச் சென்றாள்.

“அப்ப நாங்க வெளிக்கிடுவமா..? அக்கா யாரையாவது பாத்துக் கொண்டு இருக்கிறீங்களா..?” என்று வித்தியா கேட்டாள்

“இல்லையில்லை. புறப்படலாம்..” என்று சொல்லவும் இருவரும் நகரத் தொடங்கினர்.

சற்று நேர அமைதியான நடைக்குப் பின்னர், மோகனா அக்காவே பேச்சைத் தொடக்கினார்.

“நான் இவ்வளவு தூரத்தில் எதிர்பாத்து இருக்கேல்ல. உங்கட பச்சில இப்பிடி ட்ராகிங் பீரியட்டிலேயே இப்படிச் சோடி சேரும் என்று...”

“பிரேமைச் சொல்லுறீங்களா அக்கா? அவன் செயின் ஸ்மோக்கர் தான் ஆனா நல்லவன். தனக்கு முற்றிலும் பொருத்தமான ஒருத்திய மனப்பூர்வமாத் தேர்ந்தெடுத்தான். இந்தச் சோடி சேர்ந்ததில் எங்கட பச்சில எல்லாருக்குமே நல்ல சந்தோசம் தான்.”

“அது சரி. நான் பிழையாச் சொல்லேல்ல. வேறு வேறு தூர மாவட்டங்களில் இருந்து வந்தவர்கள் அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொண்டு வாழ்க்கையில் இணைந்து கொண்டது.. தான்...” என்று இழுத்தாள் மோகனா.

“ஆக்களைப் புரிந்து கொள்வதற்கு நாட்கணக்கு எதுக்கு... சில நிமிடங்கள் போதாதா..?” என்று வித்தியா கேட்டாள்.

கண்களும் சொல்லுமோ காதலையே
 கண்ணியின்
 கருத்தினிற் செல்லுமோ காரமதாய்
 புயற்
 காற்றினிற் செல்லுமோ வார்த்தையதே
 நானை
 பூமியில் மிஞ்சுமோ வாழ்வு அது

இதே கேள்வியைத் தான் பிரேம் கருணாகரணிடம் கேட்டான் தன்னுடைய விருப்பத்தை அவனிடம் சொன்னபோது.

“பிரியங்காவை எவ்வளவு காலமாக உனக்குத் தெரியும்? உனக்கு குறுாப் மேட் ஆக வந்து மூன்று மாதம் தானே. அதுக்குள்ள எதைத் தெரிந்து கொண்டாய்?.” என்று கருணாகரன் கேட்டான்.

“அவள் எனக்கு குறுாப் மேட் ஆக வலு மரியாதையாகப் பண்பாகப் பழகுகிறாள். அதைவிட, என்னுடைய றாம் மேட் உனக்குக் கண காலமாக அவள் பமிலி பிரண்ட் என்றும் கூறினாய். பாக்க அழகாகவும் குணமானவளாகவும் இருக்கிறாள். இதைவிட வேறென்ன வேண்டும்”

பிரேம் எந்த விடயத்தையும் அதிக நேரம் யோசிப்பதும் இல்லை. நேரம் தாழ்த்துவதும் இல்லை. இது இப்படித்தான் என்பதைத் தெரிவித்துவிட்டுத் தன் காரியத்தில் இறங்கிவிடுவான்.

ஆனாற் கருணாகரனுக்கோ இவ்விடயத்திற் தூது போவதற்கு விருப்பமில்லை.

சிறு வயதில் அக்காவின் காதலுக்குத் தூது போய் அக்காவின் கல்யாணம் முடிந்து, நாலு மாதத்தில் வெளிநாடு போவதாகச் சொல்லிச் சென்ற அத்தான், குடும்பத்தைக் கவனிக்காமல் அக்கா பட்ட வேதனைகள் அவன் மனதிற் பதிந்திருந்தது.

பிரேமின் பிடிவாதத்திற்காக அவன் இவ்வாறு சொன்னான்.

“பிரேம் நான் யாருக்கும் தூது போக மாட்டேன். ஒருத்தி கிடைக்கும் வரைக்கும் ஒருவனுக்குள்ள ஆர்வம், கிடைச்சாப் பிறகு இருக்கிறதில்லை. என் அக்காவின்ற வாழ்க்கை சிறைந்ததால் எங்கட வீட்டில் எல்லாருமே துழிச்சுக் கொண்டு இருக்கிறம்..” என்று சொல்லி தமக்கையின் கதையை சுருக்கமாகக் கூறினான்.

“சரியான வேதனையா இருக்கு கருணா. அத்தானுக்கு அக்காவைத் தொடர்பு கொள்ள முடியாம ஏதும் பிரச்சினையோ தெரியல்ல. நீங்க தேழிப் பாத்தீங்களா.?.” என்று கேட்டான்.

கருணாவிடம் மௌனம் நிலவியது. சிறிது நேரத்தின் பின் அவனே மறுபடியும் தொடர்ந்தான்.

“அதனால் தான் நான் கடுமையாச் சொல்றன். நான் நேரடியா பிரியங்காவுக்குச் சொல்ல மாட்டன். அவனை எங்கயாவது வரச் சொல்லிக் கூட்டிக் கொண்டு வாறன். நீ கதை என்ன.?.” என்றான்.

“ஓகே மச்சான்... தாங்ஸ்டா...” என்றான் பிரேம் நம்பிக்கையுடன்.

“ஆனா வேற யாரிட்டயாவது கதைச்சு, நோட்டஸ் போர்ட்டில பெயர் வர்ற மாதிரியெல்லாம் செய்யக்கூடாது..” என்று கடுமையாகச் சொன்னான்.

“சேச்சே உன்னட்டக் கதைச்சு மாதிரி நான் வேற யாரிட்டயும் கதைக்க மாட்டன்.” என்று தலையை ஆட்டியபடியே, பிரேம் சொன்னான்.

“அடுத்தது. ஒரு வேளை அவள் பிடிக்கேல்ல என்று சொல்லிட்டா, பிறகு அவளைத் தொடரக்கூடாது. சரியா.?.”

“மச்சான். நீ அவ்வளவு தூரம் கற்பணை செய்யாதே. நான் பக்குவமா கதைச்சு எல்லாம் சரிப்படுத்துவன். நீ சந்தர்ப்பத்தை மட்டும் ஏற்படுத்திக் கொடு. என்ன.?...”

அவன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த சந்தர்ப்பம் வந்தது.

புதுவருடப்பிறப்பில் அன்று தானும் சேர்ச்சுக்கு வருவதாகக் கருணாகரன் பிரியங்காவிடம் கூறினான்.

“ஆச்சரியமா இருக்கே! நீங்க கிறிஸ்டியனா மாறிற்றீங்களா..?” என்று கேட்டான்.

“இல்ல. என்னுடைய கிறிஸ்டியன் பிரண்ஸுக்காக . நீங்க பிரேம் எல்லாரும் இருக்கிறதில்...”

“ஓ கே .. பதினொன்றரைக் கெல்லாம் நாங்க போயிருவம்” என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றாள்.

புது வருட மாஸ் முடிந்ததும் பார்ட்டி நடந்தது...

பிரேம், பிரியங்கா, கருணா மூவரும் கதைத்தபடி வந்து கொண்டிருந்தனர்.

கருணா சற்று முன்னதாகப் போவது போலத் தெரிந்தது.

“என்ன கருணா அவசரமாகப் போற்றகளா.?.” பிரியங்கா தொடங்கவும் பிரேம் குறுக்கிட்டான்.

“ஓரு விஷயம் கதைப்பதற்காகத் தான் அவன் இடம் கொடுத்துவிட்டுப் போகிறான்.”

“அப்படியா என்ன...?”

பிரேம் என்ன சொன்னான் என்பதும் பிரியங்காவின் வெளிப்பாடு என்ன என்பதும் சற்று முன்னாலே போய்க் கொண்டிருந்த கருணாகரனுக்குத் தெரியாது.

பிரியங்கா மற்றய பெண்களுடன் சேர்ந்து, இராமநாதன் விடுதிக்குச் சென்றதால் அவர்கள் இருவரும் தனியாகவே அப்பாலே சென்றனர்.

அக்பர் விடுதியை அடையும் வரை, நண்பர்கள் இருவரும் பேசிக் கொள்ளவில்லை

மறுநாள் நித்திரை விட்டு எழும்பும் போது பிரியங்காவுக்கு யோசனையாக இருந்தது.

நேற்றிரவு பிரேமுடன் கதைத்தது தான் நினைவுக்கு வந்தது.

அவளுக்கு என்ன முடிவு எடுப்பதென்று தெரியவில்லை. வித்தியாவிடம் சொல்லிவிடலாமா..?

வேண்டாம்.... சகபாடுகளுக்குச் சொல்லி பரப்பிவிட்டுவிடுவார்கள்.

சேர்ச்சுக்கு சீனியர்ஸ் அக்காமாருடனேயே போனதால் பிரண்ஸ் யாருக்குமே சந்தேகம் வரவில்லை.

வழமையாகவே பிரேமுடனும் கருணாகரனுடனும் சகஜமாகப் பேசிப்பழகுவதால் அவர்கள் பேசிக் கொண்டு வந்ததை யாருமே வித்தியாசமாக நோக்கியிருக்கவில்லை.

“என்ன ஏழு மணியாகது. எழும்புற நோக்கம் இல்லையா? இண்டைக்கு வேர்க்ஷோப் லெக்சர்ஸ் இருக்கு. தெரியுந்தானே?....” குளித்துவிட்டு உள்ளே நுழைந்தபடியே வித்தியா கேட்டாள்.

“ஆச்சரியமாக இருக்கே. வழமையாக வேணன்னு எழும்புற பிரியங்கா இண்டைக்குப் படுத்திருக்கிறாவே..?” என்றபடி உள்ளே வந்தாள் நிறஞ்சனா.

“இரவு சேச்சுக்குப் போய் வந்து லேட்டாத் தான் படுத்தவள். அது தான் எழும்ப முடியேல்ல.” என்று பதிலளித்தாள் வித்தியா.

சற்று சோர்வுடனேயே எழும்பி பாத் ரூமிற்குச் சென்றாள் பிரியங்கா.

அன்றைய நாள் முழுதுமாகவே பிரேமின் கதைதான் நினைவில் வந்து கொண்டிருந்தது.

இதற்குச் சம்மதிப்பதா? மறுப்பதா என்று யோசனை அவனை வெகுவாகவே குடைந்தது.

நாட்கள் மிகவும் மெதுவாகவே நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. கருணாகரனுடன் பேசிப் பார்க்கலாமா.. என்று ஒரு கணம் யோசித்தாள்.

கருணாகரனை வரச் சொல்லுவதாக இருந்தாற் கூட, பிரேமிடம் சொல்லித் தானே அவனைக் கூப்பிட முடியும்.

பிரேமைப் பார்ப்பதற்குக் கூட அவனுக்குச் சிரமமாக இருந்தது.

ட்ரோயிங் ஓபிசில் அவனுக்கு முன்னதாக தலையைத் தாழ்த்தியபடியே பிரேம் கீறிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தாள்.

அவனுக்கு இருக்கும் குழப்பம் அவனிடமும் இருக்குமோ என்று யோசித்தாள்.

மேலும் பொழுதுகள் கடந்தன.

நில அளவை பயிற்சி நடந்து கொண்டிருந்தது.

நிலைக்குத்துப் பலகையை பிரேம் பிடித்துக் கொண்டிருக்க, தியோடலைற்றுக்குள்ளாக பிரியங்கா வாசிப்பு எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வாசித்து முடிந்ததும் உபகரணத்தை உறையிற் போட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது நெருங்கி வந்த பிரேம், “எனக்குப் பதில் சொல்லவில்லையே” என்று கேட்டான்.

திடீரென்று வியர்த்தது அவனுக்கு.

“நானை சொல்கிறேன்” என்றாள் சுருக்கமாக.

“எங்கே எப்போ சந்திப்பது?” என்று பிரேம் ஆவலுடனேயே கேட்டான்.

“லைப்ரரியில். மதிய நேரத்தில்” என்று அவனை நோக்காமலே சொல்லவிட்டு அவசரமாகப் பறந்தோடனாள் அவள்.

பக்கல்ற்றியில் வழமையாக நடைபெறுவது போல இவர்கள் இருவரையும் இணைத்து நோட்டில் போர்ட்டில் எழுதவில்லை.

லெக்சர்ஸ் நடந்து கொண்டிருக்கும் போது ரொக்கெட்டுக்கள் விடவில்லை...

சக பெண்களுக்கு அவர்களுடைய குறுப் மேட்ஸ் மூலம் கதைகளைச் சொல்லிவிடவில்லை.

எந்தவித சலனமும் இல்லாமல் மௌனமாகவே சென்ற அவனுடைய அனுகு முறை அவளைக் கவரவே செய்தது.

அடுத்த நாள், அவள் சொன்னது போலவே லைப்ரரிக்குச் சென்றாள்.

பிரேம் ரெபெறன்ஸ் செக்சனில் இருந்தபடி எதையோ வாசித்துக் கொண்டிருந்தது தெரிந்தது.

மெதுவாகவே அவனருகிற் சென்றாள்.

ஆருக்கு ஆர் என்ற மனிதன் கேள்விக்கு
 இன்னார்க்கு இன்னார் என இறைவன் சொன்னான்.
 இவருக்கு எவர் என்ற உங்கள் கேள்விக்கு
 ஒருவர்பின் ஒருவராய் வந்து நிற்போம்

“நாங்கள் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. இவ்வளவு சீக்கிரத்திலே
 சைலன்ராக ஒரு ஜோடி சேர்ந்ததா?”
 அவர்களை பக்கற் பண்ண வந்திருந்த சீனியர் அக்காமார்,
 உண்மையான ஆச்சரியத்துடனே கேட்டனர்.

பல்கலைக்கழகப்படிப்பு முடிந்தவுடன் பிரேம் கொழும்பில்
 நிர்மாணத் துறையிற் தனியார்க் கொம்பணி ஒன்றில் இணைந்து
 கொண்டான். பிரியங்கா பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்திலேயே
 போதனாசிரியராகக் கடமையாற்றி வந்தாள்.

ஆறு மாதத்திற்குள்ளாகவே திருமணம் நடத்துவதற்குரிய
 ஏற்பாடுகளைச் செய்து விட்டிருந்தான்.

பச்சில் முதலாவது திருமணம்.

தேவாலயத்தில் இருவருமாகச் சென்று அறிவித்தபிறகு பாடம்
 படிப்பிப்பதற்கு வரச் சொன்னார்கள்.

வைத்தியர், பங்குத்தந்தை, அருட்சகோதரி போன்ற பல்வேறுபட்டவர்களும் வந்து இல்வாழ்க்கை பற்றிக் கற்பித்தனர்.

அன்பு, புரிந்துணர்வு, விட்டுக் கொடுத்தல், குடும்பத்திலே ஒளிவு மறைவு இல்லாமை, பெரியவர்களை மதித்தல், குடும்ப வாழ்க்கை என்பன பற்றிய தெளிவான விளக்கங்கள் வழங்கப்பட்டன.

ஏற்கெனவே பார்த்தும் கேட்டும் தெரிந்து கொண்டவையாக இருந்தாலும் அவ்வேளைகள் மிகப் பிரயோசனமான பொழுதாகவே அவர்களுக்குக் கழிந்தது.

ஒவ்வொரு நல்ல விடயங்களையும் உறுதி மொழியாகவே எடுத்து, வாழ்க்கையில் எடுத்துக் காட்டாகவே வாழ்ந்துவிடவேண்டும் என்று இருவருமே திடசங்கற்பம் செய்து கொண்டனர்.

இணையப் போகும் இல்வாழ்க்கையில் முழு மனதோடு ஒத்துழைப்பு வழங்குவதாக மானசீகமாகத் திட்டமிட்டுக் கொண்டனர்.

அவர்களால் வழங்கப்பட்ட சான்றிதழைக் கொண்டு போய் பங்குத் தந்தையிடம் கொடுத்துவிட்டு திருமணத்திற்கு வேண்டிய உடுப்புக்களை எடுப்பதற்கு இருவரும் கண்டிக்குச் சென்றுவிட்டனர்.

திருமண நாளன்று காலை கோர்ட் குட்டுடன் பிரேம் ஆலய முன்றலில் காருக்குள்ளே காத்துக் கொண்டிருக்க, பிரியங்காவை ஏற்றிக் கொண்டு இன்னொரு கார் வந்து சேர்ந்தது.

பிரைட்ஸ்மேட்ஸ் புடை குழு, அன்னம் போல இறங்கி வந்தாள் பிரியங்கா.

‘இது நான் பார்த்துப் பார்த்துக் காதலித்த பிரியங்கா தானா அல்லது வேறு யாருமா?’ என்ற சந்தேகம் பிரேமுக்கு எழுந்தது.

பிரியங்காவின் பெற்றோர் பிரேமின் காரை எதிர் கொண்டு வந்து பிரேமை அழைத்துச் சென்றனர்.

ஆஸய முகப்பில் இருந்து இருவரும் அருகருகாகவே தமது பரிவாரங்கள் சூழ சென்று கொண்டிருந்தனர்.

உற்றார், சுற்றம், நண்பர்கள் அனைவரும் கோயிலுக்குள்ளே குழுமி நின்று கொண்டிருந்தனர்.

முன்பக்கமாக வைக்கப்பட்டு இருந்த ஆசனங்களில் மணமக்கள் அமர்ந்தபிறகு அவர்களின் பிரைட்மேட் பின்னாலே இருந்த இருக்கைகளில் அமர்ந்ததும் பங்குத் தந்தை அவர்களால் பூசை தொடங்கப்பட்டது.

திருமணத்தின் உச்சக்கட்டம் வந்தது.

மணமக்களின் வலது கரத்தைப் பற்றியபடி தான் சொல்லுவதைச் சொல்லச் சொன்னார்.

‘இன்னாராகிய நான் இன்னாரை இன்று முதல் வாழ்க்கைத் துணையாக ஏற்றுக் கொள்கிறேன். இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் வாழ்விலும் தாழ்விலும் கஸ்ரத்திலும் சுகத்திலும் இவர் கூடவே இருப்பேன் என்று வாக்குக் கொடுக்கிறேன்.’

திடீரென்று வியர்த்தது பிரேமுக்கு.

அதன்பின் பிரேம் பிரியங்காவிற்குத் தாலி அணிவித்தான். தொடர்ந்து இருவரும் மாலை மாற்றிக்கொண்டனர்.

பங்குத்தந்தை அருட்சகோதரிகள் ஏனையோரின் ஆசீர் வாதத்தைத் தொடர்ந்து நெருங்கிய குடும்ப அங்கத்தவர்கள் தம்பதிகளாக வந்து மாலையிட்டனர்.

அனைவரையும் மதிய போசனத்திற்காக ஹோட்டலுக்கு வழிப்படுத்திவிட்டு தம்பதிகள் உடை மாற்றிக் கொள்வதற்குச் சென்றனர்.

அடிடும் திருமணம்
ஆண் பெண் சங்கமம்
கூடிடும் திருமணம்
கூட்டத்தின் சேர்மானம்

வீட்டுக்குள் நுழைந்த ராகுல் யாரையும் காணாததால் குரல் கொடுத்தான்.

“சங்கர்

யாரையுமே காணவில்லை. குசினியை எட்டிப் பார்த்தான். அம்மாவையும் காணவில்லை.

‘எங்கே போயிருப்பார்கள்....’

‘கதவு வேறு திறந்து இருக்கிறதே....’

‘போய் விடலாமா ...?’ என்று யோசித்தபோது தான் பாத் ரூமில் இருந்து, துவாயுடன் சங்கர் வெளியே வந்தான்.

“ஆ மச்சான். எப்ப வந்தாய்.....?” ராகுலைப் பார்த்ததும் கேட்டான்.

“நல்ல வேளை நீ வந்தாய். இல்லாட்டா நான் போயிருப்பன். அது சரி வீடு என்ன வெறிச்சோடிக் கிடக்கு? எப்பவும் ஓடித்திரியிற அக்கான்ற மூன்று வாண்டுகளையும் காணோம். அம்மாவுக் கூடக் காணேல்ல.” என்று கேட்டான்.

“எல்லாரும் பொம்பிள பார்க்கப் போயிருக்கிறினம்....”

“யாருக்கு ?”

“எனக்குத் தான்....” என்றான் சங்கர், சாதாரணமாக

“ஆச்சரியமா இருக்கே. நீ போகேல்லயா ?.....”

“நான் ஏன் போகணும். வீட்டில உள்ளவங்களுக்குப் பிடிச்சாச் சரி..” என்று சொன்னான், உடையை மாற்றிக்கொண்டே.

“ஏய் வாழுப் போறவன் நீ...”

“இருக்கப் போறது அவங்களோட. எல்லா விஷயத்திலும் அம்மா அக்காவோட ஒத்துப் போகோணும். இது இல்லாததினால தாண்டா நிறைய ஆம்பிளைகள் நிம்மதி இல்லாம் இருக்கிறாங்க. வாழ்க்கையில பல பேற்ற அனுபவங்களைப் பார்த்தபிறகு நான் எடுத்த முடிவு இது தான். என்னுடைய குடும்பத்துக்குப் பிடித்த பெண் தான் வேண்டும். “

“ஆனா அவ உனக்கும் பிடிச்சவளா இருக்க வேண்டுமே.” என்று சந்தேகத்தை வெளியிட்டான் ராகுல்.

“இருக்கும் நிச்சயமா. எல்லாம் எங்கட மனதில தான் இருக்கு. எனக்கு வேண்டியதைத் தானாகவே செய்து கொடுக்கிற அம்மாவும் அக்காவும் கவனமாகப் பார்த்துத் தான் பெண்ணையும் தெரிவு செய்வார்கள், என்றதில எனக்குத் தீர்க்கமான நம்பிக்கை இருக்கு.”

உண்மையிலே ராகுலிற்கு ஆச்சரியமாகத் தான் இருந்தது.

பெண்ணைப் பார்க்கக்கூடத் தேவையில்லை. பெற்றாரின் தெரிவு தான் என்னுடைய வாழ்க்கை என்ற எண்ணத்தைக் கொண்ட அவனைப் பார்க்கும் போது வியப்பாகத்தான் இருந்தது.

சங்கரே மேலும் தொடர்ந்தான்.

“மச்சான்.. எங்கட சமுதாயம் திருமணப் பொருத்தம் என்ற ஒன்று பார்ப்பார்களே.. உனக்குக் கூடப் பார்த்திருப்பார்களே”

“ஓமோம் பார்த்தது தான். தொண்ணாறு வீதப் பொருத்தம் எங்களுக்குள்ள இருந்தது.” என்றான் ராகுல்.

“அப்படி சாத்திரப் பொருத்தத்துடன் பெரியவர், முக்கியமாகக் குடும்ப உறுப்பினர்களின் ஒத்துழைப்புடன் திருமணம் செய்துவிட்டால் எதிர்காலத்திற் பிரச்சினைகளைப் பொருமலவிற் குறைத்துக் கொள்ளலாம் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.”

“இருந்தாலும் வாழ்க்கை உன்னுடையது. உன்னுடைய பங்கையோ பொறுப்பையோ என்ன சொல்லியும் தட்டி விடக்கூடாது என்பது தான் என் அபிப்பிராயம்.” என்றான் ராகுல்.

“டேய். வாக்கினாற் சாதிக்கும் சட்டத்தரணி நீ. உன்னட்ட நான் கதைச்சு வெல்ல முடியுமா?. நான் சரண்டர்.” என்றதும் இருவரும் சிரிக்க ஆரம்பித்தனர்.

கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது வேகமாக அக்கா உள்ளே நுழைந்தார்.

“என்னக்கா .. என்ன மாதிரி ... ஆளைப் பாத்தீங்களா?” என்று ராகுல் தொடங்கினான்

வெகு கோபமாகவே உள்ளே நுழைந்தவர் ராகுலைக் கண்டதும் சற்று அமைதியானார்.

“யாரெல்லாம் போய்ப்பார்த்து என்ன. உரியவருக்குப் போக விருப்பமில்லை. பிறகு என்ன நடக்கும்..?” என்றார்.

“ஏன் என்ன நடந்தது?. பெண்ணைக் காட்டவில்லையா?” என்று சங்கர் கேட்டான்.

“அதெல்லாம் பார்த்தது தான். ஆனா மாப்பிள்ளை ஏன் வரவில்லை.. மாப்பிள்ளைக்கு விருப்பமில்லையா...?” என்று கேட்டார்கள் என்பதை அத்தான் தான் கூறினார்.

“மாப்பிள்ளை தானாக நேரடியாகச் சொன்னாலே தவிர எங்களால் எந்த முடிவும் எடுக்க முடியாது. என்று அவனுடைய அப்பா தெளிவாகவே சொல்லிவிட்டார்.” என்றார்.

“இவ்வளவு தானா... அதுக்கென்ன இப்படே நான் சங்கரைக் கூட்டிக் கொண்டு போய்க் காட்டுறன்...” என்று ராகுல் சொன்னான்.

சங்கர் ஏதோ சொல்லத் தொடங்க வாயெடுக்கவும், “நீ ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம். நான் உன்னை இப்ப அங்க கூட்டிக் கொண்டு போறன். நீ நேரடியாகவே அவங்களோடு கதை. சரியா ..?

ராகுலின் பின்னால் புறப்பட்ட சங்கர், அத்தானை வெளியே அழைத்து வந்து அவரின் காதைக் கடித்தான்.

“என்ன அத்தான் அவர்கள் எங்கட குடும்பத்தை மதிக்கவில்லையா? வேண்டாம் என்றது போல நடந்து கொண்டார்களா?”

“அதெல்லாம் இல்லை. உன் அக்கா, அந்தப் பெண், அவளோடு அம்மா மூன்று பேருமே உள்ளே போய் நின்று கன நேரமாகக் கதைத்துக் கொண்டு இருந்தார்கள். நாங்க வெளிக்கிடுகிற நேரம் தான் அவர் அப்பா இப்பிடிச் சொன்னவர். வேற ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை.” என்று தெளிவுபடுத்தினார்.

“சங்கர் கனக்கப் போட்டுக் குழப்பாம வா முதல்” என்று ராகுல் அழைத்ததும் அவன் போய் மோட்டர் சைக்கிளில் ஏறிக் கொண்டான்.

கௌரியின் வீட்டுக்குப் போய்த் திரும்பிக் கொண்டிருந்தபோது ராகுல் சொன்னான்.

“சங்கர் நீ உன் குடும்பத்தினரைப் போய்ப் பார்க்கச் சொன்னது சரி. ஆனால் எதிர்காலத்தில் அவங்களை உன் குடும்பத்திற்குள் தலையை நீட்ட விடாதே. இது உன் குடும்ப அமைதியைக் குலைத்துவிடும்.”

“அப்படியெல்லாம் விடப் போவதில்லை மச்சான். அம்மா அக்காவுடன் நட்புறவாக இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகத் தான் நான் அப்படி ஏற்பாடு செய்தேன். அதிலும் என்ற மனைவி அவர்களது தேர்வு என்பதைக் காட்டவே. இதனால் திருமணத்தில் எனக்கு விருப்பமில்லையோ. கௌரியைப் பிடிக்காதோ என்றில்லை. எனக்கு அவளை நன்றாகவே பிடிச்சிருக்கு. அவளிடம் நேரடியாகவே அதைச் சொல்லி விட்டேன்.”

“நல்லது. எங்கட வாழ்க்கை எங்கட கையில் தான். சின்னச்சின்ன விஷயங்களினால் அத இழந்துவிடக் கூடாது.” என்றான் ராகுல்.

அழகாக ஒடிடும் ஆறது
 ஆகுமே ஆழமான நீர்வீழ்ச்சி
 ஆகிடும் வாழ்வது ஆழத்தில்
 உயரத்தில் இருந்து வீழ்ந்திடும்

ரீக்கப்பை எடுத்து வாய்நுகே கொண்டு வந்த பிரேம் கேட்டைத்திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்த அந்த வயோதிப்பு பெண்ணைக் கண்டான்.

நெசில்டா ரீச்சர்...

அவனுக்கு ஆரம்பப் பிரிவிற் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தவர்.

“வாங்கோ ரீச்சர்.” என்றபடி அவரை வரவேற்றான்.

கொழும்பிலும் பேராதனையிலும் வேலை செய்து கொண்டிருந்த பிரேமும் பிரியங்காவும், சொந்தமாக ஒரு நீர்மாணக் கம்பனியை உருவாக்கி வவுனியாவிலே வந்து செட்டிலாகிவிட்டின் தான், பழைய தொடர்புகளை ஒவ்வொன்றாகப் புதுப்பிக்க முடிந்தது.

வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு சேர்ச்சில் வைத்து சுந்தித்த ரீச்சர், விலாசத்தை வாங்கிக் கொண்டார்.

“பிரேம் என்ன அருமையான பிள்ளை நீ. படிப்பு பண்பு எல்லாம் உன்னட்ட இருந்து தான் ஒருவர் படிக்கோணும். “என்று சொல்லியபடியே அவனைத் தடவினார்.

அரவம் கேட்டு அங்கே வந்த பிரியங்காவிடம்,
“எங்கட பிறைமறி ரீச்சர். என்னும் எழுத்தும் சொல்லிக் கொடுத்தவ” என்றான் பிரேம்

பிரியங்காவைக்கண்டதும் அவள் அருகிற சென்று உச்சி மோந்து தோன்றத் தடவலானார்.

அவரை இருக்கச் செய்து பலவிதமான விடயங்களைப் பற்றியும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது தான் பிரேமிற்கு அவரின் மகளின் நினைவு வந்தது.

“ரீச்சர் உங்கட மகள் இப்ப எங்க இருக்கிறா?”

“என்னோட தான்.”

“கல்யாணம் செய்யவில்லையா ரீச்சர்?”

ஒரு சிறிய மௌனத்தின் பின் அவர் சொல்லத் தொடந்கினார்.

தன்னுடைய மாணவன் ஒருவன், மகளிலும் ஐந்து வயது அதிகமானவன் தானாகவே விரும்பிக் கேட்கவும் அவனை மணமுடித்து வைத்திருந்தார்.

வங்கியில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தவன் தினர் இடம் மாற்றத்தால் அம்பாறைக்குச் சென்றுவிடவே, மகள் இங்கே அவரோடு இருக்கலானாள்.

விடுமுறை கிடைக்கவில்லை கிடைக்கவில்லை என்று வீட்டுக்கு வருவதைக் குறைத்துக் கொண்டவன், அங்கே வங்கியில்

வேலை செய்யும் ஒருத்தியை விரும்புவதாகவும், அவர்கள் இருவரும் பக்கத்துப் பக்கத்து வீடுகளிலே தங்குவதாகவும் கேள்விப்பட்டனர்.

மருமகன் தாணாகவே வாய்விட்டு, தனக்கு விவாகரத்துப் பெற்றுத் தருமாறு ரீச்சரிடம் கேட்டிருக்கிறார்.

ரீச்சர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, அவரின் கண்கள் நீரைப் பொழிந்தன.

“பிறகு என்ன நடந்தது?” என்று பிரேம் கேட்டான்.

“நான் பாதரிடம் போய்ச் சொல்லி அழுதேன். ஒரு தவறும் செய்யாத என் மகளை விலத்திலிட்டு, அவன் இப்படி நடப்பது சரியா என்று கேட்டேன். பாதரும் அவனைக் கூப்பிட்டுக் கதைத்தார்.

அவன் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. பாதரும் நன்றாகப் பேசிவிட்டார்.”

அவர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது தான் அவர்கள் இருவருக்கும் நினைவுக்கு வந்தது.

திருமணத்திற்கு முன்பு பாடம் நடத்தும் போது பங்குத் தந்தை அவர்களிடம் சொன்னது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

‘பீடத்திற்கு எடுத்துக் கை பிடித்துக் கொடுத்து விட்டால், ஆண்டவன் சந்நிதானத்திலே இன்னாருக்கு இன்னார் என்பது தீர்க்கப்படுகின்றது. அதன் பின்னால் உங்கள் யாருக்காவது வேறு ஒரு ஆணுடனோ, பெண்ணுடனோ தொடர்பு ஏற்படின் அது விபச்சாரம் என்றே கொள்ளப்படும்.’

திடீரென்று இந்த வார்த்தையைக் கேட்டபோது இருவருமே திடுக்கிட்டனர்.

‘இப்படியான கீழ்த்தரமான காரியத்தை ஒருவர் செய்தால் மற்றவர் பக்கமாக நாம் நிற்போம். பாதிக்கப்பட்டவருக்கு மறுவாழ்வு என்று ஒரு சந்தர்ப்பம் வரும் போது, அவருக்கு மணமுறிவை வழங்கி மறுபடி திருமணம் நடத்தி வைப்போம்.’

கதையைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தபடி, கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருந்த ரீச்சரை பிரேம் நோக்கினான்.

“ரீச்சர் கவலைப்பட வேண்டாம். அவன் கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவுதான். இப்படியொரு அருமையான குடும்பம் அமைந்தும், வாழத் தெரியாமற் போய் விட்டான். அவன் விட்டுத் தள்ளுங்கோ. உங்கட மகனுக்கு கடவுள் இருக்கிறான். பங்குத்தந்தையரின் ஆதரவு இருக்கிறது. நீங்கள் எத்தனையோ பேருக்கு அறிவு ஊட்டியிருக்கிறீர்கள். அதெல்லாம் அவளைக் காப்பாற்றும். நாங்க அவவுக்கு வேறு ஒரு திருமணத்தைச் செய்து வைக்கலாம்.” அவன் முடிக்கு முன்பே அவசரஅவசரமாகக் குறுக்கிட்டார்.

“இல்லை மகன் அவ, அவன் வேண்டாமென்டு சொல்லிற்றா. ஆனா இன்னொரு திருமணம் வேண்டாமென்றும் சொல்லிட்டா. இன்னொரு கல்யாணம் எதுக்காக அம்மா? எங்களிட்ட கல்வி உழைப்பு எல்லாமே இருக்கு. கர்த்தருக்குப் பணி செய்யவும், ஏழைகளுக்குப் பணி செய்யவும், நான் என்ன அர்ப்பணித்துக் கொள்கிறேன் என்று முடிவாகவே சொல்லிவிட்டாள். அவன் முடிவை மாற்றி அவளைச் சம்மதிக்க வைப்பது எப்பிடியென்டு தெரியேல்ல” என்றவர் பிரேமின் கையைப் பற்றி,

“பிரேம் எனக்கு வேறு யாரும் இல்லை. நீயும் பிரியங்காவுமாகத்தான் இதைச் செய்ய வெண்டும் உன்னைப் படிப்பிச்ச ரீச்சருக்காக இந்த அபலைக்காக இதைச் செய்யவேண்டும்” என்று மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டார்.

செய்வதாக அவர்களும் ஒத்துச் சொன்டார்கள்.

பிரேமுக்கு நன்றாகவே தெரியும் ரீச்சரும் அவரின் கணவரும் மிகமிக நெருக்கமானவர்கள்.

சில விஷயங்களை வாழ்க்கைத்துணையுடனும் பகிர்ந்து கொள்ள முடிவதில்லை. அது இருவரையும் ஒரே மாதிரித் தாக்கும் என்ற நினைப்பினால் ஒருவருக் கொருவர் மறைக்கவே முற்படுவர்.

அதே போல ஒரு நிலைமையிற் தான் அவர் இப்போது இருக்கிறார் என்பதை பிரேம் உணர்ந்து கொண்டான்.

திருமணம் எனும் சிறைக்கம்பியில்
 உள்ளிருப்பவனுக்கு
 வெளியில் நலம்
 வெளியிருப்பவனுக்கு
 உள்ளே நலம்.

அன்று வீட்டினுள் நுழையும்போதே ராகுல் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் காணப்பட்டான்.

“சந்தியா வெளியே போகப் போகிறோம். கெதியா ரெடியாகும்” என்றான் பாக்கை வாங்க வந்த சந்தியாவிடம்.

“எங்க.?.” என்று சந்தியா கேட்டாள்.

“போகும் போது சொல்கிறேன்” என்றபடி உடை மாற்றச் சென்றான் ராகுல்.

வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு வீட்டை விட்டு வெளியே வந்த சந்தியா, கண்ணாடி வழியாக வெளியே பார்த்துக்கொண்டு வந்தாள்.

ஆனந்தமாக மனதுக்குள் பாட்டுப் பாடிக் கொண்டு வந்த ராகுல் காரை ஹோட்டல் லில்லிக்குள் நுழைத்தான்.

ஹோட்டல் கூட பெயின்ற் அடிக்கப்பட்டு, வித்தியாசமாகக் காணப்பட்டது.

“என்ன ஒடர் பண்ண?”

ஏதோ மெனு கார்ட்டைப் பார்த்துச் சொன்னார்கள்.

“எவ்வளவு செலவும் செய்யலாம். இன்டைக்கு ஜயா சந்தோசமா இருக்கிறார். ஏன் தெரியுமா?” என்று வினா எழுப்பும், அவனை நிமிர்ந்து நோக்கினாள்.

“நான் பைல் பண்ணின முதலாவது டிவோர்ஸ் கேஸ் வெற்றிபெற்றுவிட்டது. ஒரு பெரிய தொகையைக் கொடுத்திருந்தார்கள்.”

“என்ன டிவோஸா.? “ என்று சற்று ஆச்சரியத்துடனே கேட்டாள்.

“ஓம். நிறுவனத்தில் வேலை செய்யிற பொம்பிளா. அவவின்ற பெயர் பிற்ம்யா. மாஸ்டர் ஒருவரைக் கட்டியிருந்தாள். இருவருக்கும் ஒத்துவரவில்லை. இதனிடையே அங்கு வேலை செய்யும் டிரைவர் ஒருவரை விரும்பியிருந்தாள். அது தான் கேஸ் போட்டோம். என்ன சப்மினன். எவ்வளவு ஆர்கியூமென்ட் தெரியுமா?”

“அப்போ டிவோஸ் எடுத்த பிறகு, அவ அந்த டிரைவரைக் கல்யாணம் செய்வாவா?” சந்தியாவின் விழியில் இருந்து உதடு வரை கேள்வி கேட்டன.

“ஓம் கல்யாணத்துக்கு எல்லா ஆயத்தங்களையும் செய்து விட்டார்கள்.” ராகுல் சாதாரணமாகவே சொன்னான்.

“அவளுக்குப் பிள்ளைகள் இல்லையா?” சந்தியாவின் கேள்விக் கணைகள் தொடர்ந்தன.

அவளின் மன ஓட்டத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமலே ராகுல் அநியாயத்துக்கு உண்மை சொல்லிக் கொண்டு இருந்தான்.

“ஒரு பெண் குழந்தை இருக்கிறது”

“அது யாரோட் வளரும்”

“அம்மாவோட தான்”

“அப்ப அந்த ஆழ்பிள என்ன செய்வார்?”

“அவன் முதலே ஒரு ரீச்சரை விரும்பினவன்”

“ஆக ஒரு சோடியைப் பிரித்து இரண்டு சோடியை உருவாக்கி வைத்திருக்கிறீர்கள்” என்றவாறே நிமிர்ந்தாள் சுந்தியா.

“கொ கொ கொ “ என்று பெரிதாகச் சிரித்தான் ராகுல்.

“நிப்பாட்டுங்கோ சிரிப்பை. இது என்ன வேலை. எங்கள் பண்பாட்டுக்கு மாறாக இப்படி அவரவர் நினைத்தபடி வாழச் சட்டம் இடங் கொடுப்பதா?”

“என்ன சுந்தியா இப்பிடிச் சொல்றீங்க? அவங்களுக்குள்ள தினம் தினம் சண்டைதான். அவர்கள் இருவரும் ஒத்துக் கொண்டு தான் டிவோஸ் எடுத்தாங்கள்.”

“அவர்களின் திருமணம் எப்படி நடந்தது.?”

“லவ் தான். ஒருவரையொருவர் விரும்பித் தான் கல்யாணம் செய்தார்கள்”

“பிறகு எப்படி மணமுறிவு வந்தது.?”

“லவ் பண்ணும்போது தெரியவில்லை. கூடி வாழும் போதுதான் முரண்பாடு வந்தது.”

“எப்பிடியும் முரண்படுவது? வாழ்க்கை என்றால் விட்டுக் கொடுத்து வாழ வேண்டும்”, கதை சற்றுக் கறாராகவே போவதை, அப்போது தான் ராகுல் உணர்ந்து கொண்டான்.

“என்ன சந்தியா சொல்லீங்க?”

“இப்பிடியானவர்கள் தங்கள் போக்கின்படி வாழ்வது சரியல்ல. அதற்குச் சட்டங்கள் துணை நிற்கக் கூடாது. விவாகரத்துக் கேட்பதற்கு முன் காரணத்தைத் தெளிவாக்கிக் கொண்டு, அவர்களுக்கு பொசிரிவ்வான் ஆலோசனைகளை வழங்க வேண்டும். அதே நேரம் இந்த விவாகரத்தால் ஏற்படக் கூடிய சமுக பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளையும் கருத்திற் கொள்ள வேண்டும். அவர்களின் குழந்தையின் எதிர்காலத்தைப் பாக்க வேண்டும். அது மட்டுமில்லை அவர்கள் இருவரால் வேறு ஏதாவது குடும்பங்களுக்கு பிரச்சினை வரும்.” சந்தியா அடுக்கிக் கொண்டு போகவும், ராகுல் வாய்டைத்து நின்றான்.

‘உண்மையிலே சம்பந்தப்பட்ட இருவருக்கும் தனிப்படவே ராகுல் ஆலோசனை சொல்லியிருந்தான். அவர்கள் என்ன சிறுபிள்ளைகளா நல்லதைக் கேட்டு நடப்பதற்கு. முடியவே முடியாது என்றதாற் தான் பிரித்துவிட வேண்டி இருந்தது.’

ராகுல் மௌனமாகவே இருக்கவும், சந்தியா தொடர்ந்தாள்.

“எனக்குத் தெரிந்த ஒரு தம்பதியர் இதே போல பிரிந்து வேறுவேறு இடத்தில் மறுமணம் செய்து கொண்டார்கள். பதினெட்டாண்டு வருடங்களின் பின் மறுபடி இணைந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் வாழ்க்கையின் யாரை வில்லன்களாக நினைத்திருப்பார்கள். சட்டத்தரணிகளைத் தானே?.”

ஒடர் பண்ணியது வேறு வரக் காணோமே. கதை வேறு காரா சாரமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறதே என்று ராகுல் நினைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“எதனாலே சமீப காலமாக வவுனியாவில் டிவோஸ் கேஸ் கூடிக் கொண்டு வருகிறது. இதை சட்டத்தரணிகள் யோசிச்சுப் பாக்கோணும். எனக்கு மனது சரியில்லை. விருந்து சாப்பிட மனமில்லை. நான் வீட்டுக்குப் போகிறேன்.” என்றவாறு எழுந்தான்.

ராகுலிற்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. மனைவியின் பின்னாலே சத்தமின்றி ஓடினான்.

அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து வந்த மனேஜர் “சேர் ஒடர் லேட்டானதுக்கு மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ. பிரிச்சில் இருந்த சிக்கன் பழுதாகிவிட்டதினால் வேறு சிக்கன் வாங்க அனுப்பினான்.” என்றபோதே

“அது பரவாயில்லை. நாம் அவசரமாக வெளியில் போகணும். இன்னொரு முறை வாறன்.” என்றபடியே அவசரமாக மனைவியைத் தொடர்ந்து சென்றான்.

வீட்டைச் சென்றடையும் வரை இருவருமே வாய் திறக்கவில்லை. சந்தியா அவசரமாக உள்ளே போய்விடவும், வீட்டுக்குள் செல்ல மனமில்லாது, கேற்றைத்திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தவன், வீதியில் இறங்கி நடக்கலானான்.

பத்தாவுக்கேற்ற பதிவிரண்ட அல்லாயும்
 குத்தாகப் பேசிக் குதர்க்கம் கூறினும்
 ஏட்டிக்குப் போட்டியாய் எக்குத் தக்காயினும்
 கூறாது பேகாதே சந்நியாசம்

ராகுலுக்கு ஏதோ பெரிய தோல்வி ஒன்றைச் சந்தித்து விட்டது போல இருந்தது.

பெரிய இடத்துப் பெண், படித்தபெண் என்று நினைத்துக் கல்யாணம் செய்து கொண்டது, பிழையாகிவிட்டதோ என்று யோசனை வந்தது.

தான் இன்று வழக்குப் பேசிய விதத்தை ரசித்து, சட்டத்தரணிகள் திலகம் என்றே உங்களுக்குப் பெயர் வைக்கலாம் என்ற சொல்லிய, சக சட்டத்தரணி மாலினியின் ஞாபகம் வந்தது. அவளைக் கட்டியிருந்தாலும் தொழிலில் ஆதரவாவது கிடைத்திருக்குமே என்று தோன்றியது.

தான் செய்யும் பயிற்சிப் பட்டறைகளுக்குத் தவறாது வந்து, தன்னுடைய பேச்சாற்றலைப்புகழ்ந்து சொல்லும் சுகன்யாவை நினைவுக்கு வந்தது. அவளின் கண்களில் ஆயிரம் தேடல்கள் தென்பட்டதே. அவளைக் கட்டியிருந்தால்

சே... இது என்ன நினைப்பு... கல்யாணமாகி ஒரு மாதம் கூட ஆகாத நிலையில் இப்படியெல்லாம் நினைப்பதா? என்று யோசித்தவனுக்குத், திடீரென்று ஒரு எண்ணம் உதித்தது.

கட்டிய மனைவி புரிந்துணர்வில்லாமல் நடந்து கொள்வதால் தானோ ஆண்கள் சின்ன வீடு என்று.....

“சர.....”

என்ற பிரேக் சத்தத்தில் திடுக்குற்று நிமிர்ந்தான்.

“ஏன் யா ரோட்டில் பாத்துப் போக மாட்டியா” என்று திரீவீஸர் காரன் பேசிய போதுதான் நினைவுக்கு வந்தான்.

வீட்டிலிருந்து இவ்வளவு தூரம் வந்துவிட்டேனா?

திரும்பிப் போக முனைந்தபோது ஏதோ தடுத்தது.

பிரேமுக்கு போன் பண்ணினான்.

“என்ன மச்சான்..?” என்றான் பிரேம்.

“வீட்டிலயா இருக்கிறாய்?”

“ஓம் மச்சான். ஏன் கேக்கிறாய்?”

“இல்லை. உன்னட்ட முக்கியமான விஷயம் கதைக்கோணும். வரலாமா?”

“என்னடா. புதுசாப் பெமிஷன் கேக்கிறாய். வெளிக்கிட்டு வா”

அங்கே வந்த ஆட்டோ ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு பிரேமின் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

பிரேம் ஒரு பாட்டிக்குத்தயாராவது போல ஒழுங்குபடுத்தியிருந்தான்.

“இன்னைக்கு அமெரிக்காவில் இருக்கிற என்ற பச் மேட் வந்திட்டுப் போறான். பொரின் விள்கி என்று பல ரகத்திலும் கொண்டு வந்து தள்ளியிருக்கிறான். எப்பிடித் தனியக் குடிக்கிறது என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது நல்ல வேளையாக நீ வந்துவிட்டாய்.” என்ற பிரேம் ராகுல் சுற்றும் முற்றும் பார்ப்பதைக் கண்டதும்,

“யோசிக்காதே பிரியங்கா வீட்டில் இல்லை” என்று சொன்னான்.

இருவருக்கும் தனித் தனியே, கிளாசில் ஊற்றி எடுத்துக் கொண்டவர்கள் குடிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

“சரி என்னடா விடுயம்..?” என்று பிரேம் தான் பேச்சைத் தொடக்கினான்.

வெளியில் அழைத்துச் சென்றபோது நடந்ததை, ராகுல் சுருக்கமாகச் சொன்னான்.

பிரேம் ஆறுதலாகவே கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“நீ சமுதாயத்தைப் பற்றி யோசிக்கவில்லையே என்ற கவலை சந்தியாவுக்கு. உன் வெற்றியை அவள் கொண்டாடவில்லையே என்ற ஆதங்கம் உனக்கு. இதனால் வந்த சின்ன புரிந்துணர்வின்மை தான் இது. போகப் போகச் சரியாகிவிடும்.” என்றான் பிரேம்.

“எனக்கு அப்பிடித் தெரியவில்லை. ஏதோ பெரிய இடைவெளி வந்துவிட்டதாகத்தான் உணருகிறன்.”

“ம் உன் தொழில் அப்பிடி. எதையும் பெரிசுபடுத்தி நெகடிவ்வாவே பாக்கிறது.”

“மச்சான். நீயே சொல்லு. என் விஷயத்துல இவ இப்பிடித் தலையிடுறது சரியா. நான் இன்னின்னாருக்குத் தான் கேஸ் செய்ய வேண்டும். இப்பிடித்தான் செய்ய வேண்டும் என்று அவ சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை”

“உன்ற வேலையில அவ தலையிடவில்லை. நீயாச் சொன்ன ஒரு விடயத்தைத் தான் அது பலரைப் பாதிக்கும் என்றதைத் தான் சொல்ல வந்தாலே தவிர உன் விஷயத்தில முக்கை நுழைக்கேல்ல. அவ அப்பிடிப்பட்ட ஆளும் இல்லை. பெரிய இடத்தில நிறைவான பண்பாட்டோட வளர்ந்ததினால, இப்பிடியான விடயங்களை ஏற்றுக் கொள்ள முடியேல்ல. போகப்போக உன்னோட இருந்து ஓவ்வொரு விடயத்தையும் பார்க்கும் போது, அந்தப்பக்குவம் வந்துவிடும்.” என்றவன் மேலும் தொடர்ந்தான்.

“எங்கட தமிழ்ப் பெண்களிடம் உள்ள பெரிய பிளஸ் பொயின்ரே இது தான். நாட்டை விட்டு எவ்வளவு தூரப் போனவனும் பெண்ணெடுக்க இங்க வருறதுக்குக் காரணம் இது தான்.” என்றவன்,

“சரி வீட்டில என்ன சொல்லிப் போட்டு வந்தாய்?” என்று பிரேம் கேட்டான்

“என்னத்தச் சொல்ல?” என்ற ராகுல் நடந்ததைக் கூறினான்.

“அடப்பாவி. விட்டா டிவோஸ் ஓடேயே போய் நிப்பாய் போல. லோயர் என்றது சரியாப் போச்சு. இனியும் தாமதமாக வேண்டாம். நானே கொண்டு போய் வீட்டிலே விடுகிறேன்.”

என்றபடி அவசர அவசரமாக உடை அணிந்து வருவதற்குச் சென்றான் பிரேம்.

நீரளவே ஆகுமாம் தாமரையும்
 தனக்களித்த
 தலைவிதியே ஆகுமாம் தாரமும்
 எண்ணி உயரப் பறப்பினும் ஆகாதாம்
 இந்த ஊர்க்குருவியும் பருந்தாக

வீட்டை நெருங்கும் போதே ராகுல் அவதானித்தான்.

ஆனந்தின் அறையைத்தவிர, ஏனைய இடம் எல்லாம் இருளில் மழ்கிக் கிடந்தது.

பெல்லை அழுத்தியபோது ஆனந்த் தான் வந்து திறந்தான். சந்தியா படுத்திருப்பாளோ என்ற யோசனையுடன், எட்டிப் பார்த்துவிட்டுத் தலையைத்திருப்பியவன், அதை அவதானித்தான்.

“நான் இருக்கிறன் மச்சான். தைரியமா வா.” என்று சொல்லிக் கூட்டிக்கொண்டு வந்த பிரேம், அவசர அவசரமாகக் காரைத்திருப்பிக் கொண்டு ஓடலானான்.

அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. மெதுவாக எட்டி அடி வைத்தான்.

திடீரென்று தலை சுற்றுவது போல இருந்தது. வயிறு பிசைந்து குமட்டிக் கொண்டு வந்தது. வேகமாக வெளியே வந்தவன் வாந்தியெடுக்கத் தொடங்கினான்.

ஆனந்த் வந்து பிடிப்பது தெரிந்தது. குடல் ஒன்றைத் தவிர மிகுதி அனைத்தும் வெளியே வருமளவிற்கும் வாந்தி எடுத்தான். தண்ணீர் குடிக்கக் கொடுத்த ஆனந்த் கைத்தாங்கலாக உள்ளே அழைத்துச் சென்றான்.

“சந்தியா நித்திரையா?” என்று மெல்லியதாகக் கேட்டான்.

“ஓம் அத்தான். அக்கா தலையிடி என்று சொல்லி வெள்ளனவே படுத்துவிட்டா. அப்பா மூல்லைத்தீவுக்குப் போய்விட்டார். நீங்கள் வர நேரமாகும் என்று யோசித்து விட்டு நான் முழிச்சிருந்தனான். நீங்க போய்ப் படுங்கோ” என்று சொல்லி மாடி வரையிலும் கொண்டு வந்து விட்டான்.

யோசனையுடனேயே படுக்கையறையினுள் நுழைந்த ராகுல், சந்தியா புறமுதுகு காட்டிக் கொண்டு கிடப்பதைக் கண்டான். படுக்கையின் மற்றய பக்கத்தில் சென்று திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டாள்.

‘நல்ல வேளையாக சந்தியா முழித்திருக்கவில்லை’ என்று நினைத்துக் கொண்டான். ‘பிரச்சினைகளைக் கூட்டிக் கொள்ளாமல் இயல்பாக இரு’ என்று பிரேம் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

முகத்தில் வெய்யில் படவும், திடுக்குற்று விழித்தான் ராகுல். நீண்ட நேரம் படுத்து விட்டது போல அவனுக்குத் தோன்றியது. கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். ஆறு மணி...

ஓ வயிறு வெறுமையாக இருந்ததால், அப்படித் தெரிந்திருக்கிறது. இனி எழும்பி வெளிக்கிடலாமே என்று எண்ணியபோது, சந்தியா

பெட் கோப்பியுடன் உள்ளே வந்தாள்.

கோப்பியை கைகளில் வாங்கும்போதே யோசனை.

இரவு நடந்தது தெரிந்திருக்குமா?

நேற்று எங்கே போனேன் என்று எதுவும் கேட்கவில்லையே?

தெரிந்தாற் கோபப் படுவாளோ?

அவள் எந்தக் கதையுமின்றி படுக்கையைச் சரிப்படுத்திவிட்டு, கோப்பிக் கப்புடன் வெளியே சென்று விட்டாள்.

அவனுக்கு ஒரு மாதிரியாக இருந்தது.

தெரிந்து செய்கின்றாளா? தெரியாமல் இருக்கின்றாளா?

பேசிப்பார்த்துவிட்டால் தெளிவாகிவிடும். ஆனால் ஈகோ தடுக்கிறது.

மௌனமாகவே வெளிக்கிட்டான்.

“காலைச்சாப்பாடு தயாராகிவிட்டது” அவள் அழைத்ததும் எழுந்து வந்து மௌனமாகச் சாப்பிட்டான்.

“நான் மதியச் சாப்பாட்டுக்கு வரமாட்டேன். கிளிநூச்சிக் கோட்டுக்குப் போகிறேன்” என்று சொன்னான்.

காரை எடுத்துக் கொண்டு வெளியில் வரும் போது, அவள் கேட்டைச் சாத்திவிட்டுப் போவது கண்ணாடியிலே தெரிந்தது.

‘திருமணமான புதிதில் இப்படித் தான் ஆளை ஆள் புரிந்து கொள்ளாமையால் சின்ன விடயங்களிற் கூட சண்டைகள் வரலாம்.’ என்று பிரேம் முதல் நாள் சொன்னது ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

“அப்படியானால் உனக்கும் பிரியங்காவுக்கும் இடையிலும் இப்படி சண்டை வந்திருக்கா?”

“சண்டை சச்சரவு எல்லா இடத்திலும் தான் இருக்கும். அப்பிடிச் சண்டை போடாமல் ஒருத்தன் வாழ்கிறான் என்றால் அவன் மனிதன் இல்லை. சடப் பொருள்.

எனக்கும் பிரியங்காவுக்கும் இடையில் பிரச்சினைகள் வராமலில்லை. நான் புகைப் பிடிப்பது பிரியங்காவுக்குப் பிடிப்பதேயில்லை. ஒரே சண்டைப்படுவாள்.

ஆனாலும் உனக்கு வந்தது போல பிரச்சினை எமக்கு வரவில்லை. கல்யாணத்துக்கு முன்பாகவே நாலு வருடங்களா நாங்கள் காதலித்துக் கொண்டிருந்தோம். பேராதனை யூனிவேர்சிற்றியில், சமயம் கிடைக்கும் பொழுதெல்லாம் கண்டிக்கோ அல்லது பேராதனைப் பூங்காவுக்கோ போய் மனித்தியாலக் கணக்குல கதைத்துக் கொண்டிருப்போம். எம் இருவரைப் பற்றிக் குடும்பங்களைப் பற்றி எமது எதிர்கால வாழ்வு பற்றி இப்படி நிறைய விடயங்கள். இதனால் எமது வாழ்க்கை, விருப்பு வெறுப்புக்கள் பற்றிய ஒரு சிறிய அறிமுகம் எல்லா விடயத்திலுமே எமக்கு உண்டு.

உனக்கு இப்ப இருக்கிற பெரிய பிரச்சினை இது தான். ஆறுதலாகப் பேசுவதற்கு உனக்கு நேரம் கிடைக்காது. அப்பிடி நேரத்தை மிச்சம் பிடித்து நீங்கள் கதைக்கத் தொடங்குவதும் இப்படி ஏதாவது இக்கட்டுகளில் கொண்டு போய் நிறுத்திவிடும்.” என்று பிரேம் நிறுத்தினான்.

“நீ சொல்லுற பொயின்ட் எனக்கு விளங்குது மச்சான். ஆனா எப்பிடி அதை எடுக்கிறது.? ” என்று கேட்டான் ராகுல்.

“இப்பத் தான் அதுக்கு நேரம். பின்னைகள் பிறக்குறதுக்கு முன்பாகவே உன்னுடைய நேரத்தை மனைவியோட செலவழி” என்று பிரேம் சொன்னபோது தான், ராகுல் சொன்னான்.

“இந்த வீட்டிலே முதலில் எனக்கு அறிமுகமானவன் ஆனந்த் தான். பயிற்சிப் பட்டறை ஒன்றில் சந்தித்த நாங்கள், ஒருவரையொருவர் அறிமுகப்படுத்தி நட்புக்கொண்டோம்.

பிறகு புரோக்கர் மூலம் சம்பந்தம் வரவே ஆனந்த், நேரடியாகவே வந்து என்னுடன் கதைத்து திருமணத்தை ஒழுங்குபடுத்தினான்.

அந்தநாளில் இருந்தே, அத்தான் அத்தான் என்று மிகவும் நெருக்கமாகப் பழகியதாலும் சாதாரணமாக குடும்பத்தினர் யாவருமே நல்ல விதமாக நடந்து கொண்டதாலும் மனைவி என்ற விடயத்தில், இவ்வளவு கருத்து வேறுபாடு வந்திருக்கும் என்பதை நாங்கள் இருவருமே உணர்ந்திருக்கவில்லை.

அதை விடவும் மனைவி என்பவள் கணவனுக்காகவே வாழ்பவள் என்று தப்பாக எண்ணிவிட்டேன். இதனாலேயே என் வெற்றி அவனுக்குச் சந்தோசமாக இருக்கும் என்ற நினைப்பில்....” என்று நிறுத்தினான்.

“அவவுக்கும் சந்தோசமாக இருக்கும். ஆனால் விவாகரத்தை நினைத்து யாரும் சந்தோசப்பட முடியாது. நீ இந்தச் சம்பவத்தைப் பெரிதுபடுத்த வேண்டாம். இதை வைத்து உன் மனைவியைப் புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய். இதை விட முக்கியமானது. என்னிடம் சொன்னது போல வேறு யாரிடமும் சொல்லிவிடாதே. சரியா..?”

பிரேமுக்காக ஒத்துக் கொண்ட போதிலும் அதிலே விடயம் இருக்கிறது என்பதைப் போகப்போகப் புரிந்து கொண்டான்.

ஒங்கி ஒளிரும் தீபமது
 ஆக்கும் ஒரு நாறு ஜோதி தனை
 ஆக்கி அணைந்த அடுப்பினிலே
 ஆவி பறக்கச் செய்யலாமோ

ஆனந்த் தொழில்நுட்பத்துறை பேராசிரியராக கடமையாற்றிக் கொண்டிருக்கும் வவுனியாப் பஸ்கலைக்கழகத்தின், இலக்கியத் துறையின் விரிவுரையாளராகப் புதிதாக இணைந்து கொண்ட சஞ்சனா, ஆனந்தின் கவனத்தை ஸ்ர்க்கலானாள். இயற்கையாகவே குறும்புத்தனமும் எல்லாருடமும் எளிதில் சேர்ந்து கொள்பவனுமாக இருந்த அவனுக்கு சஞ்சனாவின் எளிமையான அழகும் அறிவும் வெகுவாகவே கவர்ந்தது.

ஒரு நாள் ஓய்வாக இருவரும் கதைக்கக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தில் தன் மனதைக் குறிப்பாகக் கூறினான்.

அதிர்ச்சியடைந்த அவள், தன் வாழ்க்கையின் இருள்படிந்த அப்பக்கங்களை கோடிட்டுக் காட்டினாள்.

வீடு நோக்கி மோட்டார் சைக்கிளிற் பயணித்துக் கொண்டிருந்த ஆனந்தின் மனத்திரையில், சஞ்சனா தான் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

பொட்டிருந்தும் தாலியிருந்தும், வாழ்க்கையைத் தொலைத்துவிட்டு வாழாவெட்டிகளாக நடமாடும் எம் சமுகப் பெண்களின் எதிர்காலம்தான் என்ன?

பொருளாதாரப் பிரச்சினை காரணமாக, வரதட்சணைக் கொடுமை காரணமாக, சீதனம் கொடுத்து மணம் செய்து கொள்ள முடியாமல் வெளிநாட்டில் இருக்கும் ஆண் மகனைப் பற்றி எதுவும் விசாரித்தறியாமலே, கல்யாணம் செய்துவிட்டு வாழுவும் முடியாமல் சாகவும் முடியாமல், அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் எம் தமிழ்ப் பெண்களின் நிலை என்ன?

பண்பாடும் கலாசாரமும் பெண்ணைக் கட்டிப் போட்டு எக்ஸ்ட்ரீம் வகைகளைக் காட்டலாம். பார்த்து ரசிப்பவர்கள் முக்கிலே விரலை வைத்து என்னே உங்கள் பண்பாடு என்று வியக்கலாம். கொதித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பெண்ணின் மனத்தை இவற்றால் அடக்கிவிடமுடியுமா?

இத்தனை படிப்புப் படித்து பெரிய பேராசிரியராக ஆன பின்னாலும், தான் விரும்பியபடி ஒரு சராசரி வாழ்க்கையைக் கூட வாழ முடியாமல் அல்லவா இருக்கிறாள்.

ஆனந்தும் சஞ்சனாவும் மிகவும் நெருங்கிய நண்பர்களாகவும் மனத்தைப் பங்கிட்டவர்களாகவும் இருந்தாலும், ஆனந்துடனான நெருக்கத்தைக்குறைத்துக் கொண்டிருப்பது தெளிவாகவே அவனுக்குப் புரிந்தது.

யாரிடம் எடுத்துச் சொல்லி இதற்குத் தீர்வு காண்பது என்பது அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

வேகமாக ஓடி வந்த பைக் சடன் பிரேக் போட்டபோது, அவனை அறியாமலே ஹாண்டில் திரும்பிவிட்டது.

மோட்டார் நிறுத்தப்பட்டதும் குனிந்து பார்த்தவன் திடுக்கிட்டான். அத்தானின் காரின் பின் பக்கத்தை லேசாகக் கீறிவிட்டது.

அரவம் கேட்டு ராகுல் வெளியே ஒடி வந்து பார்த்தான்.

“அத்தான். மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ. தவறுதலாக” என்று சொல்லிமுடிக்கும் போதே, ராகுல் மேலும் கீழும் வலு கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

‘என்ன சொல்லப்போகிறாரோ’ என்று பயத்துடனேயே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் ஆனந்த.

“ம்...சின்னக் கீறல் தான். பெயின்ற் அடிச்சவிட்டாச் சரியாப் போகும்..” என்று சொன்ன ராகுல்,

“என்ன ஆனந்த ஏதும் யோசனையில் வந்தாயா. இப்படிக் கவனமில்லாமல் நீ ஒரு நாளும் இருந்ததில்லையே?.” என்று ராகுல் கேட்டான்.

“அது ... வந்து அத்தான்....” என்று இழுக்கவும்,

“இத பார். டொக்டரிட்டயும் லோயரிட்யும் பொய் சொல்லக் கூடாது. உனக்கு என்ன குழப்பம். சொல்லு”

சுற்றும் முற்றும் பார்த்த அவன்,
“உள்ள போய் கதைப்பமா அத்தான்”

உள்ளே போய் எதிரும் புதிருமாக இருந்து கதைக்கத் தொடங்கினர்.

ஆனந்த் சொன்னதைக் கேட்டபோது ராகுலிற்குச் சிறிது அதிர்ச்சியாகத் தான் இருந்தது.

பெரிய பணக்காரர்களும் படித்தவர்களும் அவனுக்குப் பெண் கொடுப்பதற்குப் போட்டி போட்டுக் கொண்டு வரும்போது, இவன் ஏற்கெனவே திருமணமானவளைக் கட்டப் போவதாகச் சொல்கிறானே.

சாதாரணமான ஒரு நடுத்தரக்குடும்பத்தில் பிறந்த தானே நன்கு படித்து பெரிய இடத்தில் இருக்கும் போது இந்த வீட்டுப் பிள்ளை இப்படிப்பட்ட இடத்தில் திருமணம் செய்வதா என்றே அவனுக்குப் பட்டது.

அவனின் மன ஓட்டத்தைக் கவனியாமலே ஆனந்த் தொடர்ந்தான்.

“அத்தான் நாம் ஒன்று சேர்வதற்குத் தடையாக இருப்பதே அவனுடைய இறந்த காலம் தான். அவனுக்கு விவாகரத்து எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு நாம் இணைய முடியுமா?.”

சிறிது யோசித்த பின் ராகுல் இவ்வாறு சொன்னான்.

“இலங்கையின் சட்டத்தின் படி முக்கியமான மூன்று காரணங்களுக்காக மட்டுமே விவாகரத்துப் பெற்றுக் கொள்ள முடியும்.

முதலாவது சோரம். அதாவது ஆணோ பெண்ணோ வாழ்க்கைத் துணையை விட்டு வேறு ஒருவரிடம் தொடர்பு வைத்துக் கொண்டிருந்தால், பாதிக்கப்படும் துணை மற்றயவரின் பிழையை நிருபித்துக் காட்டி விவாகரத்துப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

இரண்டாவது மாற்றமுடியாத மலட்டுத் தன்மை, திருமணத்தின் போதே ஆனுக்கு இருந்திருந்தால், மருத்துவச் சான்றிதழைச் சமர்ப்பித்து விவாகரத்துப் பெறலாம்.

அடுத்தது உறவறுத்தல். ஆன் மனைவியைப் போட்டு அடித்துவிட்டுத் தான் வீட்டைவிட்டுப் போனாலோ, அல்லது மனைவி வீட்டைவிட்டுப் போனாலோ, அதைக் காரணம் காட்டி விவாகரத்துப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.”

கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஆனந்த “அத்தான். அவன் போட்டு அடிக்கவில்லையே தவிர, மனைவியை விட்டுப்பிரிந்து முன்று வருடங்களாகத் தொடர்பு இல்லாமற் தானே இருக்கிறான். இதைக் காரணமாக வைத்து டிவோர்ஸ் எடுத்துக் கொடுக்க முடியுமா?” என்றான்.

“ம்.. பார்ப்போம். முதலில் அவனுக்குத் தெரியப்படுத்தி சம்மதம் பெற வேண்டும். அவனது விலாசத்தைக் கேட்டு வாங்கிக்கொண்டு வா”

“முன்று வருடமாகத் தொடர்பு இல்லாமலேயே இருந்தவன் சரியான விலாசத்தைக் கொடுத்து வைத்திருப்பானா?. அந்த விலாசத்திற்கு அனுப்பப்பட்ட கடிதங்களுக்குப் பதிலே வரவில்லை என்று சஞ்சனா சொன்னவன்”

“பரவாயில்லை. கடைசியாக கடிதம் அனுப்பிய விலாசம், ஏனைய ஆவணங்களுடன் வரச் சொல்லு”

“சரி அத்தான். வெகு விரைவாக இதைச் செய்து தாங்கோ”

நிறைவான நம்பிக்கையுடன் ஆனந்த செல்வதைப் பார்த்தான்.

இருந்தபோதும் ராகுல் மனதில் ஒரு நெருடல் இருந்தது.

“எப்படியோ சஞ்சனா களங்கப்பட்டவள் தானே”

கானகத்தே காரிருளிற் கைவிட்டான்
 காத்திருந்த பெண்ணினையே வனம் விடுத்தான்
 பாத்திருக்கப் பெண்ணதனை விலைக்கு விற்றான்.
 பார்த்ததுண்டோ யாரிவர்கள் (கதா)நாயகர்கள்

அதே வார்த்தையைக் கேட்டுக் கண்ணீர் வழத்துக் கொண்டிருந்தாள் சஞ்சனாவின் அம்மா.

மகனுக்கு வரன் பார்க்கச் சொல்லி அனுப்பிய புரோக்கர் வரதன், அருமையான பிள்ளை அது இது என்று சாதகத்தையும் படத்தையும் கொண்டுவந்து நீட்டினார்.

வரனின் தொழிலைக் கேள்விப்பட்டதும் திடுக்கிட்டார் அம்மா.

பிழுன் வேலை.

“என்ற மகன் வவுனியா கம்பசில லெக்சரரா இருக்கிறா. அவனுக்கு எப்பிடி ஒரு பிழுனைக் கட்டி வைக்கமுடியும்?.”

“என்ன பெரிய உத்தியோகத்தில் இருந்தாலும் உங்கட பிள்ளை ஏற்கெனவே கல்யாணமானவ. களங்கப்பட்டவ. அவவுக்கு இப்பிடித் தான் மாப்பிள்ளை தேடலாம்” என்று சற்றுக் கறாராகவே சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார் புரோக்கர்.

அம்மா மிகவும் வேதனைப்பட்டார். சமைக்கவும் மனமில்லாமல் அருகேயிருந்த பிள்ளையார் கோயிலுக்குச் சென்று அழுது கொண்டிருந்தார்.

வாழ்க்கையில் நடந்த ஒவ்வொரு சம்பவமும் நினைவில் வந்து, அவர் அழுகையை மேலும் பெருக்கியது.

குடிகாரக்கணவனிடம் அன்றாடம் அவர் உழைக்கும் பணத்தில், தன் வயிற்றுக்கும் பெண்ணின் வயிற்றுக்கும் சாப்பாடு போடுவதற்கே அரும்பாடு பட்டுக் கொண்டிருந்த வேளையில், சஞ்சனா உயர்தரம் முடித்துப் பல்கலக்கழகத்திற்குத் தெரிவாகியிருந்தாள்.

“நான் எப்படியம்மா கம்பஸ் போய்ப் படிக்கமுடியும். நான் படிச்ச பள்ளிக்கூடத்தில் அதிபரிட்டக் கேட்டு வொலன்ரியரா வேலை செய்யத் தொடங்குறன். பிறகு ரீச்சிங் அப்பொயின்மென்ட் எதுவும் எடுக்கலாம்.”

என்று மகள் சொன்னாள்.

அம்மாவுக்கு மிகவும் கவலையாக இருந்தது. பல்கலக்கழகத்திற்குத் தகுதி இல்லையே என்று எத்தனையோ பேர் அழுது கொண்டிருக்கும் போது, மகள் வீட்டு நிலைமை காரணமாக இப்படிச் சொல்கிறானே என்று யோசித்தாள்.

நல்ல வேளையாக அவனுக்குப் படிப்பித்த ஆசிரியர், தனது வியாபார நண்பர் மூலமாக உதவி பெற்றுக் கொடுத்துப் பல்கலைக்கழகத்திற் படிக்கச் செய்தார்.

எந்தவித வளமும் இல்லாதபோதே, பிறருடைய உதவியுடன் படித்த அவள் மிகவும் அதிக புள்ளிகளையும் இடத்தையும் பெற்று தமிழில் விசேட பட்டத்தைப் பெற்றாள்.

பட்டமளிப்பு முடிந்து ஒருசில வாரங்களிலேயே பிரான்சில் இருந்த வரஸிடம் இருந்து சம்பந்தம் ஒன்றை புரோக்கர் கொண்டு வந்தார்.

“பெடியன் நல்ல பெடியன். குடி வெறி ஒண்டும் இல்ல. அவங்களுக்குப் பெண்ணை நல்லாவே பிழிச்சிருக்கு. சீதனம் எதுவும் வேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டார்கள்.” புரோக்கர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே அம்மாவின் மனதிற்குள் பட்டாம் பூச்சிகள் சிறகடித்துப் பறக்கத் தொடங்கின.

இவர் தான் மாப்பிள்ளை என்று சொல்லி ஒரு புகைப்படத்தை நீட்டிவிட்டுச் சென்றார்.

“தெய்வமே. ஒன்றே ஒன்றைப் பெத்தேன். நத்தையின் வயித்தில் முத்துப் போல அதிள்ட தேவதை என்றால் அவள்தான். நான் கும்பிடுற தெய்வம் தான் இப்பிடி என் வயித்துல வந்து பிறந்தது” என்று மாப்பிள்ளையின் படத்தைக் காட்டியபடி, பக்கத்து வீட்டு அன்றியிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

திருமணத்தைக் கொழும்பில் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று சொன்னபோது, அம்மா சற்றுத் தடுமாறித்தான் போனார். கொழும்பில் செலவு அதிகமாக இருக்குமே.

அதைப் பற்றியெல்லாம் கவலைப்படவேண்டாம். அதை மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரரே பார்த்துக் கொள்வார்களாம்.

‘மாப்பிள்ளை வீடே பார்த்துக் கொள்வார்கள்’ என்ற வார்த்தையைக் கேட்ட அம்மா, தனது தரப்பில் இருந்து யாரையும் கூட்டிச் செல்ல மனமின்றி, தாங்கள் மூவருமாகவே சென்று திருமணத்தை முடித்துவிட்டு வருவதாகத் தீர்மானித்தார்.

யாருடையோ கல்யாணத்துக்குப் போவது போல, தாயும் மகனும் குடிகாரத் தகப்பனைக் கூட்டிக் கொண்டு கொழும்பு சென்றார்கள்.

பட்டிக்காட்டான் மிட்டாய்க் கடையைப் பார்த்ததுபோல, போர்ட் புகையிரத நிலையத்தில் தங்களை இறக்கிவிட்டுப் போன புகையிரதத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றவர்களை ஒரு ஜம்பது வயது மதிக்கத்தக்க பெரியவர் வந்து அழைத்துச் சென்றார்.

ஒரு மத்தியதர விடுதி ஒன்றில் அவர்களைத் தங்க வைத்துச் சென்றார். அம்மா விசாரித்தபோது மாப்பிள்ளையின் சித்தப்பா என்று சொன்னார்.

அன்று மாலையில் இரு இளம் பெண்கள் வந்து, சஞ்சனாவுக்குச் செய்ய வேண்டிய ஓப்பனை பற்றியும் அவனுக்கு சாரி பிளவுஸ் தைப்பதற்கு அளவும் எடுத்துச் சென்றார்கள். அவற்றைத் தைத்து வைத்துக் கொள்வதாகவும், மறு நாள் காலை ஜூந்து மணிக்கு வந்து அவளை மேக்கப் செய்வதற்கு அழைத்துச் செல்வதாகவும் சொன்னார்கள்.

மறு நாள் அதாவது அவளின் திருமண நாளன்று, முன்னை நாள் சொல்லிவிட்டுச் சென்றது போலவே எல்லாம் நடந்தது.

கண்களைக் கட்டிவிட்டதுபோல, அவளின் கல்யாணம் முடிந்துவிட்டது.

அம்மாவைப் பார்க்கத்தேவையில்லை. ஏதோ உலகத்தையே வெற்றிகொண்ட கணக்கில் அங்குமின்கும் உலாவிக் கொண்டு இருந்தாள்.

அறிமுகம் இல்லாதவர்களை எல்லாம் இழுத்துப்பிடித்து கதைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

ஒரளவுக்கு மண்டபம் நிறையும்படி சனம் இருந்ததால் மாப்பிள்ளை எனப்படுவதை ஒருக்கண்ணாற் பார்ப்பதற்குக் கூட இயலாதவளாகி சஞ்சனா, நிர்ப்பந்திக்கும் புகைப்படக்காரர்களுக்கு முகம்

கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று.

நன்பகல் முன்று மணியைத் தாண்டியதும் அவர்களைக் கார் ஒன்றில் அழைத்து வந்து அந்த ஸொட்ஜில் விட்டுவிட்டு மாப்பிள்ளை தனது வீட்டாருடன் வெளியே போய்விட்டார்

எங்கே? என்ன வென்று எதுவும் கேட்டமுடியாதவர்களாகத் தாயும் மகனும் நின்றனர்.

உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு மாப்பிள்ளையின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தவர்களுக்கு ஏமாற்றமே ஏற்பட்டது.

விடிய விடியக் தூக்கம் இன்றி காத்திருந்த தாயும் மகனும், ஒருவருக் கொருவர் ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தனர்.

விடிந்த பிறகு ஒன்பது மணி போல இருக்கும் கணவன் வந்தான்.

“பிரண்ஸூக்கு பச்சிலர்ஸ் பாட்டி குடுக்காததினால் அவர்களுக்குப் பார்ட்டி வச்சிட்டு நானும் அவர்களோடுயே தங்கிவிட்டேன்.” என்றான்.

“எம்பசி அலுவலாக வெளியே போக வேண்டும் புறப்படு” என்றான்.

அங்கிங்கெல்லாம் கொண்டு அலைத்துவிட்டு இரவு எட்டு மணிக்கு அந்த விடுதிக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்தான்.

அன்றிரவு புகையிரதத்தில் ஏற்றிவிட்டதோடு சரி. அதன் பின் அவன் தொடர்பு கொள்ளவில்லை.

அவனோடு பேசிப் பழகி இராததால் எப்படித் தொடர்பு படுத்துவது என்ற கலக்கம் அவனுக்கு எழுந்தது.

அவனுக்குத் தொடர்பு கொடுத்த புரோக்கரைத் தேடிப்பிடித்துக்

கேட்டார் அம்மா. திருமணம் பொருத்தும் வரையில் தான் எங்கள் கடமை அதற்குப் பிறகு நீங்கள் தான் கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டார்.

‘உங்கட மகளிற்கு சாமர்த்தியம் பத்தாது. படித்திருக்கிறானே தவிர பழக்க வழக்கம் தெரியவில்லையே. ஒன்றுமே தெரியாத படிப்பறிவில்லாத அப்பாவிப் பிள்ளைகள், தன்னந்தனியாக வெளிநாடு சென்று, தங்கள் துணையைச் சேரும் போது உங்கள் மகள் இங்கே இருந்து கோட்டை விட்டுட்டாள். நாங்கள் என்ன செய்ய முடியும். அவர்களுடைய வாழ்க்கையை அவர்கள் தான் வாழ வேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்.’

“என்ன செல்லமாக்கா? கணவனோடு எப்படி வாழவேண்டும் என்னு பிள்ளைக்குச் சொல்லிக்குடுக்கிறதில்லையே. எங்களையும் நீங்க கூட்டிக் கொண்டு போகேல்ல. நாங்க வந்திருந்தாலாவது ஏதாவது கதைச்சுச் சொல்லி அவளச் சேத்து வச்சிருப்பம். பணத்தைக் கண்டவுடன் பழக்கத்தை மறந்து பாய்ந்தோனால் இப்பிடித்தான் அனுபவிக்க வேண்டும் ‘என்று அவளின் பக்கத்து வீட்டு லட்சமி மாமி நையாண்டியாகவே சொல்லிமுடித்தாள்.

அதெல்லாம் இல்லை. என் பெண் வாழத் தொடங்கவேயில்லை என்று அவர்களிடம் சொல்ல வேண்டும் போல இருந்தது அம்மாவுக்கு.

வேண்டாம். மேலும் பிரச்சினைகளை உருவாக்கிவிடும் என்று நினைத்து மெளனமாக இருந்துவிட்டார்.

இந்த பொம்மைக் கூத்திற்குப் பெயர் கல்யாணமா?

இதனால் என் பெண் களங்கமாகிவிட்டாளா? தொட்டுத் தாலி கட்டியதைத் தவிர என் பெண் எதையும் இழக்கவில்லையே.

முப்பது பவண் தாலியும் இருபத்தியேழூயிரம் ரூபாய் கூறையும்

பெண்ணுக்கு சந்தோசத்தை ஏற்படுத்திவிடுமா?
என் மகள் செய்த பிழை என்ன ?

மற்றவர்கள் சொல்வது போல ஒத்து வாழவில்லை என்றால்,
அதற்குச் சந்தர்ப்பமே கிடைக்கவில்லையே?

நடந்ததை அறியாமல் நாக்கே இல்லாமல் இப்படிப் பேசுவது
முறையா? என்று அம்மா மனதுக்குள் குழந்தீக் கொண்டு
இருந்தாள்

அந்த மாப்பிள்ளை எதற்காக உறவை முறித்துக் கொண்டார்
என்ற விஷயம் படிப்பறிவில்லாத அப்பாவி அம்மாவுக்கும்
படித்துப் பட்டம் பெற்ற அந்த மகளுக்கும் தெரியவே தெரியாது.

அணிந்திருக்கும் பெண்ணுக்கொரு தாலி
 அணிந்தவன் கையுக் கொரு வேலி
 பார்ப்பவர் கண்ணுக் கொரு பட்டயம்
 பார்த்தவர் தமக்குமொரு அடையாளம்

கணவனை வழியனுப்பிவிட்டு அம்மாவின் அறைக்குள்ளே நுழைந்த சந்தியா, அங்கு நின்ற தாதியிடம் பேச்சைத் தொடக்கினாள்.

“அம்மா இப்ப தானாகவே போய்க் குளிக்கிறா. தன்ற உடுப்புக்கள் எடுத்துப் போடுறா”.. என்றாள்.

“ஓம் அம்மா. நானும் பாத்தனான். இன்னும் கொஞ்சக் காலத்தில அவ நல்ல சுகமாயிருவா.” என்று தாதியும் சொன்னாள்.

தாதி விடை பெற்றுச் சென்றதும் தாயின் அருகில் வந்தாள்.

அம்மா அவளை அருகே வரச் சொல்லி அணைத்துக் கொண்டார்.

எத்தனை வயதானாலும் எந்த நிலைமையில் இருந்தாலும், தாயாரின் அரவணைப்பு பின்னைகளுக்கு உண்டாக்கும் சந்தோசமும் ஆறுதலும் சொல்லி அடங்காது.

அண்மையில் விபத்து ஒன்றினால் எழுந்து நடக்கும் திறனை இழந்த தாயை, சந்தியாவும் ஆனந்தும் அவர்களின் தந்தையாரும் வெகு சிரத்தையோடு கவனித்து வருகிறார்கள்.

அவரைப் பராமரிப்பதற்கெனத் தாதி ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்த போதும், ஓவ்வொரு நாளும் காலையிலும் இரவிலும் அன்னையுடன் சிறிது நேரத்தை ஒதுக்கிக் கதைத்துக் கொள்வார்கள்.

அண்மைக்காலமாக, அம்மாவுடன் நேரத்தைச் செலவழிக்காது ஆனந்த், முழுமுரமாக ஏதோ வேலையில் இருப்பதுபோல சந்தியாவுக்கு தெரிந்தது.

ஆனந்தின் தொடர் முயற்சியால் சஞ்சனாவின் விவாகரத்து வழக்கு சிறிது விரைவாகவே கிடைத்துவிட்டது.

அவளே எதிர்பாராத வகையில் எல்லா ஒழுங்கும் செய்யப்பட்டது. இருந்தாலும் சஞ்சனாவுக்கு ஒரு மன உறுத்தல் இருந்தது.

‘எந்த ஒரு தமிழ் மகனுக்கும் வரப் போகும் மனைவி, களங்கமில்லாத தூய்மையானவளா இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் நிச்சயமாக இருக்கும். எனக்கு நடந்த பொம்மைக் கூத்தினால் களங்கம் காட்டப்படும் நான் அவரிடம் நடந்ததைக் கூறி ஆறுதல் பட வேண்டும்.’

ஆனால் இந்தக் கதையைத் தொடங்கியபோதே, ஆனந்த தெளிவாகச் சொல்லி விட்டான்.

“சஞ்சனா எனக்குக் கடவுளாற் காட்டப்பட்ட தேவதை நீ. நான் உன்னைக் கண்டபோது படிப்பால் பண்பால் எனக்குப் பொருத்தமான ஒருத்தியாகத்தான் காட்டப்பட்டாய். எங்கள் கல்யாணத்திற்குத் தடையாக இருந்ததால் டிவோஸ் முயற்சி செய்தேன். மற்றபடி எனக்குத் தெரியாத விடயங்களைத் தெரிந்து கொள்ளவோ உன்னை இன்னோருத்தனோடு சேர்த்துப் பாக்கவோ நான் தயாராக இல்லை.” என்றான்.

“எதுவும் நடக்கவில்லை என்பதைச் சொல்லத்தான்.” என்று அவள் தொடங்கவும்,

நெருங்கி வந்தவன் அவளின் கைகளைப் பற்றியவாறே, “ஏற்கெனவே கணவன் என்று அவன் காட்டப்பட்டது எமது இருவரின் துரதிருஸ்டம். அது ஒரு விபத்து. அதிலே தாக்கப் படாத மாதிரி நாங்கள் தப்பிவிட்டது நல்லது என்று நினைத்துக் கொள். பழைய நினைவுகளில் சந்தோசம் எதுவும் கிடையாது. அதனால் அந்த நினைப்பே உனக்கு வேண்டாம். நாம் இருவரும் இணைந்த வாழ்க்கையைக் கற்பனை செய்து கொள்.” என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றுவிட்டான்.

பிள்ளையார் கோயிலருகிற் போய் நின்றபோது அவன் சொன்னது மறுபடி ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

பழைய விபத்தை மறந்துவிடு..

பழைய விபத்தை மறந்துவிடு..

அவளின் பின்னாலே கோயிலுக்கு வந்த அம்மாவிடம் சொன்னாள்.

விபத்தை மறந்துவிடு..

தாலி ????????

தமிழ் மரபில் திருமணம் என்ற புனித நாளில் கணவனாற் பெண்ணுக்கு அணிவிக்கப்படுவது..

மணமகளின் நகைகளிலே பெறுமதி மிக்கது.

எந்த ஒரு சூழ்நிலையிலும் பெண்கள் இழக்க விரும்பாதது.

கணவன் இருக்கும் போது அடையாளச்சின்னமாகவும் கணவன் இறந்தபிறகு பொருளாதாரமாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று எம் சமுதாயத்தினராற் உருவாக்கப்பட்டது.

எனது கடந்த காலத்திற்குரிய ஒரேயோரு சாட்சி இதை என்ன செய்வது...

“கோயில் உண்டியலிற் போட்டு விடம்மா” என்ற அம்மாவின் கருத்தை அவளால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

“அம்மா யார் கட்டியிருந்தாலும் அது பொன். அதை யாரும் ஏழைகளுக்குக் கொடுத்துவிடலாம் அம்மா.”

“இல்லம்மா. இன்னொருவருடைய தாலியை வைத்துக் கொண்டு யாரும் சந்தோசமாக இருக்கமுடியாது. அது கடவுளிடமே சேர்த்தும்.”

என்று தாலியை வாங்கி கோயில் உண்டியலுக்குள் போட்டு விட்டார்.

மயிர்க் கூச்செறிந்தது அவளுக்கு.

பெரிய பாரம் ஒன்று இறங்கியதைப் போல இருந்தது.

விசம்பியபடியே, அன்னையின் இரு கைகளுக்கிடையில் சென்று அடங்கிக் கொண்டாள்.

சுற்றிச் சூழலும் பூமியிது
 இடமும் வலமும் வந்திடுமே
 வாழ்வில் மாறி மாறியுமே
 அறிந்தவரையே சந்திப்போம்.

ஆனந்தின் விடயத்தில் ராகுலிற்கு மிகவும் பயமாக இருந்தது,
தன் மனைவியிடம் தெரியப்படுத்துவதற்குத் தான்.

“அத்தான் அக்காவிடம் சொல்வதற்கு எனக்குக் கூச்சமாக இருக்கிறது. நீங்களே சொல்லிவிடுங்கள். அனைத்தையும் சொல்லிவிடுங்கள்.” என்று ஆனந்த் தயவாகக் கேட்டபோது,
 தனது சுய மரியாதையையும் விட்டுக் கொடுக்கவும் விரும்பவில்லை.

எவ்வளவு சிரமமான விடயத்தைச் சொல்லிவிட்டுப் போகிறான் என்று அவனைப் பார்த்துக் கொண்டான்.

யாருக்கோ விவாகரத்துப் பெற்றுக் கொடுத்த விடயத்திற்கே தன்னோடு சண்டையிட்டவள், தனது சொந்தத் தம்பி விவாகரத்துப் பெற்ற பிள்ளையை திருமணம் செய்வதை அறிந்தால் இதற்கு மூலகாரணம் நானாக இருப்பேன் என்று தானே யோசிப்பாள்.

விவாகரத்துப் பற்றிய நம்பிக்கையையூட்டி நான் ஆனந்தைத் தூண்டிவிட்டதாக நினைத்தால். ஜயையோ...

நான் விவாகரத்துப் பெற்றுக் கொடுக்கும்போது எப்பொழுதுமே யாரோ கவலைப் படுகிறார்கள். இல்லாவிட்டால் இப்படியெல்லாம் இக்கட்டு எனக்கு ஏற்படுமா?

வெகு தீவிரமாக யோசித்தபின், பூங்கா ஒன்றுக்குக் கூட்டிச் சென்று மிகுந்த சிந்தனையூடனேயே மனவியிடம் ஆறுதலாக விடயத்தைச் சொன்னான்.

எந்த நேரத்தில் எவ்விதமாகப் பூகம்பம் வெடிக்குமோ என்று சிந்தனையிலேயே இருந்தவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

வாஞ்சையுடன் கதையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவள், அவளை உடனடியாகப் பார்க்க வேண்டும் என்று சொன்னாள்.

எதிர்ப்புறத்திற் காவல் இருந்த ஆனந்திடம், அவளை அழைத்து வருமாறு ராகுல் செல்போனில் சொன்னான்.

ஆனந்துடன் அருகே வந்த பெண்ணைப் பாத்ததும் சந்தியாவின் வாய் தன்னிச்சையாகவே அசைந்தது.

“சஞ்சனா..”

“ஓ இவ்வை முதலே தெரியுமா?” என்று வியப்புடனே ஆனந்த் கேட்டான்.

“தெரியும். எனக்கு யூனியர் தான். நல்ல கெட்டிக்காரி. “ என்று சந்தியா சொல்லவும்,

“சந்தியா அக்கா எங்களுக்கு டிரெக்ற் சீனியர். எனக்கு எவ்வளவோ உதவி செய்திருக்கிறார். பாடம் சொல்லிக்

கொடுத்திருக்கிறார். நேரம் காலம் பார்க்காமல் இலக்கியத்தை சேர்ந்து படித்திருக்கிறோம் விவாதித்திருக்கிறோம்”

“அப்ப சரி. இப்ப ஒரே வீட்டிலே இருந்தே உங்கட படிப்பைத் தொடரவும்” என்றான் ராகுல்.

இரு பெண்களுமே இங்கிதம் தெரிந்தவர்கள். தேவையில்லாமல் எதையும் பேசி யாரையும் நோகடிக்கவில்லை.

ஆனாலும் ராகுலிற்கு ஆச்சரியமாகவே இருந்தது. சந்தியா இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் எப்படி இதை மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக் கொண்டாள்? தன் தம்பி என்பதாலா? அவனில் இருக்கும் நம்பிக்கையாலா? அல்லது சஞ்சனாவை ஏற்கெனவே பழகியிருந்ததாலா?

அவனிடமே நேரடியாகக் கேட்டு விடலாமா? என்று யோசித்தான்.

இருவருமாக வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டனர். சஞ்சனாவை வீட்டிற் சேர்த்துவிட்டு வருவதாகச் சொல்லி, ஆனந்த் அவனோடு புறப்பட்டுச் சென்றான்.

காரில் போய்க் கொண்டிருக்கும்போது அவளைக் கண்ணாடி வழியே பார்த்த ராகுல் பேச்சைத் தொடக்கினான்.

“ஏன் சந்தியா. சஞ்சனாவின் வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கேள்விப் பட்டபின்னும் அவளை மனப்பூர்வமாகவே தம்பிக்குக் கட்டி வைக்க சம்மதிக்கிறியா அல்லது அவள் தெரிந்தவள் என்பதனால் முகத்தை முறிக்காமல் ஓத்துக் கொள்கிறாயா?” என்று உண்மையான சந்தேகத்துடனேயே கேட்டான்.

“படிக்கும் போதே எனக்கு சஞ்சனாவைத் தெரியும். மிகவும் எளிமையான கட்டுக் கோப்பான பெண் அவள். மிகுந்த வறுமையிற் தான் படிக்க வந்தாள். யாரோடையும்

தேவையில்லாமல் கதைக்க மாட்டாள். என்னோட மிகவும் அன்பாக நடந்து கொண்டாள்.”

“அது சரி சந்தியா. ஆனால் அவள் ஏற்கெனவே கஸ்யாணம் செய்தவள். அவள் வாழ்வில் அது ஒரு களங்கம் அல்லவா? ஆனந்தின் அழகுக்கும் அறிவுக்கும், உங்கள் குடும்பத்தின் பெயருக்கும் பெண் கொடுப்பதற்கு என்று அவரவர் போட்டி போட்டுக் கொண்டு நிற்பார்களே” என்றான்.

“அது சரி. ஆனால் அப்படியானவர்களில் ஒருவரை மணந்து அடையும் சந்தோசத்தைவிட, சஞ்சனாவைக் கட்டுவதைத்தான் நான் உயர்வாக நினைக்கிறேன். அவள் என்னைப் போலவே இலக்கியத்தில் ஊறியவள். நிச்சயமாக எம் வீட்டுக்கு நல்ல மருமகளாக அமைவாள் என்பது எனது நம்பிக்கை”

“அதை விடவும்....

பெண் என்ற விடயத்தில் நான் மதிக்கும் பெரு மதிப்புக்குரியவள் அவள். அவனுடைய பழைய வாழ்க்கையில் சிறிதாவது நினைப்பு இருந்திருந்தால் அவள் தம்பியை நினைத்திருக்கவே முடியாது.

அவளின் முன்னைய திருமணத்தில் என்ன குழப்பம் என்பது எனக்குத் தெரியவே தெரியாது. ஆனால் அவள் நிச்சயமாக வாழ்ந்திருக்கவில்லை. நீங்கள் எதிர்பார்ப்பது போலவே அவள் ஒரு புது மணமகள் தான்.” என்று தீர்க்கமாகவே சொன்னாள்.

“ஓ அப்படியானால் அவள் ஏற்கெனவே அறிமுகமானவள், நம்பிக்கைக்குரியவள், என்றதனாலேதான் ஏற்றுக் கொண்டாயா?” அவள் பாணியிலேயே அவளை மடக்க நினைத்தான் ராகுல்.

“அது மட்டுமில்லை. வாழ்க்கையில்லாமல் கஸ்டப்படும் ஒரு பெண்ணுக்கு வாழ்க்கை கொடுப்பது, எம் சமுதாயத்திற்குச் செய்யும் நல்ல காரியம். அது எங்கள் குடும்பத்தினாற் செய்யப்படுவது எனக்குச் சந்தோசமே.” என்றாள்.

ராகுலும் நன்றாகவே தெளிந்துவிட்டான்.

சந்தியா நேரடியாகச் சொல்லாவிட்டாலும், ஏதேதோ காரணங்களால் திருமண பந்தத்தில் இணையமுடியாமல் வெளியே நின்று தவிக்கும் எம்மவர்க்கு வாழ்வு கொடுக்க வேண்டும் என்பதும், சிறுசிறு காரணங்களால் மனவாழ்வை உடைத்தெறிய நினைப்பவர்களுக்கு சட்டம் துணை போகக் கூடாது என்பது அவளுடைய எண்ணம் என்பதையும், அவன் நன்கு அறிந்து கொண்டான்.

சமுதாயக் கட்டமைப்புக்கும் இலக்கியத்துக்கும் மிகவும் அடிமையாகவிட்டதாலே, தான் அன்று தன்னை எதிர்த்ததும் இன்று இவளை ஏற்றுக் கொண்டதும்.

அது தான்டா எம் பண்பாடு என்று மேலைத்தேயவர்களே முக்கிலே விரலை வைக்க வைத்த எம் சமுதாயம், இன்று போரினாலும் தொலைத்தொடர்பு சாதனங்களினாலும், இழந்தும் இழக்காமற் காட்டும் எம் பண்பாடுகளை, நேர் நிமிர்த்துவோம் என்று எம் சமுதாயத்திற் பெண்களே தயாராக இருக்கும் போது சட்டத்தரணியாக நான் அவர்களுக்கு ஒத்துழைக்க வேண்டியது முக்கியமல்லவா?

‘நானும் உன் பக்கம் தான் சந்தியா’ என்று உதடுவரை வந்த வார்த்தைகளைத் தொண்டைக்குள்ளேயே விழுங்கிவிட்டு வீடு நோக்கிக் காரைச் செலுத்தினான்.

உலகில் தோன்றிய போதே – எம்
உடனே தோன்றின உறவுகளே
வாடி வதங்கும் போதெல்லாம்
தட்டிக் கொடுக்கும் தன்னையே

ஆனந்தும் சஞ்சனாவும் திருமணம் முடித்து நான்கு மாதங்கள் கடந்துவிட்டிருந்தன.

பார்டிக்குப் போவதற்கு நேரமாகவிட்டது. முன் ஹோலில் எதிரும் புதிருமாக நடந்து கொண்டிருந்தனர் ராகுலும் சந்தியாவும். வெகு நேரமாகவும் புதுத் தம்பதிகள் கீழே இறங்கி வருவதைக் காணோம்.

படியிலிருந்து இறங்கி மிகவும் ஆறுதலாக வந்த இருவரின் முகத்திலும் சிரிப்பைக் காணோம்.

‘ஏதும் அவர்களுக்குள்ளே பிரச்சினையோ?’ என்று ராகுல் தம்பதிகள் தமக்குள் யோசித்துக் கொண்டனர்.

பார்டிக்குப் போய்ச் சேரும் வரையில் எதுவும் பேசவில்லை. பெண்கள் இருவரும் தனியே சென்றவுடன் ஆனந்த் தான் தொடங்கினான்.

“அத்தான் சஞ்சனாவின் மாணவி ஒருத்தி, இன்று தற்கொலை செய்து கொள்வதற்காக மருந்துக் குப்பியோடு வந்திருந்தாள். நல்லவேளையாக சஞ்சனா அதைக் கண்டுபிடித்து அவள் குடிக்காத மாதிரிச் செய்து விட்டாள்.” என்றான்.

“எதுக்காகத் தற்கொலை செய்யப் போனாள்?” என்று ராகுல் கேட்டான்.

ஆனந்த் விடயத்தைச் சொன்னான்.

கவிஷ்ணாவின் தமக்கை ஒரு பையனை விரும்பியிருக்கிறாள். பிறகு பெரிய இடமாகக் கிடைத்ததும் வேறொருவனைத்திருமணம் செய்திருக்கிறாள்.

கவிஷ்ணாவின் கதையைச் சொன்னதும் திகைப்படைந்தான் ராகுல். ஏதோ தோன்றவும் புருவத்தை உயர்த்தியபடி கேட்டான்

“அவளின் பெயரென்ன சொன்னாய்?”

“கவிஷ்ணா. அவள் வேறு யாருமில்ல. உங்கட பெஸ்ட் பிரண்ட் திவாகருடைய மச்சாள் தான்.” என்றான்.

“அவளுக்கென்ன பிரச்சினை?”

“அவளுக்கு ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை. இது நிறைய நாளைக்கு முதல் தொடங்கிய பிரச்சினை அத்தான்”

“ம....”

அவன் சொல்வதை ராகுல் நம்பவில்லை என்பது தெரிந்தது.

நேரடியாகவே சம்பவத்தைச் சொன்னான்.

“அப்படியா. பிரச்சினை கொடுப்பவன் யார்?” ராகுல் கேட்டதற்குப் பெயரைச் சொன்னான் ஆனந்த்.

“அவனா? அவன் பெரிய கொடுமைக்காரரே. அவனிட்டப் போய் மாட்டியிருக்குதுகளே” என்று ராகுல் சொன்னபோது ஆனந்தும் சற்று நம்பிக்கையிழந்து போனான்.

சில நிமிட மௌனத்தின் பின்னர்,

“அத்தான். எனக்கொரு யோசனை வருது. அவன் உங்கட கிளையன்ற் தானே? நீங்கள் கூப்பிட்டு வெருட்டினா மசிய மாட்டானா?” என்று கேட்டான்.

“அலாட்டாயிருவான். நான் தலையிடுவது தெரிந்தால் வேறு வேறு வழிகளைப் பாவிக்க நினைப்பான். நிலைமை இன்னும் மோசமாகிவிடும்.”

“அப்போ என்ன செய்வது அத்தான்? அவள் ரொம்பப் பயந்து போயிருக்கிறாள்.” என்று கலவரத்துடனே சொன்னான் ஆனந்த்

“இப்படிச் செய்யலாம். எங்க காதைக் கொண்டு வா”

இரு உதடுகளிலும் இருந்து காதுத்துவாரங்களில் நுழைந்த காற்றின் மூலம் என்ன பரிமாறப்பட்டதோ என்பது தெரியவில்லை.

அதே நேரம் கவிஞராவுடன் அவன் போனில் கதைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“நான் சொல்றதைக் கவனமாகக் கேள். இன்னும் ரெண்டு நாளில் நான் சொல்லுற இடத்துக்கு நீ தனியா வரவேணும்.” என்று போனிலேயே மிரட்டத் தொடங்கினான்.

“என்னால் முடியாது. எனக்கு உன்னைப் பிடிக்கல்ல. என்ற வாழ்க்கையைக் கெடுத்திராத. என்னால் உன்னோட வாழ்முடியாது.” என்றாள் கவிஞரா அழாக்குறையாக.

“ஆனா உன்ற அக்காவுக்குப் பிடிச்சுதே. என்னைக் கல்யாணம் பண்ணுறதா இருந்தா. இப்ப பாங்க் மனேச்சரைப் பாத்தபிறகு தானே என்னைப் பிடிக்கல்ல அவனுக்கு.”

“இல்லை. அக்காவுக்கு எப்பவோ உன்னைப் பிடிக்காமல் போக்க. நீ கெட்டவன்”

“நான் கெட்டவனாவே இருந்திட்டுப் போறன். என்னை ஏமாற்றின உன் அக்காவ வாழவிடமாட்டன். இந்தா அக்கா எழுதின கடிதங்கள் இருக்கு. நேரே போறன் அவவிட்ட.”

அவசரமாக இணைப்புத் துண்டிக்கப்பட்டது.

தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்த தொல்லை தரும் போன் காரணமாக நிம்மதியை இழந்திருந்தாள் கவிஷ்ணா.

“என்னடி உனக்குப் பிரச்சினை. சொல்லுற ஒன்றுமே மன்றையில் ஏறுதில்லையே” என்று அம்மா கேட்டார்.

“ஒன்றுமில்லையம்மா. லேசாத் தலையிடிக்குது.” என்று அம்மாவுக்குச் சொல்லிச் சமாளித்தாள்.

அவன் என்ன பிரச்சினை என்றாலும் அக்காவிடம் தான் சொல்லுவாள். ஆனால் இது விடையம் பற்றி அக்காவிடம் கதைப்பதற்கே பயமாக இருந்தது.

அத்தான் கேட்டுவிட்டுக் குழம்பி விடுவாரோ என்ற பயம் தான் அவனுக்கு.

அத்தானிடம் மாட்டுப்படாத மாதிரியும் அவன் வாழ்க்கையில் ஒரு பிரச்சினையும் இல்லாமலும் சிக்கலெடுப்பது எப்படி?

இரவு வெகு நேரமாக விழித்தபடி யோசித்துக் கொண்டிருந்தவள் தன்னையுமறியாமல் உறங்கியிருக்க வேண்டும். போன் மணி ஒலித்தது.

திடுக்கிட்டு விழித்தவள் நேரத்தைப் பார்த்தாள்.

நேரம் பண்ணிரண்டு மணி..

'நான் சொன்னபடி நடக்காமல் விட்டால் உனக்கு நிம்மதி கிடையாது . தூக்கம் கிடையாது. போன் சத்தமே உன்னைக் கொல்வதாகத்தான் இருக்கும்' என்று அவன் சொன்னது ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

இந்த நள்ளிரவிற் கூடவா?.....ம.....

பயந்த பயந்து வந்து எடுக்கலாமா விடலாமா என்ற யோசனையுடனேயே எடுத்து காதிற் பொருத்தியவள் உயிரற்ற குரலில் “ஹலோ” என்றாள்.

“விஷ் யவ ஹப்பி பேத் டே. மை டியார். “ குரலை அறிந்து கொண்டதும் அவன் நெஞ்சில் உற்சாகம் எழுந்தது.

“அக்கா..”

தொடர்ந்து அத்தானின் குரலில் வாழ்த்துத் தெரிவிக்கப்பட்டது. பக்கல்ரி காலத்திலிருந்தே தொடங்கிய வழக்கம். இருவ பண்ணிரண்டு மணிக்கு அதாவது அந்த நாள் பிறக்கும்போதே வாழ்த்துச் சொல்லிவிடுவது.

உண்மையில் அன்று அவளின் பிறந்த நாள் என்பதே அவளுக்கு மறந்துவிட்டது. ஏதேதோ குழப்பத்தில் இருந்தவளுக்கு அவர்கள் இருவரும் வாழ்த்துச் சொன்னது பெரும் சந்தோசமாகவும் மனதுக்கு ஆறுதலாகவும் இருந்தது.

அக்காவும் அத்தானும் நெருக்கமாகத்தான் இருக்கிறார்கள் என்பது அவளுக்குப் புரிந்தது.

அக்காவுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்த அந்த சிறு பொழுதில் தனக்கிருந்த கவலை அனைத்தும் மறைந்துவிட்டது போல இருந்தது.

ஏழைகளாக இருந்தாலும் நண்பிகள் போல அக்கா தங்கையின் உறவு அமைந்ததும், பிறந்த நாட்களை ஓரளவுக்கேளும் சிறப்பாகக் கொண்டாடியதும் ஞாபகம் வரவே அனைத்துத் துன்பங்களையும் மறந்து நித்திரை செய்யத் தொடங்கினாள்.

இருக்கமற்ற இருட்டின் வதனமது
 ஆதவன் உதயத்திற் தெரிந்திடுமே
 பல நாள் மறைந்த திருடனும்
 ஒரு நாள் தன்னில் அகப்படுவானே.

“அத்தான் பிரேம் அண்ணாவையும் கூட்டிக் கொண்டு போகலாமா”? ஆனந்த் சற்றுப் பயத்துடனேயே கேட்பது போல இருந்தது.

“ஏன்டாப்பா எல்லாருமாப் போய் விருந்தா சாப்பிடப் போறம்? இப்பிடியான வேலைகளுக்கு சத்தமில்லாமப் போய் வரோன்னும்” என்றான் ராகுல்.

“இல்லத்தான் கோட்டில நீங்க வழக்குப் பேசுறதையும், நான் லெக்சர் பண்ணுறதையும், வீரமென்று யாராவது ஏற்றுக் கொள்வார்களா?” என்று வீரத்துக்குப் புது இலக்கணம் வகுத்து ஆனந்த் கேட்டபோது, ராகுல் திக்குமுக்காடித்தான் போனான்.

“என்னடா. இப்ப எங்கட வீரத்தைப் பற்றி என்ன ஆராய்ச்சி.”

“இல்லத்தான். பிரேம் அண்ணா பொடி பில்டர். ஏதும் சிக்கல்கள் வந்தாக் கூட அவர் இருந்தா சமாளிச்சிரலாம். அவன் வேற

பயங்கரமானவன் என்று சொல்லியிருந்தீங்களே” என்று ஆனந்த் ஞாபகப் படுத்தியபோது, ராகுலிற்கும் சற்றுப் பயம் வந்தது.

“நீ சொல்லுறது சரிதான். இது திவாகருடைய வாழ்க்கை சம்பந்தப்பட்டதால் வெளியே சொல்லவேண்டாம் என்றே நினைச்சன். பரவாயில்ல. பிரேமிட்டதானே. அவன் யாருக்கும் சொல்ல மாட்டான். அவனிட்ட ரகசியமாச் சொல்லி நான் கூட்டிக் கொண்டு வாறன்”

பிரேம், ராகுல், ஆனந்த மூவரையும் சுமந்து கொண்டு வந்த பிரேமின் கார், அந்த ஆள் நடமாட்டம் இல்லாத சாலையினுள் நுழைந்தது.

காரை தெருவோரம் பார்க் பண்ணிவிட்டு மூவரும் மேற்குத்திசை நோக்கி நடந்து சென்றனர்.

அவர்களுக்கு இருநூறு மீற்றர் பின்னால், தயங்கித் தயங்கி கவிஷ்ணா நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவளுக்குப் பின்னால் முந்நூறு மீற்றர் தொலைவில், கறுப்புக் கண்ணாடி போட்ட உருவம் அவளைப் பின் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

தயங்கி வந்து கொண்டிருந்த அவள் கண்களில் முன்னே போய்க் கொண்டிருந்த மூவரும் தெரியவில்லை.

பகல் வெளிச்சம் முழுவதுமாக மங்கி இருள் சூழத் தொடங்கியது.

காத்திருந்த கவிஷ்ணாவுக்கு இதயம் படபட என்று அடித்துக் கொண்டது.

“ஹாய் டார்லிங்” என்றபடி ஓர் உருவம் முன்னால் வந்து நின்றது.

அவளால் அவனை அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை.

“என்ன பாக்கிறாய்? ஆன் மாறிட்டான் என்டா. எல்லாம் உன்ற அக்கா கொடுத்த சோகம் தான். சரி ஊரைவிட்டுப் போக ஆயத்தமாக உடுப்புப் பெட்டியுடன் வந்திருக்கிறாய் தானே.” என்று கேட்டான்.

“முதல் அக்காவின்ற கடிதங்களை எடு.” சற்றுக் கறாராகவே சொன்னான்.

“ஓ அதுக்காகத் தான இங்க வந்தாய் என்ன? அதையெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு தப்பிப் போய்விடுவாயா” என்று கேட்டான்.

“கடிதத்தைக் குடு” என்றாள் திரும்பவும்,

“ம் அதுக்கென்ன அவசரம். முதலில் எங்கட கணக்கை முடிப்பாம்” என்றபடியே அவள் மீது கையை வைத்தான் அவன்.

உதறித் தள்ளிய அவள்,

“சீ நீ மனுசனா இருந்தா சொன்னபடி கடிதங்களைக் குடு. இல்ல.”

“இல்ல. என்ன செய்வாய்? அது தான் வந்து மாட்டிவிட்டியே. பைத்தியம். உன்ற அக்கா கடிதம் எழுதினாலும் சேத்து வைக்க எனக்கு எங்க நேரம். நானே காரியத்தை முடிச்சிற்றுப் போறனான். அவள் என்னோட படிச்சாள். படிக்கிற நேரம் ஒரு சின்ன இது ... அவ்வளவுதான். உன்னைப் பொய் சொல்லி மாட்டிவிட்டேன். இனித் தப்பமுடியாது.”

என்றபடி நெருங்கிவந்தான்.

“கிட்ட வராதே. என்னைப் போக விடு.” என்று அவனை எச்சரித்தாள்.

“இத்தனை காலமா பிளான் பண்ணி உன்னை வரவழைச்சிட்டு அப்பிடியே அனுப்பிற்றுக்கு நான் என்ன முட்டாளா?” என்றபடி அவள் கைக்களைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

“என்னக் காப்பாத்துங்கோ. ஆனந்த் சேர். என்னக் காப்பாத்துங்கோ.” என்று கத்தினாள்.

அவசரமாக வாயைப் பொத்த முற்பட்டபோது,

துப்பாக்கி ஒன்று அவன் நெற்றியருகே நீண்டது.

“அவளை விடு இல்லாட்டா சுட்டுப் போடுவன்” என்ற குரலைக் கேட்டதும் அவன் கைக்களைத் தளர்த்தினான்.

யார் இவன்?

புதிதாக இருக்கிறானே?

அவனுக்கும் அவன் யாரென்பது தெரியவில்லை.

சத்தம் கேட்டு திடு திடுவென்று ஓடி வந்தனர் முன்னாலே சென்ற மூவரும்.

அதற்குள் வந்தவன், அவனுடைய கைக்களைப் பின்னாலே கட்டி துப்பாக்கிமுனையில் வைத்துக் கொண்டான்.

அவர்களைக் கண்டதும் அவள், ஆனந்தின் பின்னாலே சென்று ஒளிந்து கொண்டாள்.

“ஏன்டா அங்க இங்க கை வச்சு இப்ப வவுனியாவுக்குள்ளேயே வேலையைக் காட்டத் தொடங்கிட்டாயா” என்றபடி அவனைப் பார்த்து உறுக்கினான் ராகுல்.

“இல்ல சேர். அபிந்யா என்னை விரும்பி ஏமாத்திட்டா. அதைத் தாங்கமுடியாம்.” என்று அவன் முடிக்கும் முன்பே

“நிப்பாட்டுடா. நீ எத்தின பேரை விரும்பியிருக்கிறா. எப்பிடியெல்லாம் நாற்றிச்சிருக்கிறாய் என்னு தெரியும்டா” என்றவும் அவன் மௌனியாகவிட்டான்.

“நானை விடியுறதுக்குள்ள நீ இங்கிருந்து போய்விடவேண்டும். இதுக்கு மேல் நிப்பாயா இருந்தா” என்று கர்ச்சித்த ராகுல் மேலும் அவனது வழக்கு விபரங்களைச் சொல்லி அவனைக் கைது செய்து விடுவதாக மிரட்டியபோது, அவன் அவ்விரவுக்குள் மன்னார் போய் இந்தியாவுக்குச் சென்றுவிடுவதாகச் சொன்னான்.

அதன்பின் மறுபக்கம் திரும்பிய ராகுல், “ரொம்ப நன்றி தினேஷ். ரைமுக்கு வந்து எவ்வளவோ முக்கியமான உதவியைச் செய்திருக்கிறாய்.” என்று சொன்னான் ஆபத்திற் காத்த அந்தப் புதியவனிடம்.

“நேரத்திற்கு வந்து சேராமல் விடுவதால் தான் எங்கட டிப்பார்ட்மெண்டுக்கு மக்களிடையே கெட்ட பெயர். இங்கே ஒரு மணித்தியாலத்துக்கு முன்னதாகவே நான் வந்துட்டன்” என்றான்.

“அந்தக் காரியத்தை என்னால் செய்து முடிஞ்சதினால் எனக்குச் சரியான சந்தோசம். சம்பவம் நடந்தபிறகு தண்டனையை வாங்கிக் கொடுக்கிறதுக்கு மட்டுமில்ல, அது நடக்க விடாமத் தடுக்கிறதிலயும் நாங்கள் இண்டைக்குப் பங்குபற்றினது போலவே பங்குபற்றலாம். காவல் துறை எப்பவுமே சிநேகிதன் என்றத நினைவு படுத்திக் கொள்ளுங்கோ.” என்றான் தினேஷ்.

சந்தோஷமாக திரும்பிய ராகுல், “கவிஷ்ணா நீ பயத்துல யோசிக்காம அவன்ர வலையில சுலபமா விழப்பாத்தாய்.....” என்றான் ராகுல்.

“சொரி சேர். அத்தானில இருக்கிற பயத்துல அக்காவோட மனம்விட்டுக் கதைக்க முடியேல்ல. அது தான்” என்று தயங்கினாள்.

“எல்லாரும் தெளிவாத் தெரிஞ்சு கொள்ளுங்கோ. வாழ்க்கையில் பெரிய பெரிய பிரச்சினைகளுக்குக் காரணம் தெளிவா ஆராயாம் எழுந்தமானமாக முடிவெடுப்பது தான்.” என்றான் ராகுல்.

“என்னத்தான் நாடகம் முடிய மேசேச் சொல்லுவது போல சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறீங்களே. இங்க யார் இதைக் கேட்க இருக்கிறாங்க” என்று தமாഴாகக் கேட்டான் ஆனந்த்.

“ஓப்பரேஷன் முடிந்ததும் உணர்ச்சி வசப்பட்டு..” என்ற ராகுல் சொல்லிமுடிக்கும் முன்பாகவே

“போதும்டா கடி. அந்தப்பிள்ளையைக் கொண்டு போய் வீட்டிற் சேர்க்கவேண்டாமா.? வீட்டில் பாத்துக் கொண்டிருப்பாங்களே” என்று பிரேம் நினைவுபடுத்தினான்.

மங்கலம் என்பதே மனையாளாம்
 தன்கலம் என்பது சகிப்புத் தனம்
 பொன்கலம் வேண்டுமோ புரிந்துணர்வு
 நன்கலம் ஆவது நல்லுறவு

பாரசலை நெருங்கும் போதே பதைபதைப்புடன் ஒழிவந்தனர் சந்தியாவும் சஞ்சனாவும்.

ஆனந்த் வலது கையை உயர்த்தி பெருவிரலை ஆட்டிக் காட்டினான்.

“அப்பாடா” என்று பெரு முச்சு விட்டாலும் ‘எப்படி’ என்று அறிந்து கொள்ளும் ஆவல் அவர்களிடம் வெகுவாகவே எழுந்தது.

அதிக நேரம் செலவழிக்காது ஆனந்தே சொன்னான்.

“அவன்ற பிரச்சினை இப்ப முடிஞ்சது. இப்ப இவளை நான் கொண்டு போய் வீட்டில் விட்டாலோ தனியாகப் போனாலோ வேறு பிரச்சினைகள் வரலாம். அதனால் சஞ்சனா நீயும் வெளிக்கிட்டு வா. போய்ட்டு வரலாம்.”

சஞ்சனா உடனடியாகவே புறப்பட்டு வந்தாள்.

அவளையும் கவிஷ்ணாவையும் ஏற்றிக்கொண்டு ஆனந்த், ராகுலின் காரில் புறப்பட்டான்.

பிரேமும் விடைபெற்றுக் கொண்டான். திவாகரின் வாழ்க்கை சம்பந்தப்பட்ட வியயம் என்பதால் யாருக்கும் தெரியவேண்டாம் என்று சொல்லிக் கொண்டனர்.

கணவனுக்குச் சாப்பாடு போட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே சந்தியா கேட்டாள்.

“எப்பிடி கவிஷ்ணாவைக் காப்பாற்றினீர்கள்?”

புன்முறுவலுடன் தொடங்கிய ராகுல் ஒரு வீரப்பிரதாபச் செயல் போல தனது திறமையினால் அந்தக் கிளைமாக்கசூச் சொல்லி முடித்தான்.

பயத்தினால் மிரண்ட அவளது கண்களில் இருந்து கண்ணீர் எட்டிப் பார்த்தது.

“அப்பாடா...” என்றாள்.

“ஏன் சந்தியா எங்களுக்கு ஏதாவது ஆபத்து வந்துவிடும் என்று பயந்துவிட்டாயா?.” என்று ராகுல் அப்பாவித்தனமாகக் கேட்டான்

“அப்பிடியில்லை அத்தான். நீங்கள் மூன்று பேராகப் போனீர்கள். உங்களுக்கு ஆபத்தில்லை என்று தெரியும். அவள் தான் கஷ்டப்பட்டு விடுவாள் என்று யோசித்தோம்” என்றபோது ராகுலிற்குச் சற்று ஏமாற்றமாகத்தான் இருந்தது. இருப்பினும் சிரமப்பட்டு முகபாவத்தை மறைத்துக் கொண்டான்.

“ஆனால் சரியான நேரத்தில், சமயோசிதமாக நடந்து ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையைக் காப்பாற்றிவிட்டீர்கள். உண்மையிலேயே நீங்கள் இன்டைக்குச் செய்தது பெரிய வீரச்

செயல்தான் அத்தான்.” என்றதும் அவன் மனம் சற்று ஆறுதல் அடைந்தது.

“சந்தியா யாரையும் நாங்க பிரிக்க நினைக்கிறதும் இல்லை. எங்கட வருமானத்துக்காக கேஸ் போடுவதும் இல்லை. எங்களால் சேர்ந்து வாழவே முடியாது என்று அடம்பிடிப்பவர்களைத் தான் விவாகரத்துக் கொடுத்துப் பிரித்து வைக்கிறோம். அதுவும் அவர்கள் நன்றாக இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு தான்.” என்றவன் தொடர்ந்தான்.

“பிறம்யாவின் வழக்கின் போதும் நான் இந்த விடயத்தை இருவரிடமும் சொன்னேன். அவர்கள் கேட்கவில்லை. ஆதனால் தான் டிவோஸ் எடுத்துக் கொடுத்தேன். நீ அதைப்புரிஞ்சு கொள்ளாமல் என்னோட முரண்பட்டது எனக்கு வேதனையாகவே இருந்தது.” மனைவியிடம் நல்ல பெயர் எடுப்பதற்காக, சற்று வேதனையுடனேயே சொன்னான்.

“என்ன மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ அத்தான். வாழ்க்கை என்றால் இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும். தமிழ்ப் பண்பாடு குறையாமல் வாழவேண்டும் என்று இலக்கியத்தில் படித்த எனக்கு எழுந்தமானமாக அந்த விடயங்களை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாமல் போச்சு. உங்கட வருமானத்துக்காக எதையும் செய்யலாம் என்ற எண்ணத்தில் இருக்கிற்களோ என்ற எண்ணம் எட்டிப் பாத்தது. உங்கள் தொழிலின் மீதே ஒரு சிறு வெறுப்புக் கூட வந்தது. ஆனால் இன்று நீங்கள் செய்த இந்தக் காரியம் யாராலுமே செய்ய முடியாதது.

ஒரு வேளை நீங்கள் இதிலே தலையிடாமல் விட்டிருந்தால், அவள் தற் கொலை செய்திருப்பாள். அல்லது அவனுக்குப் பலியாகியிருப்பாள். சமுதாயத்துக்கு எத்தனையோ நல்லவற்றைச் செய்யக் கூடிய தொழில் இது தான் என்பதை நான் நன்றாகவே புரிந்து கொண்டேன். என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்.” என்று உண்மையான ஆதங்கத்துடனேயே அவள் சொன்னாள்.

“மனச்சாட்சியை மறந்து தொழில் தானே என்ற எண்ணத்துடன் நடக்கும் ஒரு சிலர் இருக்கத்தான் செய்கிறார். அவர்களைப் பற்றி நீ கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். அதனால் உன்னை அறியாமலே உனக்கு ஏற்பட்ட வெறுப்பு என்னுடன் அந்த முரண்பாட்டை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம். அந்தச் சம்பவத்துக்குப் பிறகு நானும் சில விடயங்களை மாற்றியிருக்கிறேன். விவாகரத்துக் கேட்டு வருபவர்களுக்கு மணிக்கணக்கில் இருந்து ஆலோசனை வழங்கி இருக்கிறேன். அவர்களை நல்ல கவுன்சிலர்களிடம் ஆழ்றுப் படுத்தியிருக்கிறேன். கிறிஸ்தவர்களாயின் மதகுருமாரிடம் அனுப்பியிருக்கிறேன்.

அத்தனைக்கும் சளைக்காமல் வந்து நிற்பவர்களை என்ன தான் செய்ய முடியும்? அவர்களின் நிர்ப்பந்தம் காரணமாக அவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் வரத்தான் செய்யுது.

இருந்தாலும் நீ சுட்டிக் காட்டியது போல அவர்களால் சமுதாயத்துக்கு வரக்கூடிய பிரதிகூலங்களையும் கருத்திற் கொண்டு சில மறைமுக நடவடிக்கைகளையும் பாவிப்பதுண்டு.” என்று விளக்கமாகவே சொன்னான்.

“நீங்கள் எதைச் செய்தாலும் எப்போதும் சரியாகத்தான் செய்வீர்கள். இந்த எண்ணத்தை என்னிடம் இருந்து மாத்தமுடியாது” என்றாள்.

உச்சி குளிர்ந்தது ராகுலுக்கு.

சந்தியாவை வாழ்க்கைத் துணையாக நிச்சயித்தபோது அடைந்த சந்தோசத்தைவிட, அவளைக் கையிழித்த நாளில் அடைந்த மகிழ்ச்சியைவிட அன்றைய இரவு அவர்கள் இருவருக்குமே மிகுந்த சந்தோசம் ஊட்டுவதாக இருந்ததை அவர்களால் உணர முடிந்தது.

ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்றும்
உறவுகள் மேம்பட வென்றும்
பேர் சொல்லி வாழ ஒரு
சந்ததியைப் பேணு என்றும்
வாழும் வாழ்விற் பிறர்க்கு
தோணியாய் நின்று உதவும்
வாழ்க்கை வாழ்ந்து காட்டும்
சட்டம் சொல்வது சம்பிரதாயம்

புதிதாக கட்டப்போகும் வீடு சம்பந்தமாக சிவப்பிரகாசம் மாஸ்டர் வருவதாகச் சொன்னதால் பிரேம் காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

ராகுல் தான் முதலில் வந்தான்.

“என்ன மச்சான் எப்பிடிப் போகுது?” என்று ராகுல் தொடங்கினான்.

“ஏதோ உன்ற புண்ணியத்தில் எல்லாம் நல்லாவே போகுது.”
என்று பிரேம் சகஜமாகவே சொன்னான்.

“என்ன மச்சான். நான் சொல்ல வேண்டியதை நீ சொல்றாய்.

உன்னால் தான் இண்டைக்கு நான் மனைவியோட சந்தோசமா இருக்கிறன்.” என்று சொன்னான் ராகுல்.

“என்ன மச்சான், கதை இது. அவரவர் வாழ்க்கை அவரவர் கையில். அவர்கள் தான் வாழ்கிறார்கள்.”

“அது சரி தான் மச்சான், அதைவிட எம் சமுதாயத்தைப் பற்றி எம்மவர்களைப் பற்றிக் கூட யோசிக்க நேரமில்லாமல் இருந்த எனக்குப் பலவற்றையும் யோசிக்க வைத்தவள் என் மனைவி தான்.”

சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே சிவப்பிரகாசம் மாஸ்டர் வந்தார்.

“என்ன தம்பி கனநேரம் காக்க வச்சிட்டனோ?” என்றபடியே அமர்ந்தார்.

“அதெல்லாம் இல்லை.” என்றார்கள் இருவரும்.

“சரி தம்பி இது தான் என்னுடைய தேவை. நாலு படுக்கையறை. இரண்டு வரவேற்பறை....”

தனது கம்யூட்டரில் இருந்த விதவிதமான டிசைன்களை அவருக்குப் போட்டுக் காட்டினான் பிரேம்.

கனவு இல்லங்களாகக் காட்சியளித்த அந்த வீடுகளைப் பார்க்கும் போது உண்மையில் ஆவலாகத் தான் இருந்தது.

ஆர்வ மிகுதியால் ராகுலும் வந்து இணைந்து கொண்டு பார்த்தான்.

வீட்டின் ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் வேறு வேறு நிறங்களையும் தளபாடங்களையும் சேர்த்து அழகு பார்த்தனர்.

கடைசியாக ஏதோ ஒரு டிசைனை சிவப்பிரகாசம் மாஸ்டர் சுட்டிக் காட்டவும் அதைப் பிரேம் கிளிக் செய்து பிரின்ற் அவுட் எடுத்து அவரிடம் கொடுத்தான்.

பல விடயங்கள் பற்றியும் மூவரும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இந்துக்களின் திருமணம் பற்றிய சட்டாதியான நோக்குகை எழுந்தது.

“இந்துக்களின் சம்பிரதாயத் திருமணங்களில் சட்டாதியான பக்கங்கள் எதுவும் இருப்பதில்லையா? ” என்று பிரேம் கேட்டான்.

“நிறைய. அவையெல்லாம் எழுதப்படாத சட்டங்கள். திருமணத்தின் முன்பும் திருமணத்தன்றும் அதன் பின்பும் நிறையப் பேர் பங்கு கொள்ளும் சம்பிரதாயங்களைக் கூட்டியிருப்பது இப்படி நிறையப் பேரை சாட்சிக்கு அழைக்க வேண்டியிருப்பதால் ஆகும்.” என்றார்.

“சட்டப்படி எழுதப்படாத்து எப்படிக் கோட்டில் செல்லும்?” என்று ராகுல் குறுக்கிட்டான்.

“தம்பி சட்டத்தரணியாக நீங்கள் கேள்வி கேட்கிறீர்கள். சட்டங்கள் இயற்றும் முன்பாகவும் மனித குலம் தோன்றி வாழ்ந்து கொண்டு தான் இருந்தது. எங்களைப் பொறுத்தவரையில் ஒன்று மனசாட்சி ஒன்று தெய்வத்தின் சாட்சியே. திருமண நிகழ்வில் பங்கு பெறுபவர் யாவருமே திருமணத்திற்கு சாட்சியே” என்றார் அழுத்தம் திருத்தமாக.

“அப்படியானால் மணமுறிவை யார் வழங்குவார்கள்.” என்று ராகுல் கேட்டான்.

“எதற்காக மணத்தை முறிக்க வேண்டும்...?” என்று வினா எழுப்பிய மாஸ்டர்

“ஓவ்வொருவரின் சாதி, மதம், பிறந்த இடம் போன்ற இன்னோரன்ன விடயங்களைப் பார்த்துத்தான் வரனைத் தெரிந்தெடுப்போம்.

நாங்கள் ஓவ்வொருவரும் பிறந்த நேரத்தில் ஓவ்வொரு கிரகமும் எந்த இடத்தில் நின்றது என்பதை வைத்துக் கொண்டு தான் நாம் இந்த உலகத்தில் வாழ்வதைத் தீர்மானிக்கின்றோம். எனவே இருவருடைய சாதகத்தை வாங்கிப் பார்த்து பொருத்தப்பாடு இருக்கிறதா என்று பார்ப்போம்.

இதிலே முதலாவதாகப் பாவங்களைப் பார்ப்போம். ஐஞ்ம வக்கினம் காரணமாக, ஓவ்வொரு கிரகமும் இருக்கும் அமைவிடத்தை வைத்து மொத்தப் பாவங்களைக் கணிப்போம். இதிலே பாவங்கள் ஓரளவு சமமாகவும் பெண்ணைவிட ஆணின் பாவம் சற்று அதிகமாகவும் இருக்கும் சந்தர்ப்பத்தைத்தான் பொருத்தம் என்று சொல்லுவோம்”.

“ஓ இதைத்தானா பொருத்தம் பார்த்தல் என்பார்கள்?” என்று ராகுல் கேட்டான்.

“அது மட்டுமல்ல. சிறந்த வாழ்க்கை வாழ்வதற்குத் தேக ஆரோக்கியம் வேண்டும். இதைத்தான் கணப் பொருத்தம் என்று சொல்லுவார்கள். அதாவது இருவருடைய நடசத்திரமும் ஒரே கணமாக இருந்தால் உத்தமம். இதைத் தான் கண்ணதாசன் பொருத்தம் உடலிலும் வேண்டும்

புரிந்தவள் துணையாக வேண்டும்

என்று ஒரு பாடலில் பாடியுள்ளார்.”

ராகுலும் பிரேமும் வெகு சிரத்தையாகவே செவிமடுத்துக் கொண்டிருந்தனர்..

“அது மட்டுமல்ல. குடும்ப வண்டி சீராய் ஒடுவதற்குப் புரிந்துணர்வு வேண்டும். ஒருவர் மற்றவர்க்கு எடுத்துச் சொல்லக் கூடிய தன்மையும், மற்றவர் சொல்லுவதைக் கேட்கக் கூடிய தன்மையும் இருக்கவேண்டும். இதைத்தான் யோனிப் பொருத்தம் அதாவது பரஸ்பர புரிந்துணர்வு என்று சொல்லுவார்கள். ஒவ்வொருவருடைய நட்சத்திரத்துக்கும் உரிய விலங்குகளைக் கருத்திற் கொண்டு அவைகளுக்கிடையிலுள்ள பகை, நட்பு என்பவற்றை வைத்து இந்தப் பொருத்தத்தைப் பார்ப்பார்கள்.”

“ம் அப்படியானால் என்னுடையதும் பிரியங்காவினதும் நட்சத்திரத்துக்குரிய விலங்குகள் நட்பு விலங்குகளா?” என்று பிரேம் கேட்டான்.

“நிச்சயமாக. அது மட்டுமல்ல உங்களைப் போல விரும்பிச் செய்தவர்களுக்கு வசியப் பொருத்தம் என இன்னொரு பொருத்தமும் காணப்படும். இது பரஸ்பரக் கவர்ச்சியைக்குறிக்கும். இருவரின் ராசிகளை வைத்து இது பார்க்கப்படும்”

“ஓ இத்தனை விடயங்களைப் பார்ப்பார்களா?” என்று ராகுல் வியப்பாகவே கேட்டான்.

“அவை மட்டுமல்ல. நட்சத்திரம் பொருத்தம், தாலிப் பொருத்தம், ரச்சுப் பொருத்தம் இப்படிப் பலவாறான பொருத்தங்களையும் பார்ப்பார்கள். இவற்றைப் பற்றி மேலதிகமான விடயங்களை அறியவேண்டுமானால் பஞ்சாங்கத்தைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.”

இறுதியாக இப்படிச் சொன்னார்.

“இவ்வாறாக இருவரின் தலைவிதியையையும், பொருத்தப் பாட்டையும், இன்னோரன்ன பல விடயங்களையும், வாழ்க்கைக்கு முற்றுமுழுதாகத் தேவையான பணத்தையும் (அதாவது சீதனத்தையும்) கொடுத்து இத்தனை சாட்சிகள் வைத்து நடத்தப்படும் திருமணம் எப்படித் தோல்வியடையும்? அப்படித் தோல்வியடைந்தால் இந்தப் பிறவியிலே வேறு எந்த வாழ்க்கை வெற்றி பெறும்? இதன் அடிப்படையில் தான் மணமுறிவு என்ற விடயத்தை மனதாலும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை எம் முன்னோர்கள். இதனாலே எங்கள் சம்பிரதாயத் திருமணங்களுக்கு சட்டபூர்வமான விடயங்கள் வெளிப்படையாக அமைந்திருக்கவில்லை.”

“இருந்தாலும் மனித மனம் மாறக் கூடியது. நாளைக்கு ஒருவரையொருவருக்குப் பிடிக்காமல் போய் விட்டால்” என்று பிரேம் நிறுத்தவும்

“தாய், தந்தை, உற்றார், சுற்றம் போன்ற பலவிடயங்களையும் கடவுள் கொடுத்தது என்று ஏற்றுக் கொள்ளும்போது ஏன் துணையை ஏற்றுக் கொள்ளமுடியாது? காலம் என்பது எல்லாவற்றிற்கும் தீர்வு கொடுக்கும். எப்படிப்பட்ட முடிச்சையும் இலகுவாகவே அவிழ்த்துவிடும். அந்தக் காலத்திற்கே இடம் கொடாமல் நாம் மாறி நின்றால் என்னாவது?”

மாஸ்டரின் கதை அவர்கள் இருவரின் முளையையும் கசக்கி யோசிக்க வைத்தது.

“என்ன கடுமையாக யோசிக்கிறீங்க?. இந்தப் பூமியில் தான் நினைச்சபடி வாழ்கிறவன் யார்? விதித்தபடியே தான் வாழ்க்கை அமைகிறது. அந்த விதியைக் கடவுளின் பெயரைச்

சொல்லி சாத்திரம் மூலம் அறிந்து, அதன்படி ஆண் பெண்ணை இணைத்து விடும்போது வேறு எதைப் பற்றி நாம் யோசிக்க வேண்டும்” என்று கேட்டார்.

உண்மைதான். எல்லாரும் கடைசியா வரும் இடத்திற்கு இந்து மதம் முதலிலே வருகின்றது. எல்லாரும் முடிவைச் சொல்லுமிடத்திலே இந்து மதம் ஆரம்பத்தைச் சொல்கிறது. எனவே அவர்களுடைய நீதிமன்றத்தில் சாட்சிகள் தேவையில்லை என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளலாம்.

கதை முடிவடைந்ததும் சிவப்பிரகாசம் மாஸ்டரை ஏற்றிக் கொண்டு ராகுல் புறப்பட்டான். ராகுலின் கார் மறைந்ததும் கேட்டைச் சாத்திவிட்டு பிரேம் உள்ளுக்குள்ளே வந்தான்.

உ_லகில் மானுடன் தோன்ற்டுமே
 உ_ண்மை அன்பு வாழ்டுமே
 அருமைப் பிள்ளையும் வந்திடுமே
 ஆண் பெண் இருவர் குணத்தினிலே

போன வாரம் தினேஷ் நேரிலே சென்று அழைத்திருந்ததால் தினேஷின் தங்கையின் கல்யாணத்திற்காக, ராகுலும் ஆனந்தும் கஹட்டகஸ்திகிலியவிற்கு வந்திருந்தார்கள்.

புத்தளத்திலிருந்து திருகோணமலை செல்லும் ஏ 12 பிரதான பாதையில் மிகிந்தலையில் இருந்து சுமார் முப்பது கிலோமீற்றர் தொலைவில் அவன் வீடு அமைந்திருந்தது.

கிராமப்புறச் சூழலில் இயற்கையான அழகுடன் மினிர்ந்தது அவனது வீடு. ஒங்கி உயர்ந்த மரங்களில் இருந்து பற்றைகள் வரையிலும் இயற்கையினைப் பேணுவதாக இருந்தது.

பெளத்த திருமணத்தைக் கண்டு களிக்க வேண்டும் என்ற ஆவலில் சொன்ன நேரத்திற்கு முன்பாகவே சென்று விட்டனர் அவர்கள்.

தினேஷும் அவனது பெற்றோரும் மிகுந்த மரியாதையுடன் அவர்களை வரவேற்றனர். கொட்டகையில் முன்பாக போடப்பட்டிருந்த கதிரைகளில் அவர்கள் இருவரும் சென்று அமர்ந்திருந்தனர்.

மாப்பிள்ளையை ஏற்றி வந்த கார் உள்ளே நுழைந்தது.

தினேஷின் தம்பி அவர்களை எதிர்கொண்டு கால்களைக் கழுவினான். அப்போது மணமகன் அவனுக்கு மோதிரம் அணிவித்தார்.

“அட்டே எங்களுடைய முறைகள் போலவே இருக்கிறதே” என்று ஆச்சரியப்பட்டனர்.

மணமகனுடைய பெற்றோர் அவர்களை எதிர்கொண்டு இருகரம் கூப்பி வரவேற்று உள்ளே சென்று அமரச் செய்தனர். மணமகனோடு வந்த அனைவரையும் இவ்வாறு வரவேற்றனர்.

மணமகன் அணிந்து வந்த உடையினைப் பார்த்தனர் அவர்கள். அது கண்டி இராச்சியத்தின் இறுதி மன்னன் என்று வர்ணிக்கப்படும் ரீவிக்கிரம ராஜசிங்கனின் உடையை ஞாபகப்படுத்தியது.

“அது என்ன உடை? வித்தியாசமாக இருக்கிறதே.” என்று ராகுல் கேட்டான்.

“அது அந்நாளில் பழைய அரசர்கள் உடுத்திய உடையைப் போன்றது. ரஜ கிட் என்று அதைச் சொல்லுவார்கள்.” என்று சொன்ன தினேஷ்

“பெண்கள் வெள்ளை அல்லது பட்டர் கலரில் சேலை அணிந்திருப்பர்” என்றும் சொன்னான்.

போறுவக்குரிய நேரம் வந்துவிட்டது என்பதை அறிவித்ததும், மணமகளை அழைத்து வந்ததும், மணமக்கள் இருவருமாக நடந்து சென்று போறுவ மேடையில் ஏறி நின்று கொண்டனர். இவர்களிடம் தினேஷ் சொன்னான்.

“இது தான் எங்கள் திருமணங்களில் முக்கியமான விடயம். போறுவ மேடையில் வைத்து அஷ்டக என்று அழைக்கப்படும் மதகுருமார் இவற்றைச் செய்து வைப்பார்கள்.”

போறுவ சாறித்ர எனப்படும் திருமணச் சடங்கு ஆரம்பமானது. அஷ்டக என்றழைக்கப்படும் அவர்கள் மந்திரம் போன்று எதையோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இடையே மோதிரம் மாற்றப்பட்டது. மணமகளுக்கு மணமகனாற் கழுத்தணி அணிவிக்கப்பட்டது..

அதன்பின் வெள்ளை நிறத்துணி ஒன்றை மணமகன் மணமகளுக்கு இடுப்பைச் சுற்றிப் போர்த்திவிட்டார்.

மறுநாள் மணமகள் அணியவேண்டிய சிவப்பு நிறப் பட்டாடை மற்றும் அணிகலன்களை ஓர் பெட்டியில் வைத்து மணமகன் மணமகளுக்குக் கொடுத்தார்.

வெற்றிலைகளை ஒருவருக் கொருவர் ஏழூழை பரிமாறிக் கொண்டனர். அதன் பின் இருவருமே பெற்றோர் வழங்கிய பாற் சோற்றையும் உண்டு பாலைக்குடித்தனர்.

ஜய மங்கல கீதம் பெண்பின்னைகளால் இசைக்கப்பட்டது.

அதன்பின் குறித்த நேரத்திலே குறித்த திசை வழியே நோக்கி அவர்கள் சொன்ன காலை வைத்து போறுவ மேடையில் இருந்து மணமக்கள் இறங்கிவந்தனர்.

அப்போது மணமகளின் மாமனார் தேங்காய் உடைத்தார்.

இறங்கிவந்த தம்பதியர் அதிலே வைக்கப்பட்டிருந்த விளக்குகளில் ஒளியேற்றினர். அதன் பின் மணவரை போடப்பட்டிருந்த இடத்தில் வந்து அங்கு வைக்கப்பட்டிருந்த கேக்கை வெட்டி ஒருவருக் கொருவர் ஊட்டினர்.

பெரியதும் சிறியதுமாக வைக்கப்பட்டிருந்த பாத்திரங்களில் இருவரும் சேர்ந்து பாலை ஊற்றினர்.

இன்னோரன்ன பல நிகழ்வுகள் மிகவும் விறுவிறுப்பாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

இவை நிறைவு பெற்றதும் தம்பதியர் சபையினரை நோக்கி வந்து தமது வரவேற்பையும் நன்றிகளையும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

அடுத்து மதிய போசனம் ஆரம்பமானது. முதலில் மணமக்கள் இருவரும் போசனத்திற்கு அழைக்கப்பட்டனர்.

அதன்பின்னர் மற்றவர்களுக்கும் அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது. நீர் நிரம்பிய குவளையை எடுத்து வந்து நீட்டினர். நீரின் மேல் கையை வைத்து அழைப்பை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் போசனம் வைக்கப்பட்டிருந்த இடத்தை நோக்கி சென்றனர்.

மதிய போசனம் மிகச்சிறுப்பாக ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருந்தது.

“அடுத்து என்ன நடைபெறும்? “ என்று தினேவிடம் கேட்டான் ராகுல்.

சுப நேரம் பார்த்து மணமகளின் வீட்டிலிருந்து வெளியேறிச் செல்வர். இன்று இரவு, இருவீட்டிலும் இல்லாமல் வேறொரு இடத்தில் தங்குவார்கள்.

மறுநாள் சுப நேரம் பார்த்து பெற்றோர் அழைத்துவர மணமகனின் வீட்டுக்குச் செல்வார்கள். அங்கு வரவேற்பு, விருந்து எல்லாம் முடிவுற்றின் மணமக்களின் குடும்பத்தினர் இணைந்து கூட்டம் ஒன்று வைப்பார்கள். அதிலே தமது குடும்பங்களைப் பற்றியும் மணமக்களைப் பற்றியும் நல்ல விடயங்களை எடுத்துச் சொல்லி மணமகளை சம்பிரதாய பூர்வமாக மணமகன் குடும்பத்திடம் கையளிப்பார்கள்.

மணமகனின் வீட்டில் தொடர்ந்து வாழ்வதற்கு மணமகள் தன்னைத் தயார்படுத்திக் கொள்வாள்.

“சீதனம் ஏதும் நீங்கள் கொடுப்பதில்லையா?” என்று ஆனந்த் கேட்டான்.

“இல்லை. ஆனால் மணமகனின் வீட்டிற்கு இரண்டாம் நாள் செல்லும் போது, அவர்கள் விரும்பிய வாழ்க்கைக்குத் தேவையான ஏதையும் கொடுத்துவிடலாம்.” என்றான் தினேஷ்.

“திருமணத்துக்கு முன் நீங்கள் பொருத்தம் பார்ப்பதுண்டா?” என்று ஆனந்த் கேட்டான்.

“நிச்சயமாக. அதை வைத்துக் கொண்டு தான் போறுவ நடைபெற வேண்டிய நேரம் மற்றும் ஏனைய நேரங்களை எல்லாம் குறித்துக் கொள்ளுவோம்.” என்று தினேஷ் சொன்னான்.

“சரி நீங்கள் பசியாக இருப்பீர்கள் போய்ச் சாப்பிடுங்கள்” என்று சொல்லி போசன மேடைக்கு வழிப்படுத்தினான் தினேஷ்.

வயிறார ரசித்துண்டுவிட்டு அனைவரிடமும் சொல்லிக் கொண்டு விடைபெற்றுச் சென்றனர் அவர்கள் இருவரும்.

தங்கத்திற் குறையுண்டேல் தரத்தினில் குறைவதோ?

தாரத்திற் குறையுண்டேல் தளம்பலாகுமோ

அன்பும் புரிந்துணர்வும் பண்பும் உண்டேல்

அடைவது திண்ணம் இப்புமி தன்னை

“இந்த மாதம் கல்யாண வீடுகளும் பார்ட்டிகளும் கூடிப் போச்சு.” என்று ராகுல், சந்தியாவிடம் சொன்னான்.

“என் நண்பர்களான ராகவ்வினதும் ரஞ்சித்தினதும் தீருமணங்கள் அடுத்தடுத்த கிழமைகளில் நடைபெற இருக்கின்றன.” என்றான்.

“அப்பிடியா”? என்று கேட்டாள் அவன்.

“ம். ஆவணி இருபத்தெட்டாம் திகதி ராகவ்விற்கு. ஒரு வாரம் கழித்து ரஞ்சித்திற்கும் நடக்கவிருக்கிறது” என்று சொன்னபோதே

“சொல்ல மறந்து விட்டேன். இன்று கவிச்னா வந்து போனாள். அவனுக்கு இந்த பதினெட்டாம் திகதி கல்யாணமாம். வந்து சொல்லிவிட்டுப் போனாள்.”

“அப்படியா சந்தோசம். நாம் எல்லாருமே போவோம்” என்று சொல்லிவிட்டு ராகுல் வெளியே சென்றுவிட்டான்.

கவிஷ்ணாவின் திருமணம் நடைபெறுவது பத்து கிலோமீற்றர் தொலைவிலுள்ள ஒரு கோயிலில் என்பதால் ராகுல் குடும்பம் வந்து சேர நேரமாகிவிட்டது.

சரியாகத் தாலிகட்டும் போது வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அவனுக்காகவே பிறந்தது போலவே மாப்பிள்ளை காணப்பட்டான். அவனின் பார்வையும் சிரிப்பும் அவனின் குழந்தை மனத்தை வெளிப்படுத்தின.

அறுகரிசியிட்டு முடிந்ததும், மணமக்கள் எழுந்து போய் கதிரைகளில் உட்கார்ந்த போது தான் ராகுல் அவதானித்தான்.

மாப்பிள்ளைக்கு இரு கால்களையும் வைத்து நடக்கமுடியவில்லை. தடியை ஊன்றிக் கொண்டே நடந்து வந்தார்.

அதிர்ச்சியாக இருந்தது அனைவருக்கும். ஆனால் கவிஷ்ணாவோ மிகவும் சந்தோசமாகக் காணப்பட்டாள்.

மதியபோசன வேளையில் தான் அபிந்யாவை நெருங்க முடிந்தது.

தங்கையின் தெரிவு குறித்து அவனும் சந்தோசப்படுவது போலத் தெரிந்தது.

அவனுடன் பாடசாலைக் காலத்தில் ஒன்றாகப் படித்த அவன், நிறுவனம் ஒன்றில் சாரதியாக இணைந்திருக்கிறான்.

அண்மையில் ஏற்பட்ட விபத்தில் கால் ஊனமாகியிருந்தது.

வெகு காலத்திற்குப் பின்பே அவனைச்சந்தித்த கவிஷ்ணா அவன் நிலை பற்றித் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

மாமா மூலமாக சம்பந்தம் வரவே ஒத்துக் கொண்டு அவனைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டிருக்கிறாள்.

அபிந்யா முதலில் இதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையானாலும், அவனின் மனதைப்படிந்து கொண்டதும் அதற்குச் சம்மதித்து விட்டாள்.

கவிஷ்ணாவுக்கு வேலை கிடைத்ததும் திருமணத்தை முடித்துவிட்டார்கள்.

அவர்களின் தாய் மட்டும் சிறிது வருத்தப்படுவது போல இருந்தது.

“இரண்டு பெண்களைப் பெற்று ஒரே மாதிரியாகவே வளர்த்தேன். வாழ்க்கையைத் தேர்ந்தெடுக்கும்போது ஒருத்தி சொர்க்கத்தையும் ஒருத்தி நரகத்தையும் தேர்ந்தெடுத்தது போலாகிவிட்டது” என்று சந்தியாவிடம் சொல்லியிருக்கிறார்.

“வாழ்க்கையில் எல்லாருக்கும் எல்லாமே கிடைத்துவிடுவதில்லை. அபிந்யாவின் திருமணத்தின் போது நான் எவ்வளவு சந்தோசப்பட்டேனோ அதேயளவு துக்கப்படுகிறேன் இப்போது. ஆனால் அபிந்யாவோ கவிஷ்ணாவோ ஒரே மாதிரியாகத் தான் இருக்கிறார்கள்.” என்று மனவருத்தத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

ராகுலிற்கும் வருத்தமாகத்தான் இருந்தது. அவனைக் காப்பாற்றுவதற்காக ஒரு நாள் இரவு தங்களது உயிர், பெயர் எதையும் கருத்திற்கொள்ளாமல் அவனைப் பின்தொடர்ந்து சென்று காப்பாற்றியது ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

“என்னென்றில் சறுக்கித் தாச்சியில் விழுந்த கதையாக அவனிடம் இருந்து தப்பி இவனிடம் மாட்டியிருக்கிறானே” என்று ராகுல் மனனவியிடம் சொன்னான்.

“ஒரு பெண்ணுக்குக் கணவன் என்ற வகையில் இந்த மாப்பிள்ளை ஒன்றும் குறைந்தவரில்லை. அவரை கவிஷ்ணாவுக்கும் பிடிச்சிருக்கு. பிறகு எதுக்காக அதைக் குறையாச் சொல்லுறீங்க?.” என்று கேட்டாள்.

“அதில்லை சந்தியா வரப் போகும் கணவன் என்ற விதத்தில் எந்த ஒரு பெண்ணுக்கும் ஏன் ஆணுக்கும் ஓவ்வொரு கற்பனை இருக்கும். அதை எல்லாருமே வெளிப்படுத்துவதில்லை. கவிஷ்ணா தன்னுடைய வாழ்க்கையில் அப்படி ஒருத்தனை நினைச்சப் பார்த்திருப்பாளா?. என்று நீயே சொல்லு”. என்று கேட்டு நிறுத்தினான்.

“நீங்க சொல்லுறது சரி. ஆனா அந்த மாப்பிள்ளை இப்படித்தான் அவனுக்கு அறிமுகமானவரில்லையே. அவவும் அவரும் ஒன்றாப் படிச்சிருக்கிறினம். அந்த நேரத்தில் விருப்பம் வந்திருக்கலாம். அதை வெளிப்படுத்தாமல் பேசாமலே இருந்திருக்கலாம். பிறகு அவருக்கு அந்த நிலைமை வந்த பிறகும் அவரில் உள்ள மதிப்பாலயும் விருப்பத்தாலயும் அவ ஒத்துக் கொண்டிருக்கலாம். எப்பிடி இருந்தாலுமே அது ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையின் தொடக்கம். அத நல்ல படியா இழுத்துப் போக அவவுக்குத் தெரியும்” என்றாள்.

“என்னவோ சொல்லு சந்தியா. வாழ்க்கைத்துணை எதிர்பார்ப்பு என்ற விடயத்தில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் நிறைய வேறுபாடு இருக்கு. எங்கட சமுதாயத்துப் பெண்கள் எப்பவுமே நல்லா வச்சுப் பாக்கக்கூடிய ஒரு நல்ல உள்ளத்தைத் தான் எதிர்பார்க்கிறான்க. ஆனா நாங்க ஆண்கள் அப்பிடியில்ல. இதினாலேதான் சீதனம் என்ற பெயரால அழகுத் தேவதைகளும் படித்தவர்களும் கூட திருமணம் ஆகாம இருக்கிற அதே நேரத்தில் சாதாரணமான ஆண்கள் திருமணம் செய்து குடும்பத்தோட இருக்கிறான்க.” என்று சொன்னான்.

பிறன் மனை நோக்காத நலனுடையான்
 பிறரிடம் கடன் வாங்காப் பண்புடையான்
 பிறர்குறை கூறிநில்லாப் பேச்சுடையான்
 யாவர்க்கும் என்றும் எடுத்துக் காட்டு

“**மச்சான் இந்த லோணை சங்சன் பண்ணிவிடு.** நிறையக் கஸ்டத்தில் இருக்கிறன்” என்று திவாகரிடம் போனில் தயவாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் ராகவ்.

அவனுக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது.
 “நீ ஒருக்கா நேர வா. கதைக் கோணும்” என்று சொன்னான் திவாகர்.

அடுத்த பத்து நிமிடத்தில் ராகவ் அவன் முன்னால் இருந்தான்.

“என்ன மச்சான் பிரண்டை நம்பாமல் கதைக்க வேண்டும் என்டு கூப்பிடுறாய் என்ன. சேச்சே” என்று செல்லமாக சலித்துக் கொண்டான் ராகவ்.

திவாகருக்குக் கோபம் தாங்கமுடியவில்லை.

“பிரண்விப்ப மதிக்க உனக்குத் தெரியுமா? நம்பி வீட்டுக்குள்ள விட்ட ரஞ்சித்துக்கு என்ன செய்தனீ?” என்றான்.

திடுக்கிட்டு எழும்பினான் ராகவ்.

“மச்சான் ரஞ்சித் உனக்குச் சொல்லிட்டானா. மன்னிக்கச் சொல்லி எவ்வளவோ கெஞ்சிக் கேட்டும் அவன் சொல்லிட்டானா.?” என்று கேட்டான்.

திவாகருக்கு நேற்றைய தினம் ரஞ்சித் சோகமாக வங்கிக்கு வந்தது நினைவில் வந்தது.

திவாகர் கேட்டதற்கு ஒழுங்காகப் பதிலளிக்காமல் அவன் மௌனமாக இருந்தது அவனுக்கு என்னவோ போல இருந்தது.

நீண்ட நேரத் தூண்டுதலின் பின்னால் ரஞ்சித் மிகவும் மெல்லிய குரலிற் தொடர்ந்தான்.

ராகவ் கிட்டத்தட்ட பத்து வருடங்களாக இந்த ஹோட்டலை நடத்தி வருகின்றார். எல்லாம் ஒழுங்காகத்தான் போய்க் கொண்டிருந்தது.

ஆனால் சிறிது காலமாக, அளவுக்கு மீறிய செலவால் அவனுக்கு மிக இக்கட்டான நிலை உருவாகிக் கடன் அதிகமாகிவிட்டது.

கடன் சம்பந்தப்பட்ட இறுக்கமான நிலை வந்தபோது வீட்டில் கேட்டு வரும்படி மனைவியிடம் சொல்லியிருக்கிறான்.

“நீங்கள் கேட்டபோதெல்லாம் சரியாகக் கணக்குப் பார்த்து வீட்டில் தந்துவிட்டார்களே” என்று மனைவி சற்று கறாராகவே சொல்லியிருக்கிறார். அவன் கை நீட்டவே மனைவி புறப்பட்டுத் தாய் வீட்டுக்குப் போய்விடாள்.

குடித்துக் கவலையிற் கிடந்த அவனை ரஞ்சித் ஆதரவளித்து அவன் வீட்டிலும் தங்க வைத்திருக்கிறான்.

இல்லாதவனுக்கு ஒரு சகோதரியைப்போல பணிவிடை செய்து வந்த அவனின் மனைவியிடம், அவன் இல்லாத வேளையிற் தகாத முறையில் நடக்க முயற்சி செய்திருக்கிறான்.

அவனை எச்சரித்த அவள், வீட்டை விட்டு வெளிக்கிட்டுப் போய் தன் நண்பியின் வீட்டில் நின்றுவிட்டு, இவன் வந்தபிறகு விடயத்தைச் சொல்லியிருக்கிறாள்.

ராகவ்வைப்பிடித்து வெளியே தள்ளிய ரஞ்சித்,
“இனி அந்தப் பக்கமே வரக் கூடாது படுவா” என்று சொல்லிக் கலைத்துவிட்டான்.

இருவரின் மனத்திரையிலும் வேறுபட்ட உணர்ச்சிகளுடன் தோன்றி மறைந்த அச்சம்பவத்தில் இருந்து இருவரும் திடீரென விழித்துக் கொண்டனர்.

“நீ செய்த காரியம் பிரேமுக்கோ ராகுலுக்கோ தெரிஞ்சா என்ன நடக்கும் தெரியுமா?” என்று திவாகர் கேட்டான்.

யோசித்துப் பார்த்தான் ராகவ்.
ராகுல் கூண்டிலே ஏற்றித் தான் விடுவான்.
பிரேமோ உரிச்சு உப்புக் கண்டம் போட்டுவிடுவான்.
யோசித்த போதே, அவனுக்கு நடுக்கமாக இருந்தது.

ஆனால் திவாகரின் எண்ணம் வேறுவிதமாக இருந்தது. பத்து வருடமாக நல்ல தொழிலதிபராக இருந்த அவன், கடன் தொல்லையினால் தான் இப்படியாகிவிட்டான்.

‘இவன் தொழிலை நிமிர்த்திவிட்டால் அவனுடைய பிரச்சினைகள் ஒவ்வொன்றாகக் கலைந்துவிடுமே?’

“இந்த லோணைப் போடுறன். ஒழுங்கா மனுசியக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து வாழு. மனுசியக் காசு கேட்டு அடிக்காதே. தேவையில்லாம அடுத்தவன் வீட்டில் பாயாத.” என்று கடுமையாகச் சொன்னான்.

குனிந்திருந்தபடியே அவன் சொல்வதற்குத் தலையாட்டிவிட்டு சோகத்துடன் வெளியேறினான்.

திவாகருக்கும் கவலையாக இருந்தது. தனது நண்பர்களுக்கிடையே இப்படியொரு பிரச்சினை உண்டானது அவனை மிகவும் வேதனைப்படுத்தியது.

ரஞ்சித் அவனுக்கு ஆறுதல் சொல்லி பண உதவி செய்திருக்கலாம். ஆனால் வீட்டுக்குள்ளே விட்டது அவனின் பிழை என்றே யோசித்தான்.

எப்பிடி இருந்தாலும் மனவியை விட்டுப் பிரிந்தவன். குடிகாரன். அவனை யோசிக்காமல் உள்ளே விட்டதனால் தானே இத்தனை குழப்பமும்.

எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலும் எப்படிப்பட்ட உயிர் நண்பனையுமே வீட்டுக்குள் விடக் கூடாது என்ற எண்ணம் திவாகர் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்தது.

அரும்பெனத் தோன்றி மொட்டாக வளரும்
பூவாகப் பூத்துக் கொத்தெனக் குலுங்கும்
காய்க்கும் முன்பே பறிக்கலாமோ
பருவம் வராது மணக்கலாகுமோ

தினசரி வாழ்க்கையே ஸிச்சலூட்டுவதாக இருந்தது ராகுலிற்கு.

வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டுக் கோட்டுக்குள் நுழைந்தாற் போதும் எங்கோ யங்கரமான இடத்திற்குப் போவது போல அவனுக்கு இருந்தது.

ஓரே சன்டைகள், சச்சரவுகள், பிரச்சினைகள். அடுத்தவர்களின் பிரச்சினையைத் தலையிற் போடும்போது தலை தாங்க முடியாமற் தவிக்கிறது.

காரைப் பார்க் செய்துவிட்டு, பைலை எடுத்துக் கொண்டு வரும்போது திவ்யா எதிர்ப்பட்டாள். அவளின் எதிர்த்தரப்பிற்குரிய சட்டத்தரணி தான் ராகுல்.

அவனுக்கு அப்போது தான் நினைவுக்கு வந்தது. இன்று அவளின் கணவனை விளக்கத்திற்குக் கொண்டு வருவார்களே.

மறுமொழி அணைக்க வேண்டும். முதல் நாள் வந்து சந்தியுங்கள் என்று அவனின் பெற்றார் குடும்பத்தினருக்குச் சொல்லி இருந்தும் யாரும் வந்திருக்கவில்லையே..?

இந்தச் சனத்திற்குப் பொறுப்பு இருந்தாற்தானே. மகன் சிறையிலேயே இருக்கட்டும் என்று நினைத்துவிட்டார்களோ?

அல்லது மனைவியைப் போட்டு மிருகம் மாதிரி அடித்தவன்தானே அவன் இன்னும் சிறிது நாள் உள்ளே இருக்கலாமே என்று யோசித்தான்.

அவனை நோக்கி வந்த பெற்றோருக்கு முதல் நாள் சந்திக்காததையிட்டு ஏசி விட்டு, அவசர அவசரமாக ஆயத்தங்களைச் செய்தான்.

இருந்தும் அவனது பிணை விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டுவிட்டது.

“இனி மேல் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. அடுத்த தவணையில் பார்த்துக் கொள்ளுங்கோ” என்று சொல்லி விட்டான்.

2008ல் கொண்டுவரப்பட்ட குடும்ப வன்முறை தடுப்புச் சட்டம், ஒரு சிறு கேடயத்தைப் பெண்களுக்கு வழங்கியிருந்த போதும், குடும்ப வன்முறையில் இருந்து முழுமையான விடுதலையைத் தந்திருக்கவில்லை.

பெண் விடுதலை என்ன என்பது பெண்ணுக்கும் தெரியவில்லை. அதை முழுமையாக வழங்க ஆணுக்கும் தெரியவில்லை.

இந்த இரு பிரிவினர் மட்டுமே வாழும் இந்தப் பூமியில், தமக்குள்ளேயே சண்டையிட்டு எத்தனையோ நன்மைகளை இழந்துவிடுகின்றனர்.

மிகுந்த எரிச்சலுடனேயே வளவுக்குள் காரைச் செலுத்தினான் ராகுல்.

ஒரமாக வைக்கப்பட்டிருந்த ஹோசாச் செடியைத் தட்டிவிட்டு உள்ளே நுழைந்தது.

சத்தம் கேட்டு ஓடிவந்தாள் சந்தியா.

கணவன் கோபத்துடனேயே வந்திருக்கிறார் என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது.

எதுவும் பேசாமலே பெட்டியை வாங்கிக் கொண்டு, அவரின் பிண்ணாலே வீட்டிற்குள் நுழைந்தாள்.

தேநீர் அருந்தி முடிக்கும் வரை நிசப்தமே நிலவியது.

முடிந்ததும் உடை மாற்றவென ராகுல் பாத்ருமிற்குள் நுழைந்துவிட்டான்.

அவனும் உணவு சமைக்கவென சமையலறைக்குட் சென்றுவிட்டாள்.

இரவு சாப்பிடும்போதும் எதுவும் பேசவில்லை.

“வடிவாப் போட்டுச் சாப்பிடுங்களேன். உடம்பு சரியில்லையா?” என்று கேட்டாள்.

“அதெல்லாம் இல்லை.”

“பிறகு என்ன..?” என்றபோது சாப்பிடுவதை நிறுத்திவிட்டு ராகுல் தொடங்கினான்.

“சந்தியா போரினால் பெற்றோரை இழந்து, நிராதராவாக இருந்த பதினெண்நால் வயதுப்பிள்ளையை, தூரத்து உறவு என்று சொல்லி ஒருவன் வளர்க்கக் கேட்டான். ராஸ்கல் அவனுக்கு இப்ப நாற்பத்தைந்து வயது.....”

“ஆறு மாதம் கழிச்சு இன்டைக்கு வந்து நிக்கிறான். அந்தப்பிள்ளைக்கு இப்ப அஞ்ச மாசமாம். ராஸ்கல் அவனைக் கொண்டிருக்க வேணும்...” என்று கோபத்துடன் சொன்னான்.

“ஐயையோ.. ஜட்ஜ் என்ன சென்னார்...?” அதிர்ச்சியுடன் கேட்டாள் சந்தியா.

“அவனுக்கு நல்லாப் பேசி, அதில் வச்சே தாலியைக் கட்டு எண்டு சொல்லிவிட்டார்.” என்றான் ராகுல்.

அப்பாடா.. என்றிருந்தது சந்தியாவுக்கு.

“நல்ல வேலை செய்தார். இல்லாட்டிப் போனா அந்தப்பிள்ளையின்ற எதிர் காலம் என்னவாகியிருக்கும்!” என்று திருப்தியுடன் சொன்னாள் சந்தியா.

“எனக்கென்னவோ அந்தத் தீர்ப்பில் திருப்தியில்ல. இது ஒரு பிள்ளையின்ற அடிப்படை உரிமைகளை முடக்குகின்ற ஒரு செயல். அவர் அவனுக்குக் கடுமையான தண்டனை வழங்கியிருக்கோணும்” என்றான்.

“அவனுக்குத் தண்டனை வழங்கியிருக்கலாம். ஆனா அந்தப் பிள்ளையோட நிலைமை என்னாகும். அவனுக்கு ஒருத்தரும் இல்லை என்று சொன்னீங்களே” என்று கணவனிடம் கேட்டாள்.

“அவளப் பழையபடி அநாதை இல்லத்துக்கே அனுப்ப வேண்டியது தான். அவனோட வாழ்றதைவிட அநாதையா வாழ்றது மேல்”

“எப்பிடி முடியும் அவனுக்குள்ளே இன்னொரு உயிரும் இருக்குதே...”

ராகுல் சிந்திக்கத் தொடங்கினான்.

“பலதையும் யோசிச்சுத் தான் நீதிபதி சரியான முடிவை எடுத்திருக்கிறார். அவர்கள் ரெண்டு பேரையும் பாதிக்காத மாதிரியும், பிறக்கப் போகின்ற பிள்ளையின் எதிர்காலத்துக்காகவும் அப்பிடியொரு தீர்ப்பைச் சொல்லியிருக்கிறார். எனக்கென்னவோ அது சரியான தீர்ப்பாகத் தான் தெரியுது.” என்று அவள் சொல்லவும்

இப்பிடியெல்லாம் தெரிந்து தான், இந்த ஆம்பிளைகள் தொடர்ந்து தப்புச் செய்து கொண்டேயிருக்கிறார்கள். பதினாறு வயதுக்குக் குறைந்த பெண்ணைப் பாலியல் துஷ்பிரயோகத்திற்கு உள்ளாக்கின்தாக, அவனைக் கடுமையாகத் தண்டிக்க வேண்டும் என்று அவனது மனச்சாட்சி அலறியது.

சந்தியா எடுத்துக் கொண்டதைப் போல பொசிட்டிவ்வாக, எடுத்துக் கொள்ள அவனால் முடியவில்லை.

அவன் மனக்கண்முன், அவனது உடன்பிறவாத் தங்கை பிரவீணா வந்து நின்றாள்.

அழகு, அறிவு, படிப்பு அனைத்திலுமே ஒரு தாரகையாகத் திகழ்ந்தவள்.

ஆண்டு 5 புலமைப்பரிசிற் பார்ட்சையில் அந்த மாவட்டத்திலே முதலாவது மாணவியாக வந்தவள்.

அடுத்த அடுத்த வருடங்களில் படிப்பில் ஆர்வம் படிப்படியாகக் குறைந்ததுடன் புள்ளிகள் மிகக்குறைவாகவே எடுத்து வந்து கொண்டிருந்தாளாம்.

அவளுக்கு ரிழுஷன் படிப்பிக்கும் ஆசிரியர், அவளை விரும்புவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

இளமையும் அப்பாலித்தனமும் அவளை யோசிக்கவிடாமல் காதல் என்ற பொய்ப் பெயரில் அவளை மயக்கியிருக்கிறது.

விடயம் தெரிய வரவே அவளது அம்மா (ராகுலின் சித்தி) முன்பின் விசாரியாமல் யாரோ ஒரு வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளைக்கு அவளைக்கட்டி வைத்துவிட்டார்.

சிறிது காலத்தின் பின், அவளும் வெளிநாட்டுக்கும் போய்விட்டாள்.

அம்மாவையும் அவளது இயலாத தம்பியையும் வெளிநாட்டுக்கு அழைத்துக் கொள்வதாகச் சொல்லி, இந்தியாவிற்கு வரச் சொல்லியிருந்தாள்.

அவள் வெளிநாடு சென்ற ஒருவருடத்திற்குள்ளாகவே, அவளோடு முரண்பட்டு விவாகரத்துப் பெற்றுவிட்டான்.

சிறிய வயதினளாக இருந்ததால் அந்த நாட்டிலே தனியாக வாழ அவளால் முடியவில்லை. தாயோடும் தம்பியோடும் இந்தியாவிலே சென்று தங்கிவிட்டாள்.

ஒரு வைத்தியராக இருக்க வேண்டியவன், இன்று கண்காணாத தேசத்தில் மிகுந்த வறுமையில் வாடக் காரணம் அறியாத வயதில் ஏற்பட்ட காதல் தானே.

பிள்ளைகள் கல்விகற்று உலகைப் புரிந்து கொள்வதற்கு முன்னால், அவர்களின் உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிவிட்டு, அவர்களின் எதிர்காலத்தைப் பாழாக்கும் இந்த வயது வந்தவர்களை வரிசையில் நிற்க வைத்துச் சுட வேண்டும் என்பது ராகுலின் அபிப்பிராயம்.

பிரவீணாவின் கதையை ராகுல் சொல்லக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சந்தியாவுக்கு அழுகையே வந்துவிட்டது.

முகமே தெரியாத அந்தப் பெண்ணை நினைத்து மனம் கலங்கியது.

ராகுவின் கோபத்துக்குரிய காரணமும் புரிந்தது.

எது எப்பிடி இருந்தாலும் இளம் வயதில் வாழ்க்கையை தானாகவே சிறைத்துக் கொள்வது, என்பது கோரமான நிகழ்வுதான்.

வாழ்க்கையின் எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலும் அதை நேராக்கவே முடியாது.

அதுவும் எங்கள் சமுதாயத்திற் பிறந்த பெண்ணினால் நிச்சயமாக முடியாது.

மேற்கொண்டு எதையுமே சொல்லத்தோன்றாமல் கணவனின் முகத்தைப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தாள்.

செய்து பார்ப்பதற்கா சமையல்
 சிறந்து உண்ண வேண்டும்
 வாழ்ந்து பார்ப்பதற்கா வாழ்க்கை
 வாழ்ந்து முடிக்க வேண்டும்

சந்தியாவின் மெளனத்தைக் கலைக்கும் முகமாக ராகுல் தொடர்ந்தான்.

“சந்தியா என்னோட பிரண்ஸ் எத்தினையோ பேர். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாக வாழ்க்கையைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். திருமணத்தில் எத்தனையோ வகைகளைப் பார்த்த பிறகும், என்னால் கூட இப்பிழியான விடயங்களை ஏற்றுக் கொள்ளமுடியாம இருக்கு.” என்றான்.

சந்தியாவிடம் இருந்து எந்தப் பதிலையும் காணோம். அவள் மெளனமாக வேதனைப் படுவது மட்டும் தெரிந்தது.

மேற்கொண்டு கதையை வளர்த்துக் குழம்பிக் கொண்டிராமல், அலுவலகத்திற்குப் போகலாமே என்று எண்ணிய ராகுல் மனைவியிடம் சொல்லி விட்டு விடை பெற்றான்.

அந்த இடத்தை அடையும் போதே சினேக பூர்வமான முகம் ஒன்று அவனைப் பார்த்துச்சிரித்தபடி எழுந்து நின்றது.

“என்னடாப்பா. புது மாப்பிள்ளை லோயரைத் தேடி வந்திருக்கிறாய்?”

என்று நக்கலாகவே ராகுல் கேட்டான்.

“புதுசாக் கடை ஒன்று வாங்கப் போறன். அது தான் ஆவணங்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறன். பாத்துச் சொல்றீங்களா?.” என்று கேட்டான்.

“எல்லாம் சரியாத்தான் இருக்குது. அது சரி உனக்கு என்ன அவ்வளவு சீதனம் தந்திருக்கிறாங்களா? கடை வாங்கப்போறாய்.”

“இல்லை வெளிநாட்டிலிருந்து தம்பி வரப் போறான். இப்ப நாட்டு நிலைமை சுமுகமா இருக்கிறதினால் அவனும் இங்கேயே வந்து இருக்கப் போறானாம்.” என்று வந்தவன் சொன்னான்.

“நீயும் மனுசியோட கிளிநோச்சியில் போய்க் குடியேறப் போறாய் என்டு சொல்லு”

“.....”

“என்னடா பேச்சைக் காணோம்.” என்று ராகுல் மறுபடியும் கேட்டான்

“என்னத்தச் சொல்லுறது சேர். வாழ்க்கையே வெறுத்துப் போச்சு”

“என்னடா சொல்லுறே நீ. இப்பத்தான் வாழ்க்கையை வாழத் தொடங்குறே.” என்று ராகுல் திருத்தினான்.

“இன்னும் தொடங்கவே இல்லை சேர்.”

“ஏன்?”

“என்னத்தச் சொல்ல சேர். கிட்டப் போனவுடனேயே மயங்கி விழுகிறா”

அவன் திருமணமான நாளில் இருந்து நடந்தவற்றை விளக்கமாகச் சொன்னான்.

ஆச்சரியமாக இருந்தது ராகுலிற்கு..
இது என்ன வியாதி என்றே புரியவில்லை...

“பொக்டரிட்டக் கொண்டு போய் இருக்கலாமே” என்று கேட்டான்.

“கொண்டு போனேன். அடிக்கடி மயக்கம் போட்டு விழுகிறாள் என்று சொன்னேன். எல்லாம் ரெஸ்ட் பண்ணிப் பாத்துட்டு ஒரு வருத்தமும் இல்லை என்று சொல்லிவிட்டார்.” என்றான்.

ஆச்சரியமாக இருந்தது அவனுக்கு.

“எப்பிடியோ டிவோர்சுக்கு உங்களிட்டத்தான் வருவன். ஏதாவதோரு செக்சனைப் பார்த்து எனக்கு விடுதலை கொடுங்கோ” என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்று விட்டான். கடவுளே..

வாழ்க்கைத் துணையில்லாமல், வன்னியிற் பிறந்த எம் பெண்கள் துன்பத்தில் இருக்கிறார்கள். இந்தப் பெண்ணுக்கு இப்பிடியொரு பிரச்சினையா?

என்று பிரமித்து நின்றான் ராகுல்.

ஆண் பெண் இருவராகும்
 ஆக்கிடும் உறவு நாறு
 ஆயிரம் காலத்துப் பயிராய்
 ஆகிடும் பாரில் அதுவாய்

“ஒங்களுக்குப் பெண்குழந்தை பிறந்திருக்கிறது” என்று சொல்லிக் குழந்தையைக் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றபோது, அதை ஆவலுடன் பெற்றுக் கொண்ட அரபாத் அதை மேலிருந்து கீழே வரை மிகவும் கவனமாக நோக்கினான்.

குழந்தை மிகவும் அழகாகவும் சிவப்பாகவும் இருந்தது. மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் போது குழந்தையில் ஏதேனும் குறையிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

ஆனால் குழந்தை கண்களைத் திறவாமலே இருந்தது அவனுக்கு சிறிது கலக்கத்தைத் தந்தது.

குழந்தையை வாங்க வந்த தாதியிடம் குழந்தையின் நலம் பற்றி விசாரித்தான்.

“நல்லாவே இருக்கிறது. பிரசவம் கூட சுகமாகத்தான் இருந்தது. ஓரிரண்டு தையல்தான். டொக்டர் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

மதியம் வரும்போது அம்மாவைப் பார்க்கலாம்.” என்றாள்.

அரபாத்திற்குப் பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது.

வீட்டுக்குப் போய் தாயாரிடம் சொல்லி, மதியத்துக்கு ஏதும் தயாரித்து எடுத்து வந்தால், மஹ்ஜபீனுக்கு சாப்பிடக் கொடுக்கலாமே என்று யோசித்தவன் வெளியேறினான்.

வைத்தியசாலை வாசலை அடைந்தபோது தான், ராகுலும் பிரேமும் வேகவேகமாக ஓடி வருவது தெரிந்தது.

வேகமாக அவனை நெருங்கியவர்களிடம்
“பெண் குழந்தை பிறந்திருக்கிறது” என்றான்.

“மச்சான் நான் பயந்த போல் இல்லாமல் நல்லாவே பிறந்திருக்கிறது.”

சொல்லும் போதே அவன் குரல் தளதளத்தது.

“அதெல்லாம் பயப்படக் கூடாது மச்சான். அது நல்லாவே நடக்கும் என்று உனக்குச் சொன்னாங்கள் தானே. பார் இப்ப “என்றான் ராகுல்.

“சரி உள்ளுக்கு வாங்க குழந்தையைப் பார்க்கலாம்” என்று அவர்களை இழுத்தான்.

“இல்லப்பா. இப்ப வேண்டாம். குழந்தை நல்லாத்தான் இருக்கும் என்றது எங்களுக்குத் தெரியும். நாங்கள் உன்னைத் தான் பாக்க வந்தனாங்க. சரி இப்ப எங்க போறாய் வீட்டுக்கா? எங்களோட வா கொண்டு போய் விடுறம்.”

“அதெல்லாம் வேண்டாம் மச்சான். நான் பைக்கில் தான் வந்தனான்.”

“சரி மனுசியக் கவனமாப் பாத்துக் கொள்ளு. நாங்க பிறகு வந்து பாக்கிரோம்” என்று சொல்லி நண்பர்கள் சென்றுவிடப்பைக்கை ஸ்ரார்ட் செய்து கொண்டு அரபாத் புறப்பட்டான்.

அவனுக்கு இதயமெல்லாம் பூரிப்பாக இருந்தது.

அவன் தந்தையாகிவிட்டான். பெண் குழந்தை பிறந்துவிட்டது.

சந்தோசத்தின் உச்சத்திற்குப் போய்விட்ட அவனுக்கு, தாண்டி வந்த நாட்கள் அனைத்தும் முன்னே வரத் தொடங்கியது.

மஹ்ஜபீன் அவனுக்கு முறைப் பெண். சிறு வயதில் இருந்தே ஒருவருக் கொருவர் என்ற எண்ணத்துடனேயே வளர்க்கப்பட்டனர். காதாரண தரம் வரையில் வவுனியா முஸ்லிம் மகா வித்தியாலயத்தில் ஒன்றாகப் படித்து வந்தவர்கள், உயர்தரத்தில் அரபாத் மத்திய மகா வித்தியாலயத்திற்குச் சென்றுவிடவே அவள் வீட்டில் தங்கிவிட்டாள்.

அரபாத் உயர்தரம் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது தான் சொந்தத்துக் குள்ளேயே திருமணம் செய்பவர்களிடையே குறைபாடுள்ள பின்னைகள் பெறும் சந்தர்ப்பம் உண்டு என்பதைத் தெரிந்து கொண்டான்.

முறைப் பெண்ணையே திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தவனுக்கு இந்தச் செய்தி பெரிய வேதனையைத் தந்தது.

இருப்பினும் குடும்பத்தாரின் நல்லினாக்கம் காரணமாக, அவன் மஹ்ஜபினையே கரம் பிடித்தான்.

அவர்கள் முறைப்படி உரித்துக்காரர்களாக இருந்தபடியால், பேச்சு வார்த்தையென்கூட செய்யாமல், நேரடியாக அடையாளம் இடும் சடங்கு நடைபெற்றது.

அரபாத்தின் பெற்றோர், உறவினர் புடைகுழு அவள் வீட்டுக்குச் சென்று அடையாளமிட்டு வந்தனர். இவர்கள் வழங்கிய கைசெயினை மஹ்ஜபீனின் சகோதரி அவளுக்கு அணிவித்தாள்

அடுத்த வாரமளவில் அவளின் பெற்றோர், உற்றார் சகிதம் சென்று அரபாத்திற்கு அடையாளமிட்டு வந்தனர்.

தொடர்ந்து அவர்களின் திருமணத்திற்கு நாள் குறிக்கப்பட்டது. பல மத்தவர்களுடனும் சேர்ந்து வாழும் சூழ்நிலை இருந்ததால் அவர்களைப் பார்த்து நாள் எடுப்பார்களோ என்று தான் அரபாத் யோசித்தான். ஆனால் இல்லாமியரின் வழக்கப்படி எல்லாருக்கும் வாய்ப்பான ஒரு நாளைத் தெரிவு செய்தனர்.

மணநாள் அன்று மணமகள் அலங்கரிக்கப்பட்டு மணமேடையில் அமர்ந்திருக்க, மணமகளின் தந்தை அவளின் சார்பாகப் பள்ளிவாசலுக்குச் சென்றிருந்தார். அங்கு பெண்ணைப் பாரங்கொடுத்தல், பாரமேற்றல் நிகழ்வுகள் இடம்பெற ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தன.

நிகழ்வை ஆரம்பித்து வைத்த மௌலவியின் முன்னால், “மக்கள் சாட்சியாக நான் என் மகளை இன்னாராகிய அரபாத்திற்கு இன்றிலிருந்து பாரங்கொடுக்கிறேன்” என்று மஹ்ஜபீனின் தந்தை தெரிவித்தார்.

“இதற்குச் சம்மதமா? “என்று மௌலவி அரபாத்திடம் கேட்டார்.

அரபாத்

“எனக்குப் பூரண சம்மதம் “ என்று சொன்னார்.

“எத்தனை மஹர் கொடுக்கத் தயாரா இருக்கிறீர்?” என்று மௌலவி அரபாத்திடம் கேட்டார்.

உள்ளத்தில் நிறைந்திருப்பவருக்கு எதையும் கொடுக்க முடியுமே, என்று மனதில் எண்ணிக் கொண்டு ஒரு தொகையை அரபாத் சொன்னார்.

அதன் பிறகு

“மக்கள் சாட்சியாக, அவரின் மகளை மனைவியாக ஏற்றுக் கொள்ள எனக்குச் சம்மதம்” என்று அரபாத் சொன்னான்.

அதன் பிறகு அவர்களின் எதிர்காலத்துக்காகப் பிரார்த்தனை ஒன்று இடம்பெற்றது.

இஸ்லாமியத் திருமணப் பதிவாளர் பதிவு செய்து அரபாத்தினதும் மஹ்ஜூபீனின் தந்தையாரினதும் கையொப்பங்களைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

அதன் பின் மணமகளின் தந்தை, மணமகனைக் கைபிழித்து அழைத்து வந்து, மணமேடையில் வைத்து மகளின் கையைப் பிழித்துக் கொடுத்தார்.

அரபாத்தின் தாயார் மருமகளுக்காகத் தயார் செய்து வைத்திருந்த நெக்லேசை, மகனிடம் கொடுத்து மணமகளுக்கு அணிவித்தார்.

அடையாளமிடுதல், மணமேடையில் வைத்து நகை அணிவித்தல் என்பன இஸ்லாமியத்திருமண நிகழ்வில் அடங்கவில்லை என்பதும் பல்வேறு மதத்தவர்களின் சமய நிகழ்வுகளினால் ஏற்பட்ட தாக்கம் காரணமாக இப்போது தாங்களும் அதைப்பின்பற்றுவதாக அனைவருக்கும் தெரியும்.

“கல்யாணத்தைப் பாக்கக் கிடைக்கவில்லையே அரபாத். நீ அன்று எங்களைக் கூப்பிடவில்லையே” என்று விருந்துக்கு வந்திருந்த நண்பர்கள் சொன்னார்கள்.

“எமது முறையில் கல்யாணத்தைச் செய்வதற்கும் விருந்து நடத்துவதற்கும் ஆண்தான் பொறுப்பானவர் ஆகின்றார். அதுவும் திருமணம் செய்து பெண்ணுடன் வாழ்ந்து அடுத்தடுத்த நாட்களிலேயே விருந்து வைக்கலாம். அதனை வலிமா விருந்து என்று அழைப்போம். அதனால் தான் இன்று உங்களை அழைத்தேன்” என்று அரபாத் விளக்கமளித்தான்.

அரபாத்தின் திருமணச் சாப்பாடு அந்த மாதிரி அருமையாக இருந்தது. எப்படித்தான் இவர்கள் இத்தனை அருமையாகச் சாப்பாடு செய்கிறார்களோ என்று வியந்தனர் நண்பர்கள்.

காரணம் பல சொல்லி
காரியம் விடலாமோ
காரணங்கள் ஆகட்டும் கருக்கள்
கவிதையே ஆகட்டும் காரியம்

“எமது அழைப்பை ஏற்று இங்கே வருகை தந்து சிறப்பித்த சிரேஷ்ட சட்டத்தரணி ராகுல் அவர்களை எமது நிறுவனத்தின் சார்பில் வருக வருக என வரவேற்று நிற்கின்றேன்.”

தலைவரின் வரவேற்பைத் தொடர்ந்து கரகோஷம் எழுந்தது.

கவிதை, பேச்சு, நடனம் என்று பல அம்சங்களும் இடம்பெற்றன.

“இப்பொழுது அனைவரும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிறப்புப் பட்டிமன்றம் எமது சிறப்பு விருந்தினர் சட்டத்தரணி ராகுல் அவர்களின் தலைமையில் இடம்பெறும். இன்றைய காலகட்டத்தில் விவாகரத்துப் பெருகியதற்கான காரணம் பொருளாதார மேம்பாடா? தொலைத் தொடர்பு சாதனங்களின் வருகையா? சமுதாய பண்பாட்டு உணர்வு குன்றியமையா? என்ற தலைப்பில் முன்று அணிகள் வாதிட வருகின்றன.....

மேடை ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டு அணியினர் வந்து அமர்கின்றனர். தலைவரின் தலைமையுரையும் அறிமுகவுரையும் மிகவும் சுருக்கமாக இடம் பெற்றது.

“இலங்கையின் குடிமகனாகிய நான், எம் நாட்டிலே ஒவ்வொரு மதத்தவரும் கடைப்பிடிக்கும் சம்பிரதாயச் சடங்குகளைப்பற்றி அறிய வரும்போது மயிர் கூச்சிட வைக்கின்றது. ஆனால், ஒரு சட்டத்தரணியாக, அதிகரித்து வரும் விவாகரத்து வழக்குகளைப் பார்க்கும் போது இவையெல்லாம் என்ன என்று வேதனைப்படச் செய்கின்றது.” என்பதை பட்டிமன்றத்தில் நடுவர் தெரிவித்தார்.

விவாகரத்துப் பெருகியதற்கான காரணம் பொருளாதார மேம்பாடே என்ற அணியில் வாதிட வந்தவர்கள்,

பொருளாதாரத்தை வைத்தே ஒவ்வொருவரினதும் குணாதிசயங்களும் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன என்றும்

விருந்தோம்பல் முதல் வேள்வி வரை பணம் படைத்தவனாலே முடியும் என்றும்

எதையும் ஆராயவும் செயற்படுத்தவும் பொருளாதாரம் முக்கிய பங்கை வகிக்கின்றது எனவும்

இதுதான் தம்பதிகளுக்கிடையில் வேறுபாட்டை உருவாக்கி விவாகரத்துக்குக் காரணமாகின்றது என்றும் சொன்னார்.

இதற்கு உதாரணமாக, படித்த பெண்களுக்கிடையே விவாகரத்துப் பெறும் வழக்கம் பரவலாகக் காணப்படுகின்றது எனவும் சொன்னார்.

தொடர்பாடல் சாதனங்களே விவாகரத்துப் பெருகியமைக்குக் காரணமென வாதிட வந்த அடுத்த அணியினர்

பொருளாதாரம் எத்துணை மேம்பட்ட போதும் தொடர்பாடல் தான் மக்களின் துர்க்குணங்களை ஊக்குவிக்கின்றது என்றும் தமது சமுதாயத்தைப்பற்றி அறிந்து கொள்ள மாட்டாமல், மற்றவர்களின் வழக்கங்களை மட்டும் தெரிந்துகொண்டு, அவை நடைமுறைக்கு சுலபமாகவும் எல்லாராலும் விரும்பப்படுவதாகவும் இருப்பதாலும், அவை விவாகரத்தை ஊக்குவிக்கின்றன என்றும் சொன்னார்.

இதற்கு உதாரணமாக பேஸ்புக், சற் என்பவற்றின் மூலம் தேவையில்லாத விடயங்களை சிறுவர்களும் பெரியோரும் அறிந்து கொண்டு பிழையாக நடந்து கொள்வதாகக் கூறினார்கள்.

இறுதியாக வந்திருந்த அணியினர்

பொருளாதாரம் மேம்பட்டிருந்தபோதிலும் தொலைத் தொடர்பு சாதனம் வளர்ச்சியடைந்துள்ள போதிலும் விவாகரத்துப் பெருகியதற்குக் காரணம் சமுதாய பண்பாட்டு உணர்வு குன்றியமையே என்று சொன்னார்கள்.

உலகில் யார் எப்படி வாழ்ந்தாலும் தாம் இப்படித்தான் வாழ வேண்டும். எம் பண்பாடு அது தான் என்ற எண்ணம் ஒருவனுக்கு இருக்கு மானால் அவன் மனமுறிவை எடுக்க மாட்டான்.

பெற்றோர் போல் சகோதரர்கள் போல் மனைவியும் அல்லது கணவனும் தன்னால் நேசிக்கப்பட வேண்டியவர்களே என்றும் விளங்கிக் கொள்வார்கள் என்று சொன்னார்.

சமுதாய உணர்வு இல்லாமையாலே தான், தன்னுடைய தனிமை ஏனைய குடும்பங்களைப் பாதிக்கும் என்பதையும் தமது பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் பண்பாட்டால் அங்கீகரிக்கப்பட

முடியாதிருக்கும் என்பதையும் உணர்ந்து கொள்ளாமல் விவாகரத்துப் பெற்றுக் கொள்வதில் முன்னிற்கிறார்கள் என்றும் சொன்னார்கள்.

அனைத்தையும் வெகு சிரத்தையாக செவி மடுத்த பார்வையாளர்கள் நடுவின் தீர்ப்பை எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“இந்தப் பட்டி மன்றத்தில் முன்வைத்த கேள்வியை யோசியரிடம் கேட்டிருந்தால் என்ன சொல்லியிருப்பார். பொருத்தம் பார்ப்பது குறைந்துவிட்டது. அதனாலேதான் மணமுறிவு பெருகிவிட்டது என்று சொல்லுவார்கள்.”

என்று ராகுல் சொல்லியதும் அனைவரும் கொல் என்று சிரித்தார்கள்.

“பொருளாதாரமும் தொடர்பாடலும் விவாகரத்தை மட்டும் ஊக்குவிக்கவில்லை. அவை அனைத்துவிதமான சமுதாயச் சீர் கேடுகளையும் உருவாக்குகின்றன. எனவே தீர்ப்புச் சொல்வதற்கு முன்னதாக அவையிரண்டையும் ஒரு புறத்தில் வைப்போம்.

குடும்பத்தில் தாய், தந்தை, சகோதரர்கள், குழந்தைகள் இவ்வாறு எல்லாவற்றையுமே கடவுள் தெரிவன ஏற்றுக் கொள்ளும் நாம், துணை என்ற தெரிவை மட்டும் நூற்றுக்கு நூறு எமது தெரிவாக இருப்பதால் அதை மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. அதை மாற்றலாம் என்ற எண்ணப்பாட்டோடேயே இருக்கிறோம்.

மெய்ஞ்ஞானத்தின் படி, மனிதர்கள் யாவரும் சம ஆற்றல்களுடன் படைக்கப்பட்டுள்ளனர் ஒவ்வொருவர் வாழக்கையிலும் ஒவ்வொரு இலட்சியம் இருக்கிறது. அதற்கு ஏற்ற துணையைத் தான் அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கின்றார்கள். அந்த வாழ்க்கையில் வெற்றி பெறுகின்றார்கள்.

விவாகரத்துப் பெற்றவர்களின் பிள்ளைகளைக் கருத்திற் கொள்ளும்போது. அவர்களின் எதிர்காலம் கேள்விக்குறியாக இருக்கின்றது. திருமணத்தின் நோக்கமே நன் மக்களைப் பெற்று சந்ததியைப் பெருக்குவது தான். அந்த நோக்கமே அடிப்பட்டுப் போனால் விவாகத்தினால் என்ன பயன்?

காரணங்கள் எத்தனை சொல்லிச் சென்றாலும் விவாகரத்து என்பது வேதனைக்குரியது. வருத்தத்தை உருவாக்குவது. இந்தப் பட்டி மன்றத்தின் நோக்கமே மக்களிடையே அதிகரித்து வரும் விவாகரத்துப் பற்றிய தரவுகளை வழங்கி, அதைப் பற்றிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவது தான். எனவே அதில் பங்குபற்றியவர்களுக்கும் சிறப்பாக வாதாடியவர்களுக்கும் இது போன்ற விழிப்புணர்வுகளை காலத்துக்குக் காலம் தேவையைப் பொறுத்து ஏற்படுத்தித் தரும் பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையத்திற்கும் நன்றி சொல்லி வாய்ப்புக்கு நன்றி கூறி விடை பெறுகிறேன். நன்றி. வணக்கம்.

தீர்ப்பைச் சொல்லிவிட்டுச் சென்ற சட்டத்தரணியின் மனம் ஓயவில்லை. எமது சம்பிரதாயத்தையும் பாதுகாக்க வேண்டும். அதே நேரம் தனிமனித உரிமைகள், ஆசைகள் முடக்கப்படவும் கூடாது. இரு கரைகளைப் போலே இருக்கும் இவற்றுக்கிடையே நின்று நடுவுநிலைமையாகச் செயலாற்ற வேண்டும்.

அது யாரால் முடியும்..... ???

எம்மால் .. சட்டம் படித்தவர்களால் தான் முடியும்.....

மனத்தின் நினைப்பு மனிதன் தவிப்பு
 மறக்க முயன்றும் அழியா நினைப்பு
 மறந்து விடவும் வரம் தரப்பட்டது
 நினைவு முடிவில் மறதி வந்தது

பாஸ்கருக்குப் பெண் பார்த்து நண்பர்கள் களைத்துவிட்டனர்.

“இனி ஒரு பெண்ணைப் பிரம்மனிடம் சொல்லித்தான் படைக்க வேண்டும்” சஞ்சய் தமாഴாகக் கூறினான்.

“இவனுக்குப் பெண் பார்ப்பதற்குள் நாம் நாலு பிறவி எடுத்து முடிந்துவிடலாம் போல இருக்கே?” என ராகுல் சொன்னான்.

இதற்கிடையில் ஒரு நாள் தனது திருமணம் முடிந்துவிட்டதாக அவனிடம் இருந்து கோல் வந்தது.

இப்படியாவது கடவுள் கண் திறந்தாரே என்று நண்பர்களுக்குச் சந்தோசம்.

“அப்பாடா.. இப்பத்தான் எங்களுக்குச் சந்தோசமாக இருக்கு. ஏன் மச்சான். உன்ற கல்யாண போட்டோவ ஈ-மெயில்ல அனுப்பி வையன்.”

என்று எல்லாருமே கேட்டார்கள்.

“என்ன அவசரம்?. நாங்க இன்னும் இரண்டு மாதத்தில் இலங்கைக்கு வருவதும். அப்போ நேராகவே பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது தானே” என்று சுருக்கமாகச் சொல்லிவிட்டான்.

அரபாத்தின் பிள்ளையின் முப்பத்தோராம் நாள் பார்ட்டிக்குப் போன்போது தான் சங்கர் நினைவு படுத்தினான்.

“என்ன மச்சான். பாஸ்கர் இலங்கைக்கு வந்து ஒரு கிழமையாகியும் இன்னும் எங்களோட கதைக்கவில்லையே” என்று சங்கர் ஞாபகப்படுத்தினான்.

“அவனுக்கு என்ன வேலையோ என்னவோ. நாம் போய் என்றாலும் அவனைப் பாத்திருக்கலாமே” இது ராகுல்.

“சரி வர்ற ஞாயிற்றுக்கிழமை காலமை எல்லாருமாச் சேந்து போவதும்.” என்றான் பிரேம்.

“அதோட சின்னப் பார்ட்டி ஒன்றை ஆயத்தப்படுத்தி விடுவோம். பார்ட்டிக்குப் போய்க் கண நாளாப் போச்சு.” என்று சொன்னான் சஞ்சய்.

“சரிடா. உங்கட விருப்பம். நான் இண்டைக்கு அவனுக்குப் போன் பண்ணிச் சொல்லுறுன்.” என்றான் ராகுல்.

“ம் ஹாம். சஸ்பென்ஸ். ரகசியமாக ஒழுங்கு செய்வோம்” என்று பிரேம் சொன்ன போது

“சரி..” என்று எல்லாருமே ஒருமித்துத் தலையாட்டினார்கள்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை நேரம்.

அனைவரும் சொல்லி வைத்தபடி திவாகரின் வீட்டிற்கருகே வந்து பாஸ்கரின் வீடு நோக்கிச் சென்றார்கள்.

“பயல் எல்லாரையும் ஒருமிக்கப் பாத்து மிரளப் போறான்.” என்றான் சஞ்சய்.

பல முறை கதவைத் தட்டியதும் ஒரு நடுத்தர வயதுப் பெண் வந்து திறந்தாள்.

நண்பர்கள் அனைவரையும் விடவும் வயதிற் கூடியவளாகத் தோற்றமளித்த அவள், பொது நிறத்தைவிடக் கம்மியான நிறத்தினளாக இருந்த போதும் வெகு சுத்தமாகவும் மொட்டாகவும் காணப்பட்டாள்.

இவர்களைக் கண்டவுடன் புருவத்தை உயர்த்தினான்.

“நீங்கள்...?”

“பாஸ்கரின் நண்பர்கள். இன்னும் அவன் எழும்பவில்லையா?.. போய் எழுப்புவோமா?” என்று திரும்பிக் கேட்டான் சஞ்சய்.

“உனக்குக் கொஞ்சமாவது இங்கிதம் இருக்கா?. அவன் புது மாப்பிள்ளை. மனுசியோட இருக்கேக்க இவன் போய் எழுப்பப் போறானாம்.” என்று ராகுல் கண்டித்தான்.

இவர்கள் சம்பாஷணையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அந்தப் பெண்ணின் முகம் ஏனோ திடீரென மாறியது.

“அவர் தனியாத் தான் அந்த ரூமில் படுத்திருக்கிறார். நீங்க போய்ப் பார்க்கலாம்” என்று சொன்னாள்.

“அப்பிடியா இண்டைக்கு நீ பிடிப்பட்டாய்”என்று சொல்லியபடியே ரஞ்சித் செல்லவும் பின்னாலே அனைவரும் தொடர்ந்தனர்.

நித்திரையில் இருந்து கண் விழித்த அவன், இவர்களைக் கண்டதும் போர்வையை எடுத்து தலைக்கு மேலாகப் போர்த்திக் கொண்டான்.

“ஆ என்ன மச்சான் வெட்கம். இன்டைக்கு உனக்கும் மனைவிக்கும் பாட்டி வைக்கத்தான் வந்திருக்கிறம். கூப்பிடு உன் மனைவியை”

பாஸ்கர் அழைதியாகவே கேட்டான்.

“கதவைத் திறந்து விட்டது யார்?”

“வேலைக்காரிதான். அவதான் நீ இங்க இருக்கிறாய் என்றதையும் காட்டிக் கொடுத்தா.”

அவன் முகமும் திடீரென மாறத்தான் செய்தது. கதையின் போக்கில் நண்பர்கள் அதனைக் கவனித்திருக்கவில்லை.

கண்டா போய்ச் சேர்ந்த கதையில் இருந்து இலங்கை வந்திறங்கிய நாள் வரையிலான எட்டு வருடக் கதைகளைக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“சரிடா மச்சான் வந்த வேலையைப் பார்க்காம என்ன கதை. முதல் உன்ற மனைவியைக் கூப்பிட்டு எங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வை” என்று பிரேம் சொன்னான்.

பாஸ்கர் ஆறுதலாகவே அழைத்தான்.

“சாதனா... சாதனா...”

“அப்பா பேர் கூட எவ்வளவு புதுமையா இருக்குது” இது சஞ்சய்.

அவன் அழைத்த குரலுக்கு வந்து நின்ற பெண்ணைக் கண்டதும் அனைவரும் திடுக்கிட்டனர்.

வேலைக்காரி...

சஞ்சயின் உதடு வரையிலும் வந்த சொல் நல்ல வேளையாக வெளியே வரவில்லை.

“இவ்வா?....”

அப்பாவியான ராகுல் வாய்விட்டே கேட்டுவிட்டான்.

“ஓம். இவ நான் வேலை செய்யிற கொம்பனியில் கடந்த ரெண்டு வருடமாகவே வேலை செய்து கொண்டு வாறா. ரெண்டு பேரும் லவ் பண்ணிக் கல்யாணம் செய்தோம்.”

ஏதோ பொய் சொல்ல வெளிக்கிட்டு மழுப்புவனைப் பார்ப்பது போல நண்பர்கள் அனைவரும் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தனர்.

“பிரண்ஸைக்கு ரீ போட்டுக் கொண்டு வாங்கோ” என்று அந்தப் பெண்ணிடம் அதாவது மனைவியிடம் சொன்னான்.

புன்மறுவல் ஒன்றைச் சிந்திவிட்டு அங்கிருந்து அவள் புறப்பட்டுச் சென்றாள்.

பத்து நிமிடங்களாக நிசப்தமே நிலவியது.

அந்த மௌனத்தை பாஸ்கரே கலைத்தான்.

தன் தமையன் கண்டாவில் நிரந்தரமாகக் குடியேறி இருந்ததால் பட்டப்படிப்பு முடித்தவுடன் ஸ்கில்ட் மைக்கிரேஷன் மூலம் எட்டு வருடங்களுக்கு முன்பாகவே அவனும் கண்டா சென்று குடியேறினான்.

மனைவி என்ற விடயத்தில் ஒரு பெரிய பட்டியலையே அவன் தயாரித்து வைத்திருந்தது அனைவருக்கும் தெரியும்.

அண்மையில் அவனுடைய கொம்பனியில் வேலைக்குச் சேர்ந்தவளாக இருந்தாள் சாதனா.

தொழில் விடயமாக அவனுடன் பேச வேண்டிய கட்டாய நிலைமை ஏற்பட்டிருந்தாலும் இப்படி ஒரு பெண்ணைக் கட்டி இல்வாழ்க்கை நடத்தும் ஆண் எத்தனை தியாகி என்று தனக்குள்ளே நினைத்துக் கொள்வான்.

புறத் தோற்றுத்தைப் போல் அல்லாது அவன் பழகும் விதம் வேலையில் அவனுக்கிருந்த திறமை என்பன தெரிய வந்தபோது அவனுக்கு உள்ளே இருந்த அருவருப்பான எண்ணம் மறைந்து அவனுடன் சகஜமாகவே பழகிக் கொண்டிருந்தான்.

நட்பு சற்று விரிவானபோது அவர்கள் தங்களது குடும்ப விவகாரங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் அளவிற்கு நெருக்கமாயினர்.

சாதனா யாழ்ப்பாணத்தில் அல்வாயைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவள். மிகுந்த சிரமத்துடன் கல்வி கற்று வேலை தேடியலைந்து திரிந்தபோது புரோக்கர் மூலமாக வந்த கண்டா வரனுக்கு அவளைக் கட்டி வைக்க முடிவு செய்தனர்.

தான் இலங்கைக்கு வரமுடியாது என்பதைத் தெரிவித்த மணமகன், ஏஜன்ஸி ஊடாக அவளைக் கண்டா கொண்டு செல்வதற்கு ஏற்பாடு செய்தான்.

பல அல்லல் தொல்லைப் பட்டு அவனும் கண்டா வந்து சேர்ந்தாள்.

அவளைத் தன்னோடேயே வைத்துக் கொண்ட அவன், திருமணம் செய்யாமலேயே அவனுடன் ஜந்து வருடங்களாக இருந்திருக்கிறான். வெளிநாடுகளில் திருமணம் இல்லாமலேயே ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து வாழ முடியும். இதைக் கோஹபிற்றேஷன் என்று சொல்லுவார்கள்.

ஏதேதோ சொல்லித் திருமணத்தைப் பிற்போட்டவன், இடையிடையே மூன்று தடவைகள் கட்டாயமான கருக்கலைப்பும் செய்ய வைத்திருக்கிறான். அவனிடம் இருந்து விடுபட வேண்டும் என்பதற்காகவே அவனும் வேலை செய்யத் தொடங்கினான்.

அதற்குப் பின்னும் அவன் விடுவதில்லை. அவனைப் போனிலும் நேரிலும் துரத்தத் தொடங்கினான்.

அவனிடம் இருந்து விடுபட முடியாத அவன் துன்பத்திற் துடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே தான் பாஸ்கருக்கு அவனுடன் தொடர்பு ஏற்பட்டது.

அவனை மனப் பூர்வமாகவே திருமணம் செய்து கொண்டான்.

அதன்பின் பழைய மிருகம் அவனைத் துரத்துவதில்லை.

கதையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நண்பர்கள் அனைவருமே உறைந்துவிட்டனர்.

பிரேம் தான் அமைதியைக் கலைத்தான்.

“பாஸ்கர் நீ செய்த காரியத்துக்குப் பெறுமதியே கிடையாதப்பா. தேவர்கள் கூட இதைப் பாராட்டுவார்கள்.”

“உண்மைதான் பாஸ்கர். நீ பட்டியல் போட்டு வச்சிருக்கும் ஒரு பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்யும்போது ஏற்படும் சந்தோசத்தைவிட, இப்படியொரு புரட்சித் திருமணத்தைச் செய்த உன்னை எப்படிப் பாராட்டுவது என்று தெரியவில்லை. நாங்கள் எல்லாரும் பேச்சளவிலே தான் புதுமைவாதிகள். ஆனால் நீ... உண்மையிலேயே ஒரு செயல் வீரன் தான்” என்று ராகுல் சொன்னான்.

பார்ட்டி கொண்டாட மனமின்றி நண்பர்கள் அனைவரும் சென்று விட்டனர்.

ராகுலும் பிரேமும் நீண்ட நேரம் அவனுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்துவிட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்றனர்.

ராகுலும் பிரேமும் கதைத்துக் கொண்டே போனார்கள். அவர்கள் மனதில் முடிவாகவே ஒரு விடயம் தென்பட்டது.

தமிழ் ஆண்மகன் எவனுமே பாஸ்கர் போல செயல் வீரன் தான். ஆனால், அதனாலே தான் பெண்களை அனுகுவதற்கு முன்பாகவே பெற்றோர்கள் முந்திக் கொண்டு பெண்ணை தெரிவு செய்துவிடுகிறார்கள். கலாசாரத்தைக் காப்பாற்றிவிட்டோம் என்கிறார்கள். ஆனால்....

பலவிதமான துன்பங்களையும் அனுபவித்த எம் சந்ததியாவது சீர்திருத்தத் திருமணங்களுக்கு ஆகரவளிக்க வேண்டும். போரினாலும் இடப்பெயர்வினாலும் அநியாயமாக வாழ்வைத் தொலைத்த எம்பெண்களை ஏற்றுக் கொண்டு சமுதாயத்தை சீர்தாக்கி விடவேண்டும்.

உடலும் உணர்வும் ஒன்றுபட்டு
 இரண்டு உயிரும் ஏகமானதே
 ஒன்று விட்டு ஒன்று மட்டும்
 நின்று உலகில் உழன்றிடுமோ

“ஓன் மகளின் எதிர்காலத்தை நினைத்து தான் ஒரே யோசனையாக இருக்கு. அவனோ மனம் மாறுவதாகக் காணவில்லை” என்று ரீச்சர் போனில் அழுதபடி சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

பிரியங்காவுக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை.

உண்மையில் அவனும் பிரேரும் எவ்வளவோ முயற்சி செய்து பார்த்து விட்டார்கள். அவனோ எதற்கும் மசிவதாக இல்லை.

“பிரேம் நாளைக்குக் கொழும்பில் இருந்து வருவார். நாங்கள் நாளைக்குப் பின்னேரம் வீட்டுக்கு வாஹோம் ரீச்சர்” என்று சொன்னாள் பிரியங்கா.

மறுநாள் பின்னேரம் கொழும்பில் இருந்து டிரைவ் பண்ணி வந்த களைப்பினால் பிரேம் அசதியாகத் தூங்கிவிட்டான்.

போன் மணி ஓலித்தபோதே அவனுக்குப் புரிந்தது.

‘ரீச்சராகத் தான் இருக்கும். இப்பவே வெளிக்கிட்டுப் போக வேண்டும்’

மகள் தான் போன் எடுத்திருந்தாள்.

“பிரேம் அண்ணா.. அம்மா இரவு ஆட்டிறைச்சி சாப்பிட்டுப் படுத்தவதான். எழும்பவேயில்லை. நாங்க காலையில் கொண்டு போய் ஹோஸ்பிடலில் சேர்த்தோம். அரை மணித்தியாலத்துக்கு முந்தி உயிர் போட்டுது.” என்று சொல்லி அழுதாள்.

“ஜயோ. ரீச்சர்” என்றபடி பதறியடித்துக் கொண்டு பிரேமும் பிரியங்காவும் ஒடினர்.

முன் ஹோலிலே ரீச்சரின் உடலை வைத்து சுற்றி வர அலங்கரித்து வைத்திருந்தனர்.

பிரியங்கா உள்ளே ஒடிச் சென்று மகளை அணைத்துக் கொள்ளவும், பிரேம் ரீச்சரின் அருகில் நின்று அவரை நோக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

ரீச்சர் முதல் நாள் அவனைப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டதும், அவனாற் போக முடியாது போனதும் நினைவுக்கு வந்து அவனைக் கலவரப்படுத்தியது.

இறுதி நேரத்தில் எதையும் சொல்ல வேண்டும் என்று தேடினாரோ, அல்லது சொல்லி ஆறுதல்பட முடியாது இருந்ததால் நெஞ்சு வெடித்து இறந்து விட்டாரோ என்று யோசனை வந்தது.

ரீச்சர் அவனுக்கு அரிச்சவடி சொல்லிக் கொடுத்தது நினைவுக்கு வந்தது.

சிறு வயதில் இருந்தே அன்னையின் அரவணைப்பை அறியாத அவனுக்கு, ஒரு அன்னையைப் போல இருந்து அவர் கவனித்துக் கொண்டது நினைவுக்கு வந்தது.

தாரமும் குருவும் தலைவிதிப்படியே என்பது போல தனக்கு வாய்த்த முதற்குரு, தன்னை அந்த நிலைமைக்கு ஆளாக்கிவிட்ட ஒரு தெய்வீகப் பெண்மணி, மன உள்ளச்சலால் இப்படி திழர் சாவை அடைந்து விட்டாரே என்று நினைத்தபோது அவனுக்குக் கலக்கமாக இருந்தது.

யாரோ தெரிந்தவர்கள் போல போய்வர அவனுக்கு விருப்பமில்லை. அவருக்கு ஒரு மகன் போல நின்று எல்லாக் காரியத்தையும் செய்து முடிக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

அனைவரும் தேவாலயத்திற்கு நடந்து சென்று கொண்டிருந்தனர்.

ஆலயத்தில் அவரின் இறுதிக்கிரியைகள் இடம்பெறவிருந்தன.

அவர்களுக்கு முன்னாலே போய்க் கொண்டிருந்த அவர் கணவர், திழரென நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு இருந்துவிட்டார்.

அதிர்ச்சியடைந்தவர்கள் அவரைத் தூக்கிக் கொண்டு சென்று தேவாலய வாசலில் கிடத்தியபோதே அவர் உயிரும் பிரிந்தது.

திழரென நெஞ்சு வலிப்பது போல இருந்தது பிரேமுக்கு.

மனைவியுடனேயே கோவில் வாசலில் வைத்து பயணம் சென்றுவிட்ட, அவரின் கணவரை நினைக்க வியப்பாக இருந்தது.

யாரையும் அழவேண்டாம் என்று சொல்லிய பாதர் தேவாலய வாசலிலே வந்து செபாம் சொன்னார்.

அதன்பின் இருவரினதும் உடல்களை உள்ளே கொண்டு சென்று பூசை ஆரம்பமானது.

கர்த்தருக்கு முன்னே முழந்தாளிட்டு கண்களை முடிய பிரேம், கண்களைத் திறந்தபோது ஞாயிற்றுக்கிழமை திருப்பலிப் பூசை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

ரீச்சரின் இறுதிக்கிரியைகள் நடைபெற்று நாலு வாரங்கள் கழிந்தபின்பும், தேவாலயத்தினுள்ளே பிரார்த்தனை செய்யும்போது அவரின் இறுதி ஊர்வலம் தான் நினைவுக்கு வருகிறது.

அவனுக்கு நேர் எதிரே மறுபுறத்தில் முன் வரிசையில் தலையின் மேல் வெள்ளை நெற் இட்டபடி பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருந்த ரீச்சரின் மகளைப் பார்த்தான்.

“அருட்சகோதரிகளின் உறைவிடத்திலேயே தங்கிக் கொண்டு கர்த்தரின் பெயரால் ஏழைகளுக்குச் சேவை செய்யப் போகின்றேன். என் பெற்றோர் விட்டுச் சென்ற சொத்துக்களைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பினை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் அண்ணா” என்று சொல்லிவிட்டு, அவன் அவர்களிடமிருந்து விடை பெற்றது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

நல்லறம் என்பது தேவையேல்
 இல்லறம் என்பது தேவையே
 நானிலம் போற்றும் நல்லறம்
 நல்கிடும் நேரான துறவறம்.

ஸண்டனில் இருந்து குடும்பமாக வருகை தந்திருக்கும் சிவாவைச் சந்திப்பதற்காக நண்பர்கள் புறப்பட்டுச் சொன்றார்கள்.

வவுனியாவிற் பழத்துவிட்டு வெளிநாடு செல்வதற்காக கொழும்பு சென்ற சிவா, கொழும்பில் தான் இருந்த வீட்டுப் பின்னையான மேகலாவுடன் வெகு சாதாரணமாகவே தொடங்கிய நட்பு அவர்களுக்குள்ளே தொடரும் நெருக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

முன்றே முன்று நாட்கள் அவர்கள் சந்தித்து ஏற்படுத்திய தொடர்பு தொடர்ந்தது. ஏஜன்சி மூலம் வெளியே செல்ல முயன்ற சிவா ஏர்போர்ட்டிலே பிடிப்பட்டு வதைப்பட்டபோதும், பின்னும் சென்று ஆபிரிக்காவில் சிறைச்சாலையில் அகப்பட்டபோதும், பல அல்லற் பட்டு ஸண்டன் போய் இறங்கியபோதும் மேகலாவுடன் கடிதப் போக்குவரத்து நிறுத்தப்படவில்லை.

பத்து வருடங்களுக்கு முன், மேகலாவின் வீட்டில் விடயம் தெரிய வரவே இலங்கைக்கு வந்து மேகலாவை எந்த ஒரு பொருளையும்

ஏற்றுக் கொள்ளாமல் திருமணம் செய்து ஸன்டனுக்கு அழைத்துச் சென்றுவிட்டான். இரு பெண்குழந்தைகளுடன் சந்தோசமாக வாழ்கின்றான்.

சிவா நண்பர்களுடன் மிகவும் நெருக்கமானவன். எல்லாருடனும் போன் எடுத்துக் கதைப்பான். எந்த ஒரு விசேஷத்தின்போதும் அவன் நெருக்கமாக தங்களுடன் இருப்பது போல நண்பர்கள் உணர்ந்து கொள்வார்கள்.

பற்பல கதைகளின் நடுவே சஞ்சய்யின் கல்யாண விடயம் வந்தது.

“எங்கட பிரண்கக்குள்ள கடைசியாகத் கட்டப் போறது சஞ்சய் தான். இவன்ற கல்யாணத்தை எல்லாருமாச் சேர்ந்து பெரிதாச் செய்ய வேண்டும்.” என்று சங்கர் சொன்னான்.

“நான் இங்க நிக்கிற நேரமே செய்துவிட்டால் நல்லது. பிரண்ஸ் ஒருத்தரின் கல்யாணத்துக்குக் கூட நிற்க எனக்குக் கிடைக்கேல்ல. அதினால் இவன்ற கல்யாணத்தையாவது பார்த்ததாக இருக்கும்” என்றான் சிவா.

“என்னடா பேசாமலே இருக்கிறாய். உன்ற பேஸ்புக் பிரண்டைப் பார்க்கலாமா?” என்று சங்கர் கேட்டான்.

கிளாஸில் ஊற்றி இடைவெளியில்லாமற் குடித்துக் கொண்டிருந்தவன், தலையைக் குனிந்தபடி யோசனையில் ஆழ்ந்தான்.

“என்னடா பலமான யோசனை? நாங்க கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம் இல்லையா” என்று சிவா அவனை உலுப்பினான்.

அவன் மெளனமாக எழுந்து சென்று வெளியே பார்த்தபடி நின்றான்.

“என்னா இது? எல்லாமே வித்தியாசமா இருக்கு. பாஸ்கர் மாதிரி எவ்வளயாவது கட்டிப் போட்டு வந்திட்டியா?” என்று ராகவ் கேட்டான்.

திரும்பி நின்று நண்பர்கள் அனைவரையும் ஸ்கான் பண்ணிவிட்டு “என்னை விட்டுவிடுங்கள். எனக்குக் கல்யாணம் செய்யும் என்னமே கிடையாது.” என்றான்.

எல்லாருக்குமே அதிர்ச்சியாகத்தான் இருந்தது.
“ஏன்?” என்று ஒரே குரலிற் கேட்டனர்.

“என்னை யாருக்கும் பிடிக்காது. மற்றவர்களுக்குப் பிடிக்கத் தக்க மாதிரி வாழுத் தெரியாதவன் நான். என் சுயநலம். என் விருப்பம் என்று வாழ்ந்துவிட்டேன். மனைவி என்று ஒருத்தியை இணைத்து வாழுக்கூடிய பக்குவம் எனக்குக் கிடையாது” என்றான்.

“நாங்க எல்லாரும் கல்யாணத்துக்கு முன் பல மாதிரியும் இருந்தோம். மனைவி, குடும்பம் என்று வந்த பிறகு எம்மை மாற்றிக் கொள்ளவில்லையா?. அது போல கல்யாணம் நடந்தால் எல்லாம் சரியாகிவிடும். “ என்றான் ராகுல்.

“ராகுல்.. பிரேம்.. திவாகர்.. சிவா... நீங்கள் சாதாரணமானவர்களை விட மேலானவர்கள். நல்லவர்கள் என்று சமுதாயத்தில் போற்றப்படுவர்கள். இருந்தாலும் உங்கள் வாழ்க்கையிற் கூடப் பிரச்சினைகள் வராமலில்லை. நான் யாராலும் மதிக்கப்படாதவன். ஒரு ரெளடி. நித்திய குடிகாரன். என் வாழ்க்கையில் எவ்வளவு பிரச்சினைகள் வரச் சந்தர்ப்பம் இருக்கு.? ” என்று நிறுத்தினான்.

“பிரச்சினைகளுக்குப் பயந்து வாழ முடியாது. நீ இந்தத் தாழ்வு மனப்பான்மையை விடு. நீ தேடிப் போய்ப் பெண் பார்க்க வேண்டாம். நாங்கள் பார்த்துக் கட்டி வைக்கிறோம். சரியா?” என்றான் பிரேம்.

“கட்டி வைக்க முடியும் பிரேம். எங்கட சமுதாயத்தினர் நிலை அப்பிடி. ஒரு பிழையுமே செய்யாத அப்பாவிப் பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை தேட முடியாது. என்னைப் போல ஒருத்தனுக்குக் கூடப் பெண் எடுக்க முடியும். என்ன செய்ய. வேறு வழியில்லாம என்னைப் போல ஒருத்தனைக்கூட கட்டச் சம்மதிக்க வேண்டியது அவளுக்குக் கட்டாயமாகிவிடும்.” என்றான்.

“இப்ப என்னடா செய்யலாம் என்னு சொல்லுறே?” என்று ராகுல் குழப்பத்துடனேயே கேட்டான்.

“கல்யாணத்தில் எனக்கு விருப்பமும் இல்லை. கட்டத் தகுதியும் இல்ல. அப்பிடியான என்னை வலுக்கட்டாயமாகக் கட்டிக் குடுத்து உன்ற கிளையன்ற ஆக்கப்போறியா ராகுல்?” என்று கேட்டு நிறுத்தினான்.

எல்லாரும் புரியாமல் அவனைப் பார்க்கவும்,
“இல்லை. என்னைப் போல ஒருவனைக் கட்டியவள் எப்படிக் குடும்பம் நடத்த முடியும்? பராமரிப்பு வழக்கு என்று உன்னிடம் தானே வரவேண்டும்.” என்று சொல்லவும் அனைவருமே மௌனமானார்கள்.

“சரியில்லை என்று தெரிந்தபிறகும் கல்யாணத்துக்குப் பிறகு எல்லாம் சரியாகும் என்று சொல்லி, எங்கட பெற்றார் செய்து வைக்கிற கல்யாணங்களால் தான் சமுதாயத்தில் பிரச்சினைகள் கூடுது. முந்தி பூட்டின வீட்டுக்குள் அடைபட்டுக் கிடந்த பொம்பிளைளாகள், இப்ப கோட்டில் ஏறி நிக்கிறீனம். இதனால் தான் விவாகரத்து இப்ப அதிகமா இருக்கு.” என்று அவன் சொன்னபோது ராகுல் அவசரமாக இடைமறித்தான்.

“ஏதோ ஆம்பிளைகள் பொறுப்பில்லாம் நடக்கிறதால் தான் இப்பிடியிருக்கு எண்டெல்லாம் எனக்குச் சொல்லாத. எத்தனை பொம்பிளைகளால் விவாகரத்து வருகிறது. அவயின்ர செலவுகளால், அவயின்ர பொறுப்பில்லாத் தனத்தால், அவையின்ர தொடர்புகளால் இப்பிடி எத்தன அப்பாவி ஆம்பிளைகள் மாட்டுப்பட்டு வாழ்க்கையைத் துலைச்சுப் போட்டு நிக்கிறாங்கள் தெரியுமோ?” என்றான்.

“அது சரி மச்சான். நான் பொம்பிளைகளுக்குச் சார்பாகக் கதைக் கேல்ல. பொருத்தமில்லாதவன் எண்டு தெரிஞ்சும் என்னைப் போல ஒருத்தனை இல்லற வாழ்க்கையில் தள்ளுறது தேவையில்லாத முயற்சி எண்டு தான் சொல்லுறன்.” என்றவன் மேலும் தொடர்ந்தான்.

“என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படத் தேவையில்லை. நான் ஜோலியாகவே எல்லாத்தையும் எடுக்கிறவன். நெற்றில் பெண் கிடைத்தாலும் சற் வைப்பேன். நேரில் கிடைத்தாலும் சற் வைப்பேன். அந்த இடத்திலேயே எல்லாத்தையும் மறந்துவிட்டுப் போய்விடுவேன். எனக்கென்று எந்தக் கணக்குகளையும் நான் கூட்டிக் கொள்ளுறதில்ல. கல்யாணம் செய்யாது போனாலும் நானும் சமுதாயத்தில் அங்கத்தவன் தான். சமுதாயத்தைச் சிறைவுறாமல் பார்க்க வேண்டிய பொறுப்பு எனக்குள்ளையும் இருக்கு நண்பர்களே” என்றான்.

ஓரு குடிகாரன்.. ஓரு நிலைப்பாடில்லாதவன் ...
என்று தங்களால் மதிப்பிடப்பட்டிருந்தவன் வாயிலிருந்து வந்த வார்த்தைகள் அவர்கள் அனைவரையுமே சிந்திக்க வைத்தது.

உடன் வருபவள் உயிர் ஆவாள்
முன் செல்பவன் உடலாவான்.
உடலை விடுத்து உயிர் வருமோ?
நிழலை விடுத்து நிஜம் தருமோ?

பிரியங்காவைத் தொடர்ந்து வாட்டிக் கொண்டிருந்தது
அந்தப்பயங்கரமான இருமல்.

மேலைத்தேய மருத்துவம், கை வைத்தியம் எதற்குமே சொல்லுக்
கேட்கவில்லை அவளது வியாதி.

தொடர்ந்த இருமலினால் வேலைக்கும் போக முடியாமல்
வீட்டிலே இருந்தாள் அவள்.

விசேட வைத்திய நிபுணரிடம் காட்டிப் பார்க்கலாமே என்று
யோசித்தனர்.

அவளைப் பரிசோதித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே டொக்டர்
கேட்டார்.

“பிரேம் உங்களுக்கு ஸ்மோக்கிங் பழக்கம் இருக்கா?”

“ஓம் டொக்டர்..”

தயங்கியபடியே பிரியங்காவைப் பார்த்தான்.

“ஓ கே பிரியங்கா. இப்போதைக்குப் பெயின் கில்லரும் நித்திரைக் குளிசையும் தாறன். தேவைப்பட்டா மட்டும் பாவியுங்கோ. நீங்க வெளியில் இருங்கோ பிரேமோட கதைச்சிட்டு அனுப்புறன்.” என்றார்.

பிரியங்கா பிரேமைத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு வெளியே சென்றாள்.

“என் டொக்டர். ரீ.பி பிரச்சினை ஏதாவது இருக்குமா?” பிரேம் கேட்டான்.

“நோ நோ அப்பிடியிருக்கச் சந்தர்ப்பம் இல்லை. என்னோட யோசனை கான்சரா இருக்குமோ என்று தான்.”

திடுக்கிட்டான் பிரேம்.

“ஜேயோ டொக்டர் என்ன சொல்றீங்க.?”

பிரேமின் குரல் தளதளத்தது.

“பயப்பிடாதைங்கோ பிரேம். இது ஒரு சந்தேகம் தான். டெஸ்ட் செய்து கண்டுபிடிக்கலாம். ஒரு இரத்தப் பரிசோதனை மூலம் உடம்பில் எங்கேயாவது கான்சர் இருந்தால் அதைக் கண்டுபிடிக்கலாம்.”

பிரேம் சோர்வடைந்தான்.

டொக்டர் மேலும் தொடர்ந்தார்.

“பிரேம் இந்த டெஸ்டை யாழ்ப்பாணத்திலோ கொழும்பிலோ செய்யலாம். நான் இதில் விளக்கமா எழுதியிருக்கிறேன். இந்த டொக்டரப் போய்ச் சந்தித்து ரிப்போட்டோட வாங்கோ.”

பிரேம் எழுந்து நிற்கவும் சக்தியற்றவனாக எழும்பினான். கடுமையாக யோசித்தபடியே கேட்டான்.

“டொக்டர். கான்சருக்கு மருந்து செய்ய முடியுமா?.”

“ஓ பிரேம். நான் உங்கள் டெஸ்ட் பண்ணிவிட்டுத் தான் வரச் சொன்னேன். வருத்தம் இன்னும் ஊர்ஜிதமாகவில்லை. அப்படியே வருத்தம் இருந்தாலும் அதுக்கு மருந்து இருக்கு. பயப்பிடாம் இருங்கோ. முக்கியமா நீங்க புகைப்பிடிக்கிறதை நிப்பாட்டுங்கோ”

டொக்டர் எழுதித் தந்த கடிதத்துடன் வெளியே வந்தவனுக்கு உலகமே இருட்டாக இருப்பது போல இருந்தது.

தான் இள வயதில் விளையாட்டாகத் தொடங்கிய பழக்கம், எந்த அளவுக்கு அவளைப் பாதித்திருக்கிறது என்று யோசித்தபோது அவனுக்கு தன் மீதே வெறுப்பாக இருந்தது.

பிரியங்காவை ஏற்றிக் கொண்டு, வீடு நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தவன் மனதில் பல விதமாக எண்ணங்கள் ஒடிக் கொண்டிருந்தன்.

பிரியங்காவைத் திருமணம் செய்யும் போது அவள் கேட்ட முதலாவது விடயமே “இந்தப் புகைப்பிடித்தலை நிறுத்தி விடுங்கள்” என்பது தான்.

“ஓரேயடியாக நிறுத்துவது கஸ்டம். படிப்படியாகக் குறைத்துக் கொள்கிறேன்.” என்றான்.

ஆனால் எத்தனையாக எப்படிக் குறைத்துக் கொண்டானோ என்பது அவனுக்கும் கடவுளுக்கும் மட்டுமே வெளிச்சம்.

வீட்டுக்கு முன்னால் பார்க் செய்ததும் பிரியங்கா எழுந்து உள்ளே போனதும் இறங்க மனமின்றி உள்ளேயே இருந்தவனுக்குப் போன வாரம் நடந்தது நினைவிற்கு வந்தது.

ஏதோ கதைக்க வென்று அவனது அலுவலக அறைக்குள் நுழைந்த பிரியங்கா, புகையைக் கண்டு முகத்தைச் சளித்தாள்.

“இத நிப்பாட்டவே மாட்மங்களா? குறைக்கிறன். குறைக்கிறன் என்று சொல்லி இந்த ரூமுக்குள்ள இருந்து பிடிக்கிறீங்க” என்றாள்.

“கோவிக்காத டார்லிங்.. பெட் ரூமுக்குள்ள வரேக்க நான் குடிக்க மாட்டன். சரியா...”

“உங்களிட்ட ஒரு முக்கியமான கதை கதைக்க வந்தன்.” என்றாள்.

“அதுக்கென்ன சொல்லன்.”

“இந்த இடத்தில் நிக்கவே எனக்குப் பிடிகேல்ல”

“ஓ கே. நீ ருமில் வெயிட் பண்ணு. ஒரு சின்ன வேலையை முடிச்சிட்டு வாறன்.”

“சிகரெட்டை முடிச்சிட்டு வாறன் என்று சொல்லுங்கோ”

எரிச்சலுடன் வெளியே சென்று விட்டாள்.

‘சே தானாக நிற்பாட்டாவிட்டாலும் அவள் சொல்லிய போதாவது இதை நிப்பாட்டியிருக்கலாமே’

பறவை பறந்து செல்லப்
பார்க்குமோ வளர்த்தவன்.
பெண்ணை அழைத்துச் செல்லக்
கொடுக்குமோ ஆணவன்

பிரியங்காவை வைத்தியசாலைக்கு கொண்டு சென்று இரத்த மாதிரியைப் பெற்றின், அவளின் அம்மாவின் வீட்டில் சேர்த்துவிட்டு அவசர அலுவலாக ஊருக்கு வந்துவிட்டான், பிரேம்

காரைப் பார்க் பண்ணிவிட்டு வீட்டு சாவியை எடுப்பதற்கு டாஷ் போட்டைத் திறந்தபோது சிகரட் கட்டு கண்ணிற் பட்டது.

வாய் வேறு நமநம வென்று அரித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு சிகரட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்துக் கொள்ளலாமா என்று யோசித்தபடி கையில் எடுத்தான்.

“நான் செத்த பிறகு தானா இத நிப்பாட்டுவீங்க?”

பிரியங்கா எதிரே வந்து நின்று கேட்பதைப் போல இருந்தது.

உடனடியாக அதை எடுத்து குப்பைக் கூடைக்குள் ஏறிந்துவிட்டு வீட்டிற்குள் நுழைந்தான்.

தொடர்ந்த வேலையில் எதைப்பற்றியும் யோசித்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை.

புதுதாகக் கட்டப்படவிருந்த அலுவலகக் கட்டிடத்திற்கான பீ.ஓ.கி.பூ வேலையில் முழ்கிக் கிடந்தபோது மொபைல் சின்னங்கியது.

“ஹலோ..”

“ஹலோ. நாங்கள் ஏ.பி.சீ வைத்தியசாலையில் இருந்து கதைக்கிறம். கான்சர் டையக்னோசிக்காக பிலட் கொடுத்த பிரியங்காவின் வீடு இதுவா?”

“ஓம். நான் அவ ஹஸ்பன்ட் தான் கதைக்கிறன்.” என்றான் பிரேம்.

“சொறி சேர். அவவுக்குப் பொசிட்டிவ் காட்டியிருக்கு. அவவுக்கு கான்சர் இருக்கு. அதுவும் முத்தின ஸ்ரேஜ்.” என்றாள்.

“மை கோட்” என்றபடி பிரேம் கதிரையிலிருந்து விழுந்தான்.

கான்சரா.. பிரியங்காவுக்கு கான்சரா?. சாகப் போகிறாளா?

செய்வதறியாது திகைத்து நின்ற பிரேம் சாமியறைக்குள் ஓடினான்.

ஆண்டவனே என் பிரியங்காவைக் காப்பாற்று...

பிரான்ஸில் லூட்ஸ் சேச்சுக்கு வந்து உனக்குக் காணிக்கை தாரேன்.

படத்தின் முன்னால் நின்று வேண்டிக் கொண்டிருந்தவனுக்கு யோசனை வந்தது.

யாரிடமாவது கதைத்துப் பார்க்க வேண்டும் என்றே தோன்றியது.

போனில் தேடி டொக்டர் மனோஜின் நம்பறை எடுத்தான். நடந்தவற்றைச் சொன்னான்.

உண்மையில் மனோஜும் குழம்பிவிட்டார். ஒருவாறு தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு மருந்து செய்யலாம் என்றும் பிரேமுக்குத் தைரியம் சொன்னார்.

டொக்டரின் வார்த்தைகள் பெரிதாக ஆறுதலை ஏற்படுத்த வில்லையாயினும் வேறு வழியின்றி எல்லாவற்றையும் தாங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் போனை வைத்தான்.

அவனுக்கு நிற்கவும் சக்தியில்லாததுபோல இருந்தது.

வெறுந்தரையில் மல்லாந்து படுத்தான்...

பிரியங்கா இல்லாத வாழ்வு..?

மறுபடி மொபைல் ஒலித்தது..

பிரியங்காவோ?...

ஐயோ.. அவளிடம் என்னத்தைச் சொல்வது..?

வேறு தெரியாத நம்பர்.

“ஹலோ..” என்றான் உயிரற்ற குரலில்.

“ஹலோ. நாங்கள் ஏ.பி.சீ வைத்தியசாலையில் இருந்து கதைக்கிறம். கான்சர் டையக்னோசிக்காக பிலட் கொடுத்த பிரியங்கா..” என்ற நிறுத்தினாள்.

“என் மனைவி தான்....”

“சேர் அவவின்ர இனிடல்...”

“பீ. பிரேம்....”

“சொறி சேர். அவவுக்கு நெகடில். அதாவது கான்சர் கிடையாது. என் பிரியங்காவுக்குத் தான் பொசிட்டில் என்று வந்திருக்கு. சொறி சேர். சொறி போ ட்ரபிலிங்.....”

மேற்கொண்டு அவள் சொன்னது எதுவுமே அவளின் காதில் விழவில்லை.

ஆண்டவர் அருள் சுரந்துவிட்டார்.

மாதா என் வேண்டுகோளுக்குச் செவி சாய்த்துவிட்டார்.

பிரேம் துள்ளியெழுந்தான்.

ஆண்டவனே நான் வேண்டிக் கொண்டது வீண் போகவில்லை.

சந்தோசமாக இருந்த அவனுக்குத் திடீரென மறுபடி சந்தேகம் எழுந்தது.

கொஞ்ச நேரத்துக்குள்ளாகவே ரிப்போட்டை மாறிமாறிச் சொல்கிறார்களே.

நானை நேரே போய் ரிப்போர்ட்டைப் பார்த்துவிடவேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

நோயாளிகளைப் பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்த டொக்டர் மனோஜ் பிரேமின் அழைப்பைக் கண்டதும் வெளியே வந்து போனைக் காதிற் பொருத்தினார்.

“ஹலோ பிரேம்...”

“ஹலோ டொக்டர்.... “என்றபடி சந்தோசமாகவே நடந்தவற்றைக்

கூறி முடித்தான் பிரேம்.

“அப்படியா ரிப்போட்டக் கையில் எடுத்தாச்சா..?”

“ஓம் என்ற கையில் தான் இருக்கு”

“அதை முழுவதுமாகப் படி...”

பிரேம் படிக்கத்தொடங்கினான்.

“ஓ. கே. குட. எந்த ஒரு பாகத்திலே கான்சர் இருந்தாலும் இந்த டெஸ்ட் இலே தெரியும். அப்பிடியோன்றுமில்லை. எதைப் பற்றியும் கவலைப்படத் தேவையில்லை. ரிப்போர்ட்டை வீ.பீ யிடம் காட்டி இருமலுக்கு மருந்து எடுத்துக் கொள்ளு. ஏதும் தேவையென்றால் எனக்கு எடு பிரேம். சரியா” என்று சொல்லி போனைத் துண்டித்தார்

அவனவன் வாழ்க்கை அவனுக்கே உண்டு
 அடித்தும் பிடித்தும் ஆகட்டும் காரியம்
 சுமையென்று இறக்கி வைக்கலாமோ
 சுவையான சுமையதை மறுக்கலாமோ

“நான் கெளரியைக் கூட்டிக் கொண்டு தனியே போய் விடலாம் என்று நினைக்கிறன் மச்சான்.” என்றான்.

“ஏன் என்ன நடந்தது? ” என்று ராகுல் கேட்டான்.

சங்கர் நடந்ததைச் சொன்னான்.

“அக்கா எல்லா விழயத்திலுமே திடீரெனத் தவறான முடிவெடுத்து வேலையாட்களிடம் பாய்வார். இப்போ கெளரியுடன் பாய்கிறார் அக்கா.”

“அவள் மௌனமாக இருக்கவும் அது கெளரியின் தவறல்ல என்பதை எடுத்துச் சொன்னேன். நீ ஒரு தலைப் பட்சமாக நடக்கிறாய். மனைவி உன்னை மயக்கி வைத்திருக்கிறாள்” என்று சொல்றா. அந்தச் சொல் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை ராகுல்.” என்றான் சங்கர்.

“அப்படியெல்லாம் சிக்கல் வரும் என்று நான் முதலே எதிர்பார்த்தேன் சங்கர். எப்ப என் மனைவியே அம்மா அக்காவின் தெரிவு என்று நீ சொன்னியோ, அன்றையில் இருந்தே பிரச்சினையை எதிர்பார்த்தேன். சரி இந்த விடயத்தில் உன் மனைவியின் முடிவு என்ன?” என்று கேட்டான் ராகுல்.

“அவள் அக்காவோட போட்டி போடுவதில்லை. இன்னும் சொல்லப் போனால் அவள் அக்காவின் கதைகளைப் பெரிதுபடுத்துவதும் இல்லை. ஆனால் அன்றைக்கு அக்கா கதைச்ச கதை என்னைப் போல அவளையும் தான் பாதிச்சிருக்கு. அக்காவின் முன்னாலே எதிர்ப்பாமலே ஒதுங்கி ஒதுங்கி இருக்கிறா. இது இப்பிடியே தொடர்ந்தால் உறவு அறுபடும் நிலை வரலாம் என்று பயப்படுறன்.” என்றான் சங்கர்.

“சேஇந்தப் பெண்களே இப்பிடித்தான். தேவையில்லாததற்கெல்லாம் சண்டை போட்டுக் கொள்வார்கள். ஆனாலும் நீ சொன்னதுதான் சரி. நீ தனியாகப் போய் விடு” என்றான் ராகுல்.

பலவற்றையும் கதைத்துவிட்டு சங்கர் போனதும் சுந்தர் வந்தான். அவன் ஒரு நிறுவனத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தான். அன்மையில் திருமணமான அவன், தனது மாமன் மாமியருக்கு லெட்டர் ஒப் டிமாண்ட் அனுப்ப வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டான்.

ராகுலிற்கு வியப்பாக இருந்தது.

அந்த அளவுக்கு முற்போக்காகப் போய்விட்டார்களா எம் ஆண்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

“ஏதும் கொடுக்கல் வாங்கல் விவகாரமா?” என்று புரியாதவன் போலவே கேட்டான்.

“திருமணக் கொடுக்கல் வாங்கல் தான். சீதனமாகத் தருவதாகச் சொன்ன பணமும் வீடு வளவும் இன்னமும் தரவில்லை.” என்றான்.

“அப்படியெல்லாம் எழுத்து மூலம் தந்தார்களா?” என்று ராகுல் கேட்டான்.

“இல்லை. ஆனால் உறுதி மொழி சொன்னார்கள். அதை உண்மையென்று நானும் நம்பினேன்.” என்றான்.

“அந்த நம்பிக்கை எப்படி உடைந்தது.?” என்று உண்மையிலேயே புரியாமல் கேட்டான் ராகுல்.

“மனுசியின்ற தங்கச்சிக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கப் போகிறார்கள். அதற்குப் பிறகு எங்களுக்குத் தர வேண்டியதை எப்படித் தருவார்கள்?” என்று கேட்டான்.

‘அடப்பாவி....’ என்றிருந்தது ராகுலிற்கு.

மெளனமாக அவனை சமாதானப்படுத்த முயன்றான்.

சீதனக் கொடுமையால் மனைவியையும் இரண்டு பிள்ளைகளையும் வீட்டைவிட்டு விரட்டிய கணவன் சிறையிலிருப்பதைச் சொன்னான்.

இந்தியாவில் சீதனக் கொடுமையால் மருமகளை மண்ணெய் ஊற்றிக் கொழுத்திய மாமியாருக்கு தூக்கு தண்டனை விதிக்கப்பட்டதைக் கூறினான்.

சுந்தர் ஓரளவு வழிக்கு வந்தது போலத் தோன்றியது. அவன் இவ்வாறு கேட்டான்.

“சீதனம் என்பது ஏன், எவ்வாறு உருவாக்கப்பட்டது?”

“சாதாரணமாகவே பெண்கள் மணமுடித்தபிறகு வேலைக்குப் போவதில்லை.. எனவே வாழ்க்கைக்குத் தேவையான செல்வங்களில் தன்னுடைய பங்கை அப்படி எடுத்துவருவதைத் தான் சீதனம் என்று சொன்னார்கள்.

ஆனால் காலப் போக்கில் பெண் வீட்டார் தம்முடைய பெருமையைக் காட்டும் ஒரு விடயமாகவே இதை ஆக்கிவிட்டனர்.” என்றான்.

“அப்படியானால் சீதனம் வாங்குவது சட்டவிரோதமா?” என்று கேட்டான்.

“இல்லை. சீதனம் என்பது சட்ட விரோதமானதல்ல. நாம் சட்டத்தரணிகள் சீதன உறுதி எழுதிக் கொடுக்கின்றோம். ஆனால் ஆண் சீதனம் கேட்டுக் கொடுமைப்படுத்தக் கூடாது. 2008 குடும்ப வன்முறை தடுப்புச் சட்டத்தில் இது சொல்லப்பட்டுள்ளது.” என்றான்.

“இவ்வளவு சீதனம் கொடுத்தோம் என்று கணவனை இருத்தி எழுப்புகிறார்களோ...?” என்று நிறுத்தினான் சுந்தர்.

“இது தவறு. திருமணத்தில் கணவன் வழி உறவுகளை வியாபார அங்கத்தவர்களாகப் பார்க்காமல் குடும்பமாக பெண்கள் நோக்க வேண்டும். இருவரின் குடும்பங்களுக்கிடையில் எத்தனை ஏற்றத் தாழ்வுகள் இருந்தபோதிலும் தம்பதிகள் ஒருவரையொருவர் விட்டுக் கொடுத்தலாகாது. அப்படி விட்டுக் கொடாதவரை அவர்களின் வாழ்க்கையில் அமைதி நிலைக்கும்.”

ராகுலின் தொடர் பிரச்சாரத்தினால் ஓரளவு மனத் தெளிவுடனேயே சுந்தர் சென்றது, அவனுக்குத் திருப்தியாக இருந்தது.

கண்களை விட்டுத் தூரப் பாய்ந்தால்
 கருத்தினை விட்டுப் போய்விடுமா
 நாடது விட்டு வெளிநாடு சென்றால்
 நம்பியோன் தொடர்பு நீங்கிடுமா

விடிந்து வெகுநேரமாகிவிட்டதா என்ற எண்ணத்துடனேயே
 பிரேம் வேகமாக எழுந்து வெளியே வந்தான்.

“அப்பிடியா. சந்தோசம். பிறகு எப்ப இங்காலப் பக்கம் வாறிங்க?”
 என்று யாருடனோ போனில் கதைத்துக் கொண்டிருந்த பிரியங்கா
 இவனைக் கண்டதும் போனைக் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றாள்.

“யார்...?” என்று கேட்ட பிரேமுக்கு அந்தப் பக்கத்தில் இருந்தே
 பதில் வந்தது.

“வாவ்... கருணா ஆப்ர லோங் ரைம். எப்பிடி இருக்கிறாய்.
 எப்ப இலங்கைக்கு வாறாய்?” என்று கேட்டான்.

“இன்னும் ரெண்டு மாதத்தில் வாறன் மச்சான். ஒரு சந்தோசமான
 விஷயம்” என்று மறுமுனையில் இருந்து கருணாகரனின் குரல்
 சொன்னது.

“என்னடா.. பீடிகை அதிகமாய் இருக்கு. கல்யாணம் செய்யப் போறியா..?”

“அதில்லை மச்சான். என்னோட அத்தான் இப்ப இலங்கைக்கு வந்திருக்கிறார்.”

“யார் உன் அக்கா புருஷனா?”

“ஓம் அவர் இப்ப அக்காவோடயும் மகனோடயும் சந்தோசமா இருக்கிறார். அம்மா, அப்பா எல்லாரும் சந்தோசமா இருக்கினம். அது தான் வந்து அவர்களைப் பார்க்கோணும்.”

அத்தான் கன காலமாகத் தொடர்பில்லாம இருந்தது பிரேமுக்கு நினைவுக்கு வந்தது. அவனின் சிந்தனையோட்டத்தைத் தொலைவில் இருந்தே உணர்ந்தவனாக கருணாகரன் தொடர்ந்தான்.

இலங்கையில் இருந்து ஓமான் சென்ற அவனது அத்தான், ரகசியமாக பிரான்ஸிற்குப் போக முனைந்திருக்கிறார். இந்நிலையில் பொலிஸாற் பிழிப்பட் அவரினால் யாருடனும் தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லை. தொடர்ந்து சிறையில் வாழனார்.

சிறையில் இருந்து அகதிகள் முகாமிற்கு அனுப்பப்பட்டார். தொடக்கத்திலே எந்தப் பணமும் இல்லாமல் இருந்தவர்க்கு இலங்கையைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்தான் அவ்வப்போது உதவி வந்தாள். அவளிடம் கொடுத்து தனது நிலையை விளக்கி வீட்டுக்கு அனுப்பச் சொல்லி கடிதம் கொடுத்து அனுப்பியிருக்கிறார்.

அந்தக்கடிதங்கள் அனுப்பப்பட்டிருக்கவில்லை என்பதை பல நாட்களுக்குப் பின்னதாகவே அவர் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது.

அவருக்கு முன்னதாகவே அந்தப் பெண் முகாமில் இருந்து வெளியேறிவிட்டார். அவளின் பெரு முயற்சியால் வெளியே வந்த அவர் அவனுடனேயே தங்கும் நிலைமை ஏற்பட்டது.

தொடர்ந்து அவர்கள் திருமணம் செய்து வாழ்க்கை நடத்தத் தொடங்கியதால் அக்காவின் தொடர்பு முற்றுமுழுதாகவே அற்றுப் போயிருந்தது.

அக்காவின் விபரத்தை அத்தான் ஏற்கெனவே சொல்லி இருந்ததால் அத்தானை இலங்கைக்கு வரவிடாமலும் அக்காவுடன் தொடர்பு கொள்ள விடாமலும் தடுத்து வைத்திருந்தாள்.

சமயத்திலே உதவி செய்தவள் என்பதால் அத்தானுக்கு அவள் சொல்லைத் தட்ட முடியாமல் இருந்தது.

கடந்த வருடம் ஒரு விபத்து ஒன்றிற் சிக்கிக் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டு வைத்தியசாலையிலே இருந்தவள், அத்தானை அழைத்து அக்காவுக்கு எழுதிய கடிதங்களை தான் அனுப்பவில்லை என்பதையும் எங்கள் குடும்பம் சம்பந்தப்பட்ட யாரையும் அணுகவிடாமல் பாத்துக் கொண்டதாகவும், அதற்குக் கடவுள் தனக்கு உரிய தண்டனை கொடுத்துவிட்டதாகவும் சொல்லி உயிரை விட்டு விட்டாள்.

அவள் இறந்த பிறகும் அத்தான் உடனடியாக தொடர்பு கொள்ளவில்லை. இங்கு நிலைமை எப்படியோ.. இத்தனை வருடங்களுக்குப் பிறகு தன்னைச் சேர்த்துக் கொள்வார்களோ என்ற பயத்தினால் பேசாமலே இருந்திருக்கிறார்.

ரெண்டு மாதத்துக்கு முன்பு, மாமா தனது பேர்த்தியின் அரங்கேற்றத்துக்காக பிரான்ஸ் சென்றபோது, ஏதோ கதைகளைக் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது தான், அவர் தான் அத்தான் என்பதைக் கண்டுபிடித்தது மட்டுமல்லாமல், இங்கே அக்காவுக்குச் சொல்லி அவரோடு கதைக்க வைத்து

அவர்க்கு நம்பிக்கை ஊட்டி கடைசியில் ஒன்று சேர்த்து வைத்திருக்கிறார்.

அத்தான் போன கிழமை தான் இலங்கைக்கு வந்தார். அம்மா அப்பாவின் அறுபதாம் கல்யாணம் வருவதால் நானும் வந்து அதைக் குடும்பத்தோடு சேர்ந்து கொண்டாடுவது என்று முடிவெடுத்திருக்கிறன்” என்றான்.

பிரேமிற்குப் பெரு முச்ச வந்தது.

இந்தக்கதையை ராகுலுக்குச் சொன்னபோது இவன் வெளிப்படையாகவே சொன்னான்.

ஓவ்வொருவரினதும் கதை ஓவ்வொரு காலியம் போல் அல்லவா இருக்கிறது.

அப்பிடித்தான் வாழவேண்டும் என்று தீர்க்கமாகத் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்ட தமிழ்ச் சமுதாயத்திலே, இப்பிடியெல்லாம் எக்ஸ்ட்ரீம் கேஸ்ப் பார்க்க வேண்டியிருப்பது எம் தலைவிதியா...?

காலம் கூடின் பிரிந்தவர் சேருவர்
 நேரம் கூடின் தம்பதியாவர்.
 பேச நினைத்ததை முச்சில் சொல்வர்
 பேச மறந்ததை கனவிற் சொல்வர்.

கருணாகரனின் அக்காவின் வாழ்வில் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டதைக் கேள்விப்பட்டு பிரியங்கா மிகவும் சந்தோசப்பட்டாள்.

“கருணா படிக்கிற காலத்திலயே சொல்லுவார். வாழ்க்கையில் நான் எவ்வளவு உயரத்திற்குப் போனாலும் அக்காவோட வாழ்க்கையை விளக்கேற்றி வைக்கா விட்டால் தன்ற வாழ்க்கை தோல்வி தான் என்பார். அவற்ற இந்த மோசமான பிழவாதம் தான் எங்கேயோ இருந்த அவற்ற அத்தானை இங்க கொண்டு வந்து சேர்த்திருக்கு.”

“உண்மைதான். எந்த ஒரு விடயத்தில் தொடங்கினாலும் கடைசியில் அக்காவில் வந்து நிப்பான். அவனைச் சமாதானப்படுத்தறதுக்குள்ள போதும் போதும் எண்டுவிடும். இது கூடப் பரவாயில்லை. எந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தாலும் என்ற அக்கா மாதிரி இருக்கிறா எண்டு தொடங்கிவிடுவான்.” என்றான் பிரேம்.

“அவர்ர இந்தப் பண்பப்பாத்து எத்தனை பெண்கள் அவரின் பின் திரிந்தார்கள்.” என்ற பிரியங்கா,

“ம். இந்த எங்கட பச்சில படிச்சா இளவரசி. அது தான் அந்தப் பொத்துவில் பிள்ளை கருணாகரனில் எவ்வளவு உயிர் தெரியுமா? அவவுக்காக நாங்க ரெண்டு பேரும் கூடப் போய்க் கருணாகரனோட கதைச்சுமே?” என்று மேலும் சொன்னாள்.

“ம். அதை மறக்க முடியுமா..? ம் சரி இப்ப இளவரசி என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறா?” என்று பிரேம் கேட்டான்.

“ஓஸ்ரேலியாவில் பீ.எச்.ம். முடிச்சிட்டு லெக்சரா இருக்கிறா. அங்கேயே முதன்மைக் கல்விமாண இருக்கிறா. இது எங்கட நாட்டுக்கே பெருமை.” என்று பெருமையுடன் சொன்னாள் அவள்.

“அவ உங்களோட கிட்டதில் கதைச்சவவா?” என்று பிரேம் கேட்டான்.

“ஓம் போன மாதம் கூடக் கதைச்சவா. அவ எப்ப எடுத்தாலும் கருணாகரனைப் பற்றிக.....”

என்றவள் சொல்லி முடிக்கும் முன்பாகவே சட்டென்று திரும்பிக் கணவனைப் பார்த்தாள்.

அவன் கண்களில் தெரிந்த சிந்தனையைத் தொடர்ந்து, தானும் செல்வது போல அவளுக்கு இருந்தது.

“என்னப்பா எனக்கு ஒரு யோசனை” என்றாள்

“அதே யோசனை தான்மா எனக்கும். பெற்றோரும் உடன்பிறந்தவனும் குடும்பமாக இருக்கும்போது இந்தக் கருணாகரனும் இளவரசியோடு சேரவேண்டும் என்று தானே சொல்லுறாய்.” என்று சிரிப்புடனே கேட்டான் பிரேம்.

“பெர்வெக்ட்டிலி ரைட். ஊருக்குக் கல்யாணம் செய்து வைக்கிறதைப் போலவே கருணாகரனின் திருமணத்தையும் நீங்களே நடத்தி வைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். “ என்றாள் செந்தமிழில்.

“வேண்டு கோள் என்ன?. முழந்துவிட்டது என்றே வைத்துக் கொள்ளுவோம்” என்றான்.

“சரி. இளவரசியின் பக்கத்தை நீர் தான் பாத்துக் கொள்ள வேண்டும் அங்க இருந்து சம்மதம் பெற வேண்டியது உம் பொறுப்பு.” என்று மேலும் சொன்னான்.

பந்தலில் தோரணம் நிறையவே
 பந்தியில் பங்காளிகள் நிறையவே
 பார்த்திருக்க மனசொங்கும் நிறையவே
 பாரது மணப்பெண் தாளெங்கே

கருணாகரனின் திருமணத்துக்குரிய ஆயத்தங்கள் தடபுலாக நடந்து கொண்டிருந்தது.

இளவரசியின் அண்ணன் வவுனியாவில் மணமுடித்து இருப்பதால் அவள் பெற்றோரும் வவுனியாவிலேயே குடியேறிவிட்டிருந்தனர். இதனால் அவளின் கல்யாணம் இங்கேயே ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டிருந்தது.

பிரேமின் நண்பர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பொறுப்பை எடுத்து ஜமாய்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

பந்தலில் இருந்து அலங்காரம் வரை சங்கரிடம் பொறுப்புக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது.

ஜயர் சம்பந்தப்பட்ட விடயம், மேளம் என்பவற்றை ராகுல் பொறுப்பேற்று இருந்தான்.

கல்யாண மண்டபத்தில் அங்குமிங்கும் ஒடிச் சென்று பரபரப்பாக வேலையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர் நண்பர்கள்.

கருணாகரனும் மணவறையில் இருந்தபடி ஜயர் சொல்லியவற்றைச் செய்து கொண்டிருந்தான்.

தனது பூநாலை ஒரு முறை சரி செய்து கொண்ட ஜயர், “சரி பெண்ணைக் கூட்டி வாருங்கள்” என்று சொன்னதும் பெண்ணை அழைத்துவரச் சென்றனர் பிரியங்காவும் சந்தியாவும்.

ஜயருக்குக் குனிந்து எதையோ கொடுத்த, பிரேமின் பின்னாலே வந்து பிரியங்கா இடித்தாள்.

“என்ன இங்க நிக்கிறாய்? போய் இளவரசியக் கூட்டி வா.” என்றான் பிரேம்.

“கொஞ்சம் இங்கால வாங்கோ. மணப்பெண்ணைக் காணேல்ல.” என்றாள் பிரியங்கா.

“என்ன பெண்ணைக் காணேல்லையா? “ ஜயருடன் உதவிக்கு வந்தவர் சற்று சத்தமாகவே கேட்டார்.

“சத்தம் போடாதீங்க ஜயா. போய் பாத்து வாறும் “ என்று சொல்லி பிரேம் அப்பால் சென்றான்.

அதற்குள் அக்கம் பக்கமாக நின்று கொண்டிருந்த நண்பர்கள் அனைவரும் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

“என்ன பிரேம் பெண்ணுக்குக் கல்யாணத்தில் விருப்பமில்லையா. ஏன் திடீரென்று காணாமற் போய்ட்டா?”
என்று ராகுல் கேட்டான்.

இதற்குள் விரைந்து வந்தான் ரஞ்சித்.

“மச்சான் கருணா சொல்லிவிட்டான். பெண்ணைக் கூட்டி வரட்டாம் உடனே” என்றான்.

நண்பர்கள் திகைப்புற்று நிற்கவும் “என்ன மச்சான் என்ன விஷயம்? ”

விடயத்தைச் சொன்னார்கள்.

“ஜையேயோ பெண்ணைக் காணவில்லையா? மாப்பிள்ளை பிடிக்காம் ஒடிப் போய்ட்டாங்களா.? ” என்று இடத்தை மறந்து கூவினான் அவன்.

அவசரமாக அவன் வாயைப் பொத்திய ராகுல், “என்னடா லூஸாத்தனமான் கத்துறே. மாப்பிள்ளை பிடிக்காமலா ஒஸ்ரெலியாவில் இருந்து வந்தா?”

“பின் ஏதற்காகச் சொல்லிச் கொள்ளாம் ஒடிப்போகோணும்?” என்று கேட்டான் சங்கர்.

“அட ஒடிப் போகேல்லடா. காணாமப் போய்ட்டாங்க. தேடிப்பிடிச்சிடலாம்.” என்றான் ராகுல்.

“மச்சான் எனக் கென்னவோ அவளைத் தேடுறது சாத்தியமில்ல என்று தான் தோண்டு. இங்க பார்றா. கல்யாணத்துக்க வந்திருக்கிற எல்லாப் பெண்களுமே மனப் பெண் மாதிரித்தான் வந்திருக்கிறாங்க. நெத்தியில் பொட்டில்லாம இருக்கிற ஒருத்தியப் பிடிச்சு உன்ற பிரண்டுக்கும் பக்கத்தை இருத்திவிடுவும்” என்று சஞ்சய் சொன்னதும் மற்றவர்கள் கொல் என்று சிரிக்க, பிரேமுக்குக் கோபம் வந்தது.

“டேய் ---- பொறுத்த நேரத்தில் புளிச்ச பகிடியா விடுறாய். எனக்கு வர்ற கோபத்தில் மிதிச்சுப் போடுவன்.” என்றான்.

“என்னடா கல்யாணத்தில் கெட்ட வார்த்தை பேசி பக்கல்ரிய ஞாபகப் படுத்துற” என்று அழுவாரைப் போல் சொன்னான் அவன்.

“பிரேம் அமைதியா இருடா. கருணாகரன் குழம்பிப் போவான் என்டு கவலப்படாத. நான் அவனுக்குக் கிட்டப் போய்ச்சொல்லுறன். இளவரசியத் தேடிக் கண்டுபிடிச்சிடலாம்.” என்று ராகுல் சொன்னான்.

மேற் கொண்டு யாரும் பேசிக் கொண்டிருக்கவில்லை.

திடீரென கார் ஒன்று வந்து, பிரேக் போடும் சத்தம் கேட்டு அனைவரும் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

அங்கே இளவரசி வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அப்பாடா என்றிருந்தது பிரேமுக்கு.

அவனுக்கு நேரே சென்று இன்முகத்துடன் வரவேற்று, “போய் மணவறையில் உட்காருங்கள் இளவரசி” என்று பிரேம் அழைத்தான்.

“ஜ்யா ஒரு பதினெந்து நிமிடம் தாருங்கள். அதுக்குள்ள முகூர்த்த நாள் ஒன்று முடிந்துவிடாதே?” என்று அனுமதி கேட்டுவிட்டு எழுந்து வந்தான் கருணா.

‘இதென்னடா அது புதுக்குழப்பம். இப்பிடி ஆள் மாறி ஆள் குழப்பி அடிக்கிறார்களே?’ என்று நன்பர்கள் அனைவரும் மலைத்து நின்றனர்.

எழுந்து நேராக எல்லோருக்கும் முன்னாலே வந்தவன் பிரேமை நோக்கித் திரும்பினான்.

கடுகில்லாது தானிதமா
 பருப்பில்லாத விருந்தொன்றா
 காதலில்லாத ஆண்மகனா
 கலாட்டாவில்லாத கல்யாணமா

(குழப்பமடைந்த பிரேம் கருணாகரனின் அருகே ஒழிவந்தான்.

அவனை சட்டை செய்யாது சபையினரை நோக்கிய கருணா, “எனக்குக் கல்யாணத்தில் விருப்பமில்லை. எனக்குச் சொல்லாமல் தன்ற எண்ணத்துக்கு வெளிக்கிட்டுப் போன இந்தப் பெண் எனக்கு வேண்டாம்” என்று சொன்னான்.

உடனே கோபம் வந்துவிடவும்,
 “கல்யாணத்துக்கு முதலே அடக்கு முறை செய்யிற அவர் எனக்கு வேண்டாம்” என்று இளவரசியும் சொன்னாள்.

திழெரனக் குழப்பமடைந்த பிரேம் இருகைகளையும் தலையில் வைத்தபடி செய்வதறியாது கதிரையில் இருந்து விட்டான்.

ராகுலிற்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது.
 “எண்டா. அத எப்பவோ சொல்லியிருக்க வேண்டியது தானே. எல்லாம் ஒழுங்கு செய்த பிறகு இது என்ன கூத்து?” என்று கேட்டான்.

“என்ன ஒழுங்கு. என்னைக் கேட்காமல் ஒழுங்கு செய்ததற்கு நான் பொறுப்பாக முடியாது.” என்று கருணாகரன் சொன்னான்.

என்னடா இவன்?

மப்பில கதைக்கிறானோ? என்று நண்பர்கள் யோசிக்கலானார்கள்.

“என்னையும் எதுவும் கேக்கேல்ல. நானும் ஒத்துக் கொள்ள மாட்டேன்.” என்று இளவரசி சொன்னான்.

சிறிது நேரத்திற்கு யாரும் எதுவும் பேசவில்லை.
பிரேமை நோக்கி கருணா சொன்னான்.

“பிறகென்ன? ஆண் பெண் இருவருக்குமே என்னம் இல்லாமல் நண்பர்களால் நடத்தப்படும் கல்யாணம் இது. இது நீ நடத்தி வைத்த ஏனைய கல்யாணங்களைப் போலவே வித்தியாசமானது. ஓ.கே. யா?. உன்னுடைய துணை நடிகர் வரிசையில் நானும் வந்துவிடுவேனா?” என்று கேட்டான்.

அனைவருமே எதுவும் சொல்லாமல் விழித்தார்கள்.

“என்ன யோசிக்கிறாய்? இது இன்னொரு வகையான திருமணம். இதைத் தான் நானும் இளவரசியும் பிளான் பண்ணி செய்து காட்டினோம்.” என்று சிரித்தான் கருணா.

“அடப்பாவி “ என்றனர் நண்பர்கள் அனைவரும் ஒரே நேரத்தில்.

“எல்லாரும் என்னை மன்னிச்சு விடுங்கோ. ஒரு நகைச் சுவைக்காகத்தான் இப்பிடிச் செய்தோம்” என்றபடி கருணாவும் இளவரசியும் ஒன்றாக வந்து நின்றார்கள்.

“அடப்பாவி. எதில் நகைச்சுவை செய்யிறதென்டு இல்லையாடா? மாப்பிள்ள வேஷத்தில் நிக்கிறாய். இல்லாட்டா ஏதும் கெட்ட வார்த்தை சொல்லிப் போடுவன்” என்றான் பிரேம்.

“சரி. சரி. நேரம் போகுது. போய் மனவறையில இருங்க” என்று சிரித்தபடியே ராகுல் அழைத்தான்.

ஜயர் என்ன நினைத்தாரோ தெரியவில்லை. தனது சாமான்களை எடுத்துப் போட்டுக் கிளம்பலானார்.

“ஜயா. எங்க போற்றங்களோ?” என்று பணிவாகக் கேட்டான் ராகுல்.

“பின்ன என்னப்பா? எங்கள் ஒரு பொருட்டா எடுக்கிறீங்களா.? நீங்களா கல்யாணம் வைப்பம் எண்டு சொல்றீங்க. பிறகு வேண்டாம் என்றீங்க. அப்புறம் வேண்டும் எண்டு சொல்றீங்க நாங்க இருக்கிறத நினைச்சுப் பாக்கிறீங்களா?” என்றார் ஜயர்.

“ஜயா ஒரு சின்னக் குழப்பம். அது தான். இப்ப எல்லாம் சரியாகிட்டுது. தொடங்கலாம்.” என்றான் பிரேம் மன்னிப்புக் கேட்பது போல.

“என்ன தொடங்கலாம். அதக் கூட நான் தான் சொல்லலாம். சரியா.? இதிலயாவது எங்கள் கொஞ்சம் எடுத்துக் காட்டுங்கய்யா. இல்லாட்டா நாங்க வர்றதே தெரியாமப் போய்விடும். ம.... ம..... வாங்க கல்யாணத்தைத் தொடங்குவோம்” என்று அழைத்தார் ஜயா.

பொங்கிவந்த சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு, அனைவரும் விட்ட இடத்தில் இருந்து தொடரச் சென்றனர்.

“சும்மா சொல்லக் கூடாது. கல்யாணத்துக்கு அழகே கலாட்டாதான்” என்றாரே பார்க்கலாம் ஜயா.

அனைவரும் கொல்லென்று சிரித்துவிட்டனர்.

“மாங்கல்யம் தந்துனானே”
என்று ஜயர் மந்திரம் சொல்லத் தொடங்கினார்.

இளவரசியின் கழுத்தில் மங்கல நாண் பூட்டப்பட்டது.

நண்பர்கள் அனைவரும் தம்பதிகளாக நின்று கருணாவையும்
இளவரசியையும் வாழ்த்தினர்.

வாழ்க வளமுடன்.

- முற்றும் -

எழுத்தாளர் வரிசையில் புதிதாக இணைந்துள்ள திருமதி. மைதிலி தயாபரன் அவர்கள் ஒரு மின்னியல் பொறியியலாளர்.

ஆற்றலும் ஆர்வமும் பொருந்திய சமூக சிந்தனை மிக்க படைப் பாளியான இவர் கவிதைத் துறையில் அதிகம் ஆர்வம் கொண்டவர். கவியரங்குகளில் பங்கு கொண்டவர். இந்த நாவலிலும் ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தையும் தனது தத்துவக் கவிதைகள் மூலமே ஆரம்பித்துள்ளார்.

இந்நாவல் பெருமளவுக்கு பெண்ணியம் சம்பந்தமானதாகவே அமைந்துள்ளது. சட்டம், சம்பிரதாயம், மனிதாபிமானம், பண்பாடு என்ற வகையில் பெண்ணியம் சிறப்பாக அலசப்பட்டுள்ளது.

இந்நாவலாசிரியரின் கணவர், திரு. கந்தசாமி தயாபரன் அவர்கள் ஒரு சட்டத்தரணி என்பதால் சட்டம் சார்ந்த பிரச்சினைகளுக்கு அவர் பெரும் ஆலோசனையாளராக இருந்திருப்பார் போல் தெரிகிறது.

சில பெண் நிலை வாதிகள் போல இவர் ஆண்கள் மேல் குற்றச் சாட்டுக்களை அள்ளிவீசவில்லை. ஆண்களை எதிரிகளாகக் கருதவோ, கோபிக்கவோ, வெறுக்கவோ இல்லை. அந்த வகையில் இவரின் பெண்ணிலை வாதக்கருத்து எனக்கு மிகவும் பிழித்துள்ளது.

சமுதாய அமைப்பில் உள்ள குறைபாடுகளைத் தகுந்த முறையில் சட்டத்தின் மூலமும், மனிதாபிமானத்தின் மூலமும் சமூக, குடும்ப முன் னேற்றத்தின் அடிப்படையில் களைய வேண்டும் என்ற இவரது சிந்தனை இந்த நாவலிலும் வெளிப்படுகிறது.

கலாநிதி தமிழ்மணி அகளங்கள் அவர்கள்

ISBN 978-955-41614-1-2

விலை: ரூ. 250/-